Impresiile unui Toma-Didymus drumeț pe Camino Sanabres
Jurnal de călătorie

4 august – 30 august 2022

Prefață

Camino Sanabres este de fapt ultima parte a Camino Via de la Plata, cel mai lung traseu dintre cele care ajung la Santiago de Compostela.

Între anii 812 și 814, în zorii Recuceririi, într-un fort din apropierea orașului episcopal Iria Flavia, un pustnic pe nume Pelayo a văzut lumini aprinse noaptea și a raportat fenomenul episcopului Teodomiro. El a verificat faptele și a descoperit în acel loc rămășițele Apostolului Santiago cel Mare, care se pare că fuseseră transferate acolo după martiriul său, încă din anul 44 al erei noastre. Această constatare a fost scânteia care a generat fenomenul pelerinajelor iacobine. Acum, având în vedere faptul că rețelele de comunicații terestre ale acelor secole nu aveau nicio legătură cu cele actuale și că fiecare pelerin nu avea alte opțiuni decât să înceapă călătoria pe jos din propria casă, sunt cauzele care au motivat apariția unor itinerarii relativ fixe.

Originea acestui Camino, numit Camino Sanabrés sau Mozárabe este o rută viabilă către mormântul Apostolului, și merge mână în mână cu Camino Vía de la Plata, care are ca punct de plecare sudul Spaniei, la care s-a adăugat o serie întreagă de mici pelerinaje ce duc către o rețea densă de mănăstiri care au luat naștere pe baza repopulării mozarabe și situate în provincia Zamora, mai exact în același punct de origine și traseu pe care se desfășoară și astăzi Camino.

Juan Carlos de la Mata Guerra, în partea sa corespunzătoare cărții ”Los Caminos de Santiago en el Norte de Zamora”, exprimă această teorie astfel: „totul indică faptul că considerația de pelerin în epoca medievală nu se reducea la evlaviosul iacobean sau la pelerinaj, dar care în sensul larg al termenului era foarte deschis. Oricine rătăcea pe drumuri pentru a cinsti sfinții era considerat pelerin, atras de sanctuarele locale și de cultul moaștelor sfinților care se venerau în ele”.

La doar patru kilometri de drumul roman de lângă Granja de Moreruela se află mănăstirea cisterciană Santa María de Moreruela. Este cel mai monument religios vechi din Spania și a fost cunoscut până în 1163 sub numele de Santiago de Moreruela. În rămășițele sale se mai pot admira ușa și fântâna pelerinului. În Tábara, la 25 de kilometri de Moreruela, este mănăstirea mozarabă San Salvador, care a existat înainte de 1137.

Același lucru se întâmplă și în Santa Marta de Tera, oraș care a apărut în preajma mănăstirii Santa Marta de Riba de Tera. Tot în Rionegro del Puente, unde la poalele sanctuarului Fecioarei de la Carballeda s-a înființat Frăția Falifosilor. Această frăție, încă în vigoare, este proprietara actualului cămin de pelerini din oraș și este dedicată pentru „calmarea drumurilor proaste, pentru mângâierea pelerinilor săraci care merg la Compostela pentru a vizita templul Apostolului Santiago”. Frăția a fost aprobată de Clement al VI-lea (1342-1352) și confirmată de Eugen al IV-lea (1431-1447) și Paulo al III-lea (1534 și 1549).

În San Martín de Castañeda, oraș situat pe lacul Sanabria, deși departe de itinerariul actual, mănăstirea Santa María a fost construită în secolul al X-lea. În Galicia, lângă Colegiata Santa María la Real de Xunqueria de Ambía a existat un spital de pelerini, cunoscut datorită documentelor din 1520. Există, de asemenea, dovezi ale spitalelor de pelerini din Verín, Monterrei, Allariz și Orense. Fără îndoială că a fost trasat un itinerar între toate aceste centre religioase și datorită nenumăratelor mostre de ospitalitate pe care le găseau devotații, aceeași cale care folosea căile naturale de comunicație și astfel a devenit încă un itinerar către Santiago.

Un credențial al unui pelerin a 6-a oară pe Camino

Camino Sanabrés ca itinerariu, nu e numai iacobian, ci pur și simplu e o comunicare între regate și provincii, și a fost urmat de Alfonso al IX-lea în primăvara anului 1225. A plecat pe 3 mai din Santiago, ajungând pe 15 mai în Orense și pe 24 mai în Puebla de Sanabria. Secole mai târziu, în 1506, Felipe El Hermoso l-a întâlnit pe Fernando El Católico în Remesal, după ce a călătorit din Santiago și a coborât la Orense și Puebla de Sanabria.

Deși oarecum apropiat în timp, ținând cont de faptul că mormântul apostolului a fost descoperit în secolul al IX-lea, primul document important referitor la un pelerin care a folosit Calea Sanabrés sau Mozarabic datează din 1612. În acel an Bernardo de Aldrete, umanist și lingvist, a început pelerinajul la Cordoba și, după ce a ajuns la Zamora, a plecat la Puebla de Sanabria prin regiunile Alba și Aliste.

Într-unul dintre textele sale, tradus în spaniola actuală, el spune: „Când am ajuns la locul Requejo, mai întâi în Galicia, nefiind nins înainte să înceapă să ningă abundent, ne-am grăbit spre Lubián, urcând până la pasul Padornelo și am mers cu mare grabă și muncă din cauza viscolului și zăpezii care parcurgea drumul, ne-a ajutat ghidul si de asemenea căruțele și catârii care treceau pe langă noi, și cu această furtună am trecut de el și am ajuns la Padornelo, care este un loc bun, și am urcat în celălalt port din La Canda. A fost un drum, cu zăpadă mare și nu mai puțin vânt”. Acest manuscris se află în Arhiva Catedralei din Granada. Există, de asemenea, referiri documentare la călătoria canonului sevilian Diego Alejando de Gálvez la mijlocul secolului al XVIII-lea. A mers de la Santiago la Pontevedra, apoi la Orense și coborând în Castilla prin Guamil, Laza, Alberguería, Soutoverde, Pereiro și A Canda.

De la o asemenea pleiadă de nume ilustre care au ales să meargă și să se închine la moaștele Sfântului Iacob, nu putea Toma Didymus să lipsească, deci, hai la drum …

Gata de plecare

Noi cu Doru la Otopeni

Zilele se scurg parcă prea încet pentru un pelerin îndrăgostit de Camino. Pregătirile sunt finalizate până în cel mai mic amănunt.

Cum toate activitățile premergătoare începeri unei noi ”experiențe”, așa cum numea Camino un preot la o slujbă de Misa de anul trecut, mersul pe Camino, sunt bifate, cu rucsacele în spate, plecăm la București de unde mâine ne vom îmbarca în cursa de Madrid, începând astfel marșul de apropiere către Camino Sanabres.

04 august 2022

Plecăm la ora 21,30, dar de fapt cu o întârziere de 20 minute, adică la ora 22,05.

În aeroportul Otopeni întâlnim pe Doru care locuiește la Madrid de 18 ani, și care venise pentru prima dată în țară după plecarea sa din România. Ceea ce a văzut în țară l-a făcut să ia decizia de a nu mai reveni. În Madrid lucrează ca șofer de taxi.

În final ajungem în avion. Sunt frânt de oboseală deoarece de la ora 4 nu am dormit.

Ajungem la Madrid. Aeroportul ne este deja familiar.

Scorul zilei:
14.826 pași
10,4 km
2,6 ore

În avion

Noi cu Abdul marocanul

Uraaa … suntem în Zamora

Berea de bun venit și prânzul

05 august 2022

Suntem la Terminalul 1. După o amplă investigație în care au fost implicați mulți ”băștinași”, reușim să ajungem la Terminalul 4. E ora 2,10. Doar la ora 6 încep să circule autobuzele. Ne urcăm în autobuzul care asigură legătura dintre terminale, autobuze ce circulă toată noaptea.

Ce să facem până la ora 6? Clar că ne aciuiem la un bar în aeroport. Aici dăm de un tânăr marocan Abdul care știe câteva cuvinte românești. Zice că nu a fost în România, dar are mulți prieteni români.

În sfârșit se face ora 6 și încep autobuzele să circule. Ne urcăm în autobuzul 203 care ne duce până în centru. De aici luăm autobuzul 102 și în sfârșit ajungem la stația centrală de autobuze din Madrid, o autogară imensă și curată.

La ora 10,30 ne îmbarcăm în autobuzul care ne va duce la Zamora, punctul de plecare pe Camino, pentru noi. Drumul e destul de lung, așa că ajungrm în Zamora la ora 14,00.

Ca parte a ”comunității autonome Castilla y León”, Zamora este legată de istoria veche a Spaniei și de originea limbii castiliene care a dat naștere limbii spaniole.

Cu peste 20 de biserici romanice, Zamora este unul dintre cele mai importante orașe pentru arhitectura și istoria romanică din lume.

Istoria Zamorei ne duce înapoi în epoca romană, când bucata de pământ cunoscută sub numele de „Semure” era atașată regiunii romane Hispania Tarraconensis.

În timpul secolelor de stăpânire maură în Peninsula Iberică, numele orașului s-a schimbat ușor și datorită Regatului Asturiei, astfel că Zamora s-a transformat într-o poziție strategică de apărare pentru creștini în lupta lor pentru recâștigarea țării de la cuceritorii mauri.

Timp de ani, Zamora a fost un oraș care și-a schimbat stăpânirea de la creștini la mauri și înapoi la creștini. Multe clădiri defensive, ziduri și fortificații au fost construite pe măsură ce luptele dintre locuitorii inițiali și arabi pentru a controla orașul, au continuat din secolul al VIII-lea până în secolul al XI-lea. Regele Henric al IV-lea a onorat orașul cu titlul de „cel mai nobil și mai loial”.

În Evul Mediu Zamora a fost un oraș de lupte și lupte. Lupte între popoare și, de asemenea, între regi și moștenitori pentru a controla coroana Castiliei și orașul. Doña Urraca, fiica lui Fernando I, a fost conducătorul Zamorei înainte ca fratele ei Sancho să preia controlul orașului.

Personalități marcante ale istoriei Spaniei sunt legate de Zamora, precum celebrul erou El Cid Campeador care a luptat sub domnia regelui Sancho. Acest rege a fost de fapt ucis în Zamora ca urmare a

La Misa

La pas prin Zamora

Hotelul unde vom înopta

Noapte bună

trădării unuia dintre nobilii orașului; acest fapt istoric fiind amintit în Poarta Trădării care poate fi vizitată în oraș.

Secolul al XII-lea a fost perioada când Zamora a fost mai puternică, pierzând treptat relevanța în Spania din acel moment.

Istoria orașului este vizibilă de la prima vedere atunci când îi vezi zidurile sale impresionante de piatră, râul și podurile romane, turnurile de apărare și bisericile romanice.

Repere remarcabile includ un pod splendid din secolul al XIV-lea peste râul Duero, format din 16 arcade ascuțite; cetatea Zamora, datând din secolul al VIII-lea; precum și catedrala romanică, una dintre cele patru biserici din secolul al XII-lea, finalizată în 1174. Orașul este centrul comerțului agricol, comerțului local și administrației din regiune.

Zamora, este deci o provincie din ”comunidad autónoma” (comunitatea autonomă) din Castilia-León, nord-vestul Spaniei. S-a format în 1833 dintr-o parte a provinciei istorice León și este delimitată de provinciile León la nord, Valladolid la est și Salamanca la sud; Portugalia o delimitează la vest. Este străbătută de la est la vest de râul Duero (portugheză: Douro); râul Tormes înconjoară limita de sud-vest pe aproximativ 25 de mile (40 km). Cu excepția nord-vestului, unde se pătrunde prin două creste periferice ale Munților Cantabrici, suprafața este un platou plan sau ușor ondulat. Câmpiile sale, în special Valea Esla, produc multe cereale (orz și grâu) și leguminoase; De asemenea, se produce vin și in, iar pe terenuri mai înalte se cresc oi și capre merinos pentru lână și brânză. Barajele mari de pe râurile Esla și Duero generează energie hidroelectrică. Capitala provinciei, orașul Zamora, este principalul centru de comunicații între alte. De altfel sunt incluse și orașele Benavente și Toro. Orașul are o suprafață 4.078 mile pătrate (10.561 km pătrați). Populația în 2007 era estimată la 197.237 de locuitori.

Găsim cu ușurință hotelul Trefacio, acolo unde vom înopta. Ne cazăm și urcăm în camera. Oboseala începe să își spună cuvântul. După o noapte petrecută în aeroport, un somn e binevenit. Dormim cam 1 oră, facem un duș recomfortant și ieșim în oraș. Bem ”berea de bun venit” intrând astfel în rutina noastră de ”vechi pelerini”.

Vizităm o parte din oraș, mai precis centrul istoric, orașul e superb. Mulți oameni pe străzi și terase.

Ca să fie complet programul de pelerin, participăm la o slujbă Misa. A fos tun ”surogat” de slujbă, oficiată de un preot obosit, Misa în care jumătate din slujbă era înregistrată pe bandă.

După slujbă mai hoinărim prin parc unde întâlnim un pelerin care ne ”luminează” pe unde trebuie să o luăm mâine. E din Bilbao.

Ne retragem la hotel, dar în drum ne abatem pe la o terasă unde bem o bere și mâncăm o prăjitură.
Ne culcăm bucuroși că suntem pe Camino. Mâine avem de mers 19,2 km, dar să vedem câți vor fi în realitate.
Noapte bună.

Scorul zilei:
36050 pași
25,2 km
6,3 ore

Gata de plecare

Noi la barul … salvator

Suntem în Roales de Pan

06 august 2022

Plecăm la ora 7,52. E răcoare afară. Numai bine de mers.
Am plecat pe traseul indicat de pelerin. Ajungem la periferia orașului și ne așternem la drum. Mergem cam 2 km pe un traseu marcat perfect.

Ne oprim la un bar ca să bem americanele de rigoare. Cu ocazia asta constatăm cu stupoare că suntem de fapt pe ”Camino Portughez”, deci alt traseu decât ne doream noi. Facem investigații amănunțite, intervievând mai mulți localnici binevoitori să facă lumină în nebuloasa ce se așternuse în mintea noastră. Ca rezultat firesc al investigației noastre, reîntoarcerea în oraș este singura soluție viabilă.

Vădit contrariați, revenim în oraș și descoperim adevăratul traseu. Bucuroși o pornim la drum. De fapt nu a fost vina pelerinului. De unde să știm că din oraș pleacă două trasee Camino diferite, așa că omul ne-a indicat cel pe care va merge el.

Ieșim din Zamora. Începe un ușor urcuș, altfel, drumul e plăcut. Trecem prin Roales del Pan.

Roales del Pan este un municipiu și oraș din Spania, în comunitatea autonomă Castilla y León, în provincia Zamora, situat în regiunea Tierra del Pan. Are o suprafață de 10,89 km², cu o populație de 923 locuitori (INE 2018) și o densitate a populației de 81,63 locuitori/km².

Știrile istorice legate de Roales ne apropie de repopularea efectuată de monarhii Regatului León pe linia Duero în secolele X-XII. Acesta a rămas întotdeauna un loc regal în jurisdicția ”Țării Pâinii”. Instituții ecleziastice la fel de îndepărtate precum Nuestra Señora de la Victoria de Salamanca, Mercedarios de Toro și câteva mănăstiri din Zamora, pe lângă Cabildo de la Catedral sunt doar câteva din cele mai renumite așezăminte bisericești. Acestea au monopolizat proprietăți rustice importante pe care fermierii din Valcabado le cultivau în arendă. Astfel se afla Villanueva care a fost depopulată, și în locul căreia a apărut Cabildo de la Catedral ce deținea o moșie mare.

Deja în epoca contemporană, când provinciile actuale au fost create prin diviziunea provincială din 1833, Roales del Pan a fost încadrată în provincia Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze.

În sfârșit, trebuie remarcat faptul că, între mijlocul secolului al XIX-lea și până în anii 1920, Roales a făcut parte din municipiul La Hiniesta.

Roales del Pan are cea mai carismatică clădire în biserica sa parohială Nuestra Señora de la Asunción. Reconstruită între 1971 și 1972, acesta păstrează doar portalul de la amiază al construcției originale din secolul al XVI-lea. În interior, templul adăpostește un ”Hristos” din secolul XVI-lea și un Sfânt Sebastian din secolul al XVII-lea, iar în interiorul sacristiei se poate admira un crucifix de la începutul secolului al XVII-lea. În plus, are o figură a lui San Antonio Abad din secolul al XVI-lea și o cruce parohială de argint din prima jumătate a secolului al XVII-lea. Altarul său Mare a fost restaurat în vara anului 2008.

Albergue pentru pelerini

Începe un drum greu pe pietriș

Suntem pe drumul bun

De remarcat e și faptul că localitatea are o serie de sărbători ale orașului, sărbători păstrate în timp. Astfel, pe 20 ianuarie se sărbătorește un festival în cinstea Sfântului Sebastian. La fel, San Isidro Labrador este sărbătorit pe 15 mai, cu rozariu urmat de procesiune și binecuvântare a câmpurilor, pe 15 august Maica Domnului, protectoarea parohiei, iar în primele două săptămâni din august are loc Vara Culturală, în cadrul cărora se organizează tot felul de evenimente pentru toate vârstele.

Cu aceste noi informații dobândite. Ieșim din oraș, și intrăm pe un drum relativ drept, dar ”pavat” cu pietriș mare format din piatră spartă, colțuroasă, foarte greu de parcurs.

De o parte și de alta a drumului sunt lanuri de grâu proaspăt recoltat. Soarele devine agasant, mai ales că piertișul de pe drum dă bătăi de cap celor care se încumetă să îl parcurgă.

În sfârșit ajungem la Montamarta. O localitate pitorească. Ne oprim la primul bar ca să bem ”Berea de bun venit”, semn că am încheiat cu succes o etapă din drumul nostru către Santiago de Compostela. De fapt prelungim băutul berii deoarece doar peste o jumătate de oră se deschide bucătăria, căci ni s-a cam făcut foame.

Montamarta este un municipiu și oraș spaniol din provincia Zamora, în comunitatea autonomă Castilla y León.

În Montamarta are loc festivalul ”El Zangarrón”, una dintre popularele carnavaluri de iarnă din provincia Zamora, întreținută cu rădăcini notabile de către Montamartezi care au reușit să-și păstreze ritualul ancestral.

Montamarta este una dintre municipalitățile care alcătuiesc regiunea Zamora din Tierra del Pan, lângă drumul care leagă Zamora și Benavente, secțiune care face parte din aglomerata Ruta de la Plata, istorica Vía de la Plata, popularul Camino, din Santiago de la Plata și din vechea râpă ”La Vizana”. În plus, este situat pe malul stâng al lacului de acumulare Esla, ale cărui ape ajung la marginea centrului orașului în perioadele de inundații ale Esla.

Întemeierea Montamartei datează din Evul Mediu, făcând parte din procesul de repopulare întreprins de regii leonezi. Astfel, prima mențiune scrisă despre Montamarta datează din timpul domniei lui Fernando I de León, în anul 1038. Mai târziu, deja în cea a lui Fernando al II-lea de León, apare o donație a unei treimi din câștigurile montamartezilor către biserica San Salvador. Se consemnează faptul că episcopului i se permite să numească şi să destituie clerul bisericii după sfatul episcopului, arhidiaconului şi protopopului.

Deja în secolul al XIII-lea, în 1220, a fost dată de către regele Alfonso al IX-lea de León o sentință prin care a cedat o proprietate regală din Montamarta Ordinului de Santiago. Astfel, cele mai vechi rămășițe ale orașului se găsesc în zidul de nord al orașului. Schitul Virgen del Castillo, este încă vizibil fiind de proveniență romanică. Contemporan acestor relicve ar fi, de asemenea, simplu cristelnicul romanic care se păstrează în biserica parohială San Miguel Arcángel.

Grădină interesantă

Barul salvator

Berea de bun venit la Montamarta

Supă superbă

La sfârșitul Evului Mediu, mănăstirea Nuestra Señora de Montamarta, fondată în 1407 de doi călugări din Guadalupe, avea o relevanță notorie în zonă și despre care este documentată o donație acordată mănăstirii Montamartés încă din 1408. Cu toate acestea, în 1534, deja în Epoca Modernă, Ordinul Sfântului Ieronim a hotărât mutarea acestei mănăstiri în orașul Zamora, noua construcție fiind binecuvântată în 1543 de episcopul Zamoran, dând astfel naștere mănăstirii Jerónimos de Zamora, care a provocat abandonarea definitivă a mănăstirii ieronimite din Montamarta.

Deja în epoca contemporană, când provinciile actuale au fost create în diviziunea provincială din 1833, Montamarta a fost încadrată în provincia Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze.

În prima jumătate a secolului XX, Montamarta a suferit consecințele politicii hidrografice odată cu realizarea barajului Salto de Ricobayo (1929-1935), care a provocat inundarea unei părți a termenului municipal; a inundat terenuri agricole fertile, precum și o parte a nucleului urban (împrejurimile Fuente del Arco), forțând mutarea unei bune părți a cartierului.

Începând cu anii 1960, Montamarta și-a pierdut o mare parte din populație, care a emigrat din motive de muncă în alte locuri, inițial în străinătate (Germania, Elveția, Franța...) și ulterior în restul Spaniei, ca urmare a Planurilor de Dezvoltare. ale Spaniei care sunt promovate odată cu dictatura Franco și care concentrează dezvoltarea industrială în marile orașe spaniole, reducând foarte mult populația locală.

Orașul se remarcă prin faptul că este un punct de trecere și o locație sugerată pe itinerariul Vía de la Plata. Dintre patrimoniul său se remarcă schitul Virgen del Castillo, situat pe malul unei ramuri a lacului de acumulare Esla, și biserica San Miguel Arcángel, care funcționează ca biserică parohială.

Montamarta este cunoscută popular drept orașul berzelor, datorită nenumăratelor sale locuri de cuibărit, invitate și motivate la șederea lor anuală de zona umedă a lacului de acumulare Esla și de apropierea lagunelor Villafáfila.

Montamarta oferă o mare varietate de evenimente festive:

Se remarcă „Zangarrón”, o figură ancestrală cu reprezentare pe 1 și 6 ianuarie.

Cu toate acestea, festivalul principal este sărbătorit pe 15 și 16 mai în onoarea lui San Isidro și, respectiv, a Virgen del Castillo.

Orașul are rădăcini puternice de carnaval. Astfel amintim cursa de panglici și cursa de cocoși deja restricționată.

În plus, continuă să fie organizate și alte festivități tradiționale, cum ar fi Duminica Rosario, Corpus Christi, San Antón, Marțea Paștelui și orice prilej pentru vecinii veseli de a forma un pelerinaj.

… și felul doi

În drum spre pensiune

Suntem la pensiune

La barul Ana de vis a vis

Zangarronul. Potrivit tradiției, acest personaj tipic al festivităților Antruejo iese în stradă în zilele de Revelion și de Rege, la prima oră dimineața, se plimbă pe străzile orașului cerând bonusul, niște donații pe care le pune în el, purtând o cămașă ciudată. În timpul dimineții, aleargă și îi prinde pe băieții singuri. De asemenea, participă la un moment dat la Liturghie, izbucnind în altar și înțepând două pâini cu tridentul său.

Antropologul Zamoran Francisco Rodríguez Pascual recunoaște că Montamarta este una dintre municipalitățile care a păstrat cel mai bine această tradiție ancestrală din provincia Zamora și Julio Caro Baroja a mărturisit acest lucru când a comentat că zangarronii „încă sunt în viață”.

Alături de Zangarrón de Montamarta se remarcă și alte festivaluri similare în orașele Riofrío de Aliste, Sanzoles, Pozuelo de Tábara sau Ferreras de Arriba, în care personaje precum Tafarrón, Carochos sau Filandorra au perpetuat tradiția populară.

Zangarronul este personajul popular asemănător diavolului și poartă o îmbrăcăminte unică formată din două prosoape, unul maro sau roșu pe unul dintre picioare (în funcție de ziua sărbătorii) și galben pe celălalt picior, care sunt cusute pe fiecare dintre ele, simulând pantaloni de care se prind flori de hârtie. Pe post de bluză, poartă o pilotă care este înnodată și cusută parțial cu o deschidere pentru a depozita geanta cu bonusul de Crăciun și cârnații pe care îi oferă alergătorilor odată ce ajunge la ei (băieți burlac).

Ca accesorii, el poartă trei clopoței atârnați de spate, în timp ce fața este acoperită cu o mască extravagantă și ciudată de plută neagră sau roșie, încununată de două urechi de iepure și flori de hârtie mai colorate. În plus, Zangarrón poartă cu el un trident cu care îi incită pe băieții singuri pe care îi prinde cu mare viclenie, uneori cu ajutorul cincilor.

În acest sens, este necesar să evidențiem efortul localnicilor de a păstra tradiția și de a crește numărul de vizitatori la acest festival, al cărui ecou trece granițele, și este încă în căutarea recunoașterii turistice internaționale.

În sfârșit se deschide bucătăria. Mâncăm o cremă de legume superbă, Carmen continuă cu pește, iar eu cu salată mixtă și ... bere din belșug. Aflăm cu stupoare, asta după ce am terminat prânzul, că pensiunea Vivienda Turistica El Asturiano se află la 2 km de acest bar. Dacă am fi aflat înainte, sunt sigur că ni s-ar fi tăiat pofta de mâncare.

Așa că o luăm din nou din loc, sătui de data asta. Ajungem la pensiunea Vivienda Turistica El Asturiano. Un moșulică simpatic ne întâmpină. Curățenie maxim posibilă. Ne cazăm, facem un duș bine meritat, și ne culcăm, somnul de refacere și întreținere.

După cam o oră de dormit adânc, ne echipăm lejer și coborâm la barul Ana să bem o bere și o Cola. Carmen e cea cu Cola, eu rămânând loial berii. Ne reîntoarcem la pensiune, scriu jurnalul și ne culcăm, căci mâine avem 23 km, distanță pe hârtie.

Scorul zilei:
38856 pași
27,2 km
7,1 ore

Gata de plecare

Soarele ne urează și el Buen Camino

07 august 2022

A fost o noapte groaznică. Toată noaptea a cântat asurzitor o muzică specifică tinerilor zilelor noastre. Bine că nu erau manele.

Ne trezim destul de dimineață, frânți de oboseală. Ne facem bagajul și coborâm. Jos ne așteaptă patronul pensiunii, care am înțeles că e și proprietarul benzinăriei din fața pensiunii. E același moșuleț care ne întâmpinase aseară la venire. De la el aflăm că muzica de azi noapte provenea de la sărbătoarea orașului. Facem poze cu el și plecăm. Cum el nu avea posibilitatea de a ne oferi cafelele de dimineață, traversăm drumul la barul – restaurant Ana, unde am băut berea aseară.

Tocmai a răsărit soarele care parcă ne urează ”Buen Camino”. Referitor la ”Buen Camino” și ”Bon Camino” cum e scris pe șapca mea, este o discuție lingvistică aprofundată. Când un spaniol îți spune ”Buen Camino” orice strain înțelege de fapt că pronunță ”Bon Camino”, așa că eu, străin find, am reținut ”Bon” și așa am scris pe șapcă. Ulterior am înțeles de ce nu mulți spanioli nu voiau să vadă ce scrisesem eu pe șapcă. Se pare că ”Bon Camino” e salutul portughezilor ce merg pe Camino, și cum spaniolii nu prea îi suportă pe portughezi, șapca mea, inclusiv eu, eram cam nepopulari printre spanioli. Asta e, nu mai schimb șapca doar pentru divergențele dintre spanioli și portughezi.

Este foarte interesant restaurantul. După toate indicile e foarte vechi și bine plasat pe drumul ce leagă Montamarta de Zamora. Interiorul demonstrează faptul că a știut să se adapteze vremii. Se pare, după picturile și fotografiile de pe pereți că pe vremuri avea crescătorie de cai, deci era ancorat în perioada în care caii erau mijlocul folosit în transport. Mă refer la caii ca animale, nu la caii putere cu care suntem obișnuiți noi acum. Se pare că vremea lor a trecut și pe patru etajere lungi cam de 2 m, sunt înșiruite tir-uri în miniatură de diverse tipuri, o adevărată colecție pe care orice copil ar fi invidios.

Bem americanele noastre și la ora 7,31 ne punem în mișcare. Pensiunea este cam la 2 km în afara orașului, așa că ne întoarcem, încă somnoroși în oraș. Aici descoperim faptul că tinerii spanioli nu sunt cu nimic mai prejos decât tinerii noștri. Petrecerea avusese loc în piața din fața bisericii. Pe niște bănci mai erau câțiva tineri beți turtă ce nu se lăsau duși acasă de prietenele lor. În piața unde fusese petrecerea, pe jos erau numai sticle goale, hârti, resturi de tot felul. Prima impresie era că te afli la groapa de gunoi Glina.

Călcăm cu grijă printre sticlele goale și gunoiul lăsat și ne așternem la drum. E același tip de drum ca cel de ieri, pietriș mare, cu pietre cât pumnul, ascuțite, ceva ce face ca tălpile noastre să regrete că nu a zăbovit mai mult la Ana. Așa durere nu am mai simțit în picioare niciodată. Sus pe deal se ridică măreață Iglesia de la Virgen del Castillo, o biserică veche, încă funcțională.

Primele vestigii preistorice găsite la situl San Martín aparțin epocii cuprului.

Urmările ”petrecerii” de azi noapte

Iglesia de la Virgen del Castillo

Ruinele Castrotorafe

Fontanillas de Castro

În secolul al XII-lea, moștenitorii repopulării medievale din Montamarta și-au predat drepturile asupra bisericii San Miguel Episcopului și bisericii sale din Zamora.

Călugării ieronimiți au întemeiat în 1404 Mănăstirea Santa Maria, care a primit donații generoase de la monarhie, precum donația de la Juan al II-lea sau jurământul pe care i-au dat-o monarhii catolici și care a fost ocrotită de nobili, deoarece au ales-o ca loc de înmormântare. Apoi a cunoscut o perioadă de splendoare cu construcția capelei magnifice din Santiago și înființarea unui cămin și scaune de studiu, pentru care consilierii din Zamora au reușit să o aducă în oraș în 1534.

Montamarta avea două parohii, San Miguel și Santa María del Castillo, un templu care se bucura de un mare devotament și de o moștenire rustică considerabilă, precum și patru schituri: San Martín, San Sebastián, La Cruz și Nª Sª de Monreal.

Cum e deja normal, biserica e închisă, așa că trecem pe lângă ea, facem câteva poze și ne continuăm drumul pe aceleși tip de ”pavaj”, dureros pentru tălpile noastre. Trecem pe lângă ruinele unui castru roman se pare. Se văd timide preocupări de renovare. Sunt ruinele Castrului Castrotorafe.

Castrotorafe este un castru spaniol depopulat, situat în provincia Zamora, în comunitatea autonomă Castilla y León, practic nu departe de Montamarta (cca 10 km). Este situat în regiunea Tierra del Pan și aparține municipiului San Cebrián de Castro. Castrul este în cea mai mare parte a lui în ruine, se mai pot vedea gardul, castelul și biserica, jefuite de trupele napoleoniene. Este Monument Național prin decret din 3 iunie 1931 și este catalogat ca Obiect de Interes Cultural în categoria Zonă.

Pe vremea lui Alfonso al VII-lea, Castrotorafe avea o populație numeroasă datorită multor concesii făcute de regi, de francize, terenuri, orașe și jurisdicții, considerându-l regal sau aparținând regelui și nu vreunui nobil sau vreunui ordin.

Don Pedro El Cruel, în secolul al XIV-lea, a dat orașul bunului său prieten Men Rodríguez de Sanabria, iar când a domnit Enrique al II-lea Trastamara, în 1369, l-a dărâmat. A mai avut câteva episoade eroice în secolele ulterioare (Războiul de Succesiune, cu Juana la Beltraneja), dar a început să decadă și deși la mijlocul secolului al XVIII-lea mai era populație și se oficiau liturghii în schitul Fecioarei din Realengo, deja în secolul al XIX-lea, au rămas doar ruine și imaginea Fecioarei del Realengo este păstrată în parohia San Cebrián de Castro.

Ne continuăm drumul, la fel de anvoios, și intrăm în Fontanillas de Castro.

Fontanillas de Castro este un oraș din municipiul San Cebrián de Castro, situat în regiunea Tierra del Pan, în provincia Zamora, aparținând comunității autonome Castilla y León.

Și așa părăsim satul Riego del Camino

Un mic popas pentru odihna tălpilor

… și din nou la drum

Pedeapsă cruntă pentru picioare

Bine că dăm și de informații ”prețioase”

În capela principală a bisericii Imaculatei Concepții se află basoreliefuri care au început să fie sculptate în 1762 de sculptorul Francisco Fernández din Medina de Rioseco. Toate sculpturile sale se caracterizează prin atitudini declamative și efeminate. Influența sculptorului Gregorio Fernández este remarcată și în imaginile titulare ale Sfântului Iosif și ale Îngerului Păzitor.

Aflăm că la cca. 2 km s-ar afla un bar – restaurant, dar ”sacrificiul” de al vizita ar fi prea mare în condițile în care soarele a început să își cam facă de cap, așa că ne continuăm drumul, care de fapt a devenit un calvar pentru bietele noastre picioare. Așa că după cam 3,7 km intrăm în Riego del Camino.

Riego del Camino este un mic sat la 28 km nord de Zamora, pe Via de la Plata, spre Santiago de Compostela. A fost văzuți pelerini pe Via de la Plata de aproximativ 2000 de ani.

Satul are multă istorie, inclusiv o fântână romană și semne ale conducătorilor săi din trecut: romanii, vizigoții, creștinii și, desigur, locuitorii săi temporari, pelerinii.

Riego del Camino înseamnă literal „locul de udare al drumului” și în jurul anului 15 d.Hr., când un inspector militar necunoscut care marca drumuri pentru legiunile romane a decis să treacă drumul roman principal pe lângă acest loc, deoarece avea un izvor excelent, și așa a apărut satul. De câteva sute de ani - mai mult decât au existat SUA de exemplu - soldații și comercianții care foloseau acest drum s-au oprit aici.

La câteva sute de metri în jurul izvorului se aflau o serie de magazine, cârciumi, baruri, grajduri, cizmari, pensiuni, bordeluri - toate serviciile obișnuite ale călătorilor. Rămășițele mai apar ocazional în timp ce oamenii își sapă grădinile aici!

Era un loc serios, marcat pe hărțile imperiale – similar ca serviciile de autostrăzi din Franța.

Drumul principal urcă până la Astorga, un centru mare, iar un drum mai mic duce în munți, în Galicia, pentru a ajunge mai repede la mare. De fapt, totul era vorba de bani, ca întotdeauna. A costat un sfert mai mult să transporți mărfurile pe mare decât pe uscat - așa că drumul exista pentru a duce mărfurile pe coastă cât mai ieftin.

După ce romanii au început să se retragă, vizigoții s-au mutat aici. Au folosit drumul destul de erodat și au vrut apă, magazine, cârciumi, baruri, grajduri... folosind pe cele vechi, deja existente. Acest lucru a durat câteva sute de ani.

În jurul anului 780 d.Hr., Riego a reînflorit pe măsură ce soseau noii veniți: maurii din Africa și care doreau să folosească drumul pentru a ajunge la granița în război cu Galicia. Acest lucru a însemnat o mare consolidare a armatei, contractori civili, și negocieri serioase pentru a menține drumul deschis față de insurgenții creștini.
De atunci până în jurul anului 1400 d.Hr., de la Riego del Camino până la Sanabria, se poate spune că a fost „Vestul Sălbatic” - mercenari,

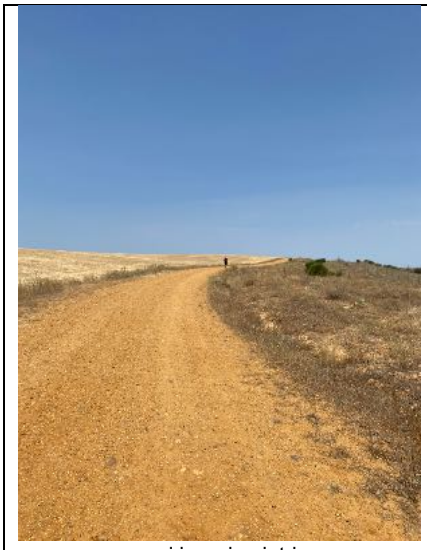

… și iar prin pietriș

În sfârșit intrăm în Granja de Moreruela

Un prânz bine meritat

Noi cu Loli ospătărița

haiduci, stăpâni locali, intervenții ocazionale ale superputerilor precum regii Reconquista sau emirii Granada. Lovituri nesfârșite în sus și în jos pe drumul de căruțe pline de bălți, care a rămas din „Via Dilapidata” romană - Drumul de Piatră.

Până acum oamenii mergeau pe fiecare parte, paralel la o sută de metri, pentru a evita găurile mari. Rămășițele acelor drumuri sunt acum drumuri de țară - sunt cele care merg pe lângă poteca pe care o parcurgem.

După ce creștinii au preluat controlul, au construit câteva castele pentru a controla insurgenții locali, resentimente, banditii, haiducii și altele asemenea. Chiar la sud de Riego se afla cel mai mare castel, la Fontanillas del Castro, exact Bastionul Taberei din vremea lui – am trecut pe lângă el pentru că pe acolo merge traseul de cinci sute de ani. Este chiar lângă drumul roman acolo, pentru că au vrut să controleze trecerea râului.
În același timp, următorul sat - Granja de Moreruela - devine foarte plin de sine; au o mănăstire uriașă care controlează tot terenul utilizabil de la Riego până la Tabara. Ruinele ei pot fi încă văzute.

Ne oprim la un mic bar ca să dăm posibilitatea tălpilor noastre să se odihnească un pic. Cum nu puteam sta la bar fără să consumăm ceva, ne delectăm cu 2 Cola. Asta ca să nu dezamăgim pe anticii drumeți.

Mai avem cam 7 km de mers și soarele ”rânjește” voios la noi, semn că ne are în vedere. Drumul are aceeași structură. Pe niciun Camino până acum, și acesta este al șaselea Camino pentru mine, nu a existat un asemenea drum dușmănos cu tălpile mele. Pietrele le simt și prin talpa groasă a bocancilor mei, dar asta e. Mă întreb cum au reușit primi pelerini, încălțați în sandale, să ajungă la Santiago de Compostela? Dar, gata cu văicărelile și la drum.

În sfârșit intrăm în Granja de Moreruela. Picioarele ard, aproape nu mai simt pe unde calc. Începe testarea populației băștinașe pentru a vedea dacă știu unde e Abadia de Moreruela, locul unde ne vom odihni picioarele. Prin interpolarea răspunsurilor lacunare dar binevoitoare, identificăm poziția geografică a locației unde vom dormi.

Norocul se ivește tocmai când totul părea pierdut. Dintr-o casă iese o localnică. E ultima noastră șansă, deoarece pe drum nu era nici țipenie de om. La început părea că ne paște ghinionul căci doamna nu auzise de locația cu pricina, dar situația e salvată în ultimul moment. Fac apel la documentația mea în care e trecut numărul de telefon al celui care are pensiunea (Casa Rurală). Pune doamna mâna pe telefonul ei, căci eu nu pot suna cu telefonul meu decât în România. Suspans, într-un final răspunde posesorul numănurui apelat și îi comunică doamnei că ne așteaptă în fața casei, care era chiar după colț. Îl vedem, ne face cu mâna să ne apropiem. În sfârșit suntem salvați atât noi cât și picioarele noastre. Omul, Victor Luna Diez, este cel cu care corespondasem intens în procesul de planificare a traseului, ne informează documentat despre pozițile barurilor și calitatea serviciilor oferite de ele.

Camera nu e gata încă, mă refer la curățenie nu la construcție, așa că suntem sfătuiți să mergem să mâncăm înainte. Trecem drumul la

Noi la Misa

Suntem cu siguranță pe drumul bun

Scorul zilei:
41282 pași
28,9 km
7,8 ore

Gata de plecare

Ne luăm rămas bun de la Victor

primul bar recomandat. Bem o bere, dar Carmen e cam nervoasă pentru faptul că nu putea să se schimbe, mai ales de ghete.

Ne întoarcem la pensiune, camera tot nu e gata, fapt ce o înfurie pe Carmen. Într-un final ne cazăm, facem un duș binemeritat și tragem un pui de somn. Dormim cam până la ora 19.

Înviorați ieșim să mâncăm ceva și să bem bere, peste care sărisem din cauza oboselii. Pentru început mergem la primul bar indicat. Ne așezăm la o masă și așteptăm să fim băgați în seamă. Cum nu se întâmplă nimic, ne ridicăm de la masă și mergem la cel de al doilea bar indicat de Victor. Aici e cu totul altceva. Apare Loli, ospătărița cu care ne împrietenim repede și cu care facem și poze. Loli e minunată, ne servește boierește.

În curând apar pe masă berile dorite și ... mâncarea mult așteptată, căci de azi dimineață nu mai pusesem în gură nimic decât o biată Cola. Eu primesc, bineînțeles la cererea mea, o mâncare super de gustoasă de linte, iar Carmen, tot la cererea ei, salată mixtă peste care tronează două feli de carne de porc de dimensiunea unei palme cu degetele răsfirate fiecare. Masă superbă și bogată. Parcă merita toată oboseala drumului.

În drum spre pensiune, trecem pe lângă biserica din orășel. Misa e pe sfârșite. Intrăm și ca orice pelerin care se respectă, punem ștampilele de rigoare pe Credențiale. Ce să facem? E destul de devreme să ne culcăm, așa că o vom vizita din nou pe Loli. E la fel de veselă și drăguță ca și la prânz. Mâncăm un desert ”super perfecto”. Asta e contribuția mea la îmbogățirea limbi spaniole, patentul expresiei îmi aparține. Nu știu de ce, dar toți spanioli când aud asta încep să râdă. Mă bucur că pot să îi bine dispun.

Ne retragem discret în cameră și ne culcă căci mâine ne așteaptă din nou ”drumul nostru drag”.
Noapte bună.

08 august 2022

Plecăm la ora 7,37. Facem o poză cu Victor proprietarul pensiunii. Drumul e la fel ca ieri, pietriș, pietriș, pietriș ..., ghinion cum zice sasu. Am fost privilegiați, nu a fost ziua orașului, în schimb am fost martorii unui concert de cocoși ce cântau ”armonios” pe 4 voci care mai de care mai discordante. Ei asta e, ne-am dorit să fim pelerini, așa că trebuie să acceptăm tot.

La un moment dat se desface o ramificație către Mănăstirea de Moreruela. Până acolo sunt 2,3 km dus și tot atât de întors, deci 4,6 km ce s-ar adăuga traseului de azi. Se convoacă o celulă de criză pentru a lua decizia privind dilema: ”a merge sau a nu merge” la mănăstire. E vorba doar de a o vizita, nu de a rămâne acolo. După o matură chibzuință, în care eu optam pentru vizită, iar Carmen pentru a ne continua drumul, celula de criză decide în unanimitate de voturi cu o abținere (a mea) de a ne continua drumul.

Iar pietriș, iar pietriș, iar pietriș …

Noi pe Entrada a la Finca Valde la Rosa

Ne continuăm deci drumul printre aceiași bolovani sparți, convertiți în pietriș. În aceste condiții trecem Puente Quintos, un pod impozant.

Podul Quintos, este un pod rutier inaugurat în 1920 și situat peste râul Esla în lacul de acumulare Ricobayo, în orașul Santa Eulalia de Tábara, Consiliul Local Moreruela de Tábara, provincia Zamora, Spania.

Peisajul e superb. Ne apropiem de barajul Entrada a la Finca Valde la Rosa. Lacul de acumulare e splendid. Drumul trece peste un pod, după care urcă, cam abrupt pe versantul opus sensului de unde venim. Ce să îi faci? Așa e viața de pelerin, cu urcușuri și cu coborâșuri ... Găsim niște pelerini din Italia și îi rugăm să ne facă câteva poze. Nu se putea să ratăm ocazia.

După scurtul dar abruptul urcuș, urmează un coborâș lin dar lung. Oricum e mai bine coborâș decât urcuș, mai ales când ai tălpile zdrobite de pietrișul de pe drum. E drept că înainte de a ajunge la pod, traseul a ieșit în șosea, așa că a fost ceva mai acceptabil mersul.

Ajungem în sfârșit în Faramontanos de Tabara, o localitate nostimă.

Faramontanos de Tábara este un oraș și un municipiu spaniol din provincia Zamora și comunitatea autonomă Castilla y León.

Faramontanos derivă din cuvântul „foramontano” și acesta, la rândul său, are două interpretări etimologice cu privire la originea sa. Pentru unii derivă din cuvintele latine „foras monte”, a căror traducere ar fi „din munte”. Pentru alții, derivă din cuvintele latino-germanice „foras-munt” însemnând „custodele pământului din afară”. Termenul „foramontano” a fost răspândit de jurnalistul spaniol Víctor de la Serna y Espina, fiul celebrei Concha Espina, în lucrarea ei «Noua călătorie în Spania.

Așa-numita „Terra de Foris” —în documentația medievală— se referă la teritoriul repopulat de locuitorii din „Las Asturias” (Cantabria și Asturiani) la sud de lanțul montan Cantabric și la estul Galiției, în special bazinul estic din Sil și locuitorii din vestul Sub-podișului nordic, unde a fost repopulată Legio Civitas, care mai târziu avea să-și dea numele Regatului León în expansiunea sa prin actualele Zamora și Salamanca, unde numele de Foramontano a fost deja înlocuit cu cea a lui Leonese.

În Evul Mediu Faramontanos de Tábara a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi ar fi întreprins repopularea orașului în cadrul procesului de repopulare desfășurat în zonă, fiind integrat încă de la crearea sa în 1371 în domnia Tábara, ulterior, Marchizatul de Távara.

Datorită apartenenței sale la domnia tabareană, în timpul Epocii Moderne Faramontanos de Tábara a fost, de asemenea, integrat în districtul Tábara din provincia Zamora, așa cum se reflectă în 1773 de Tomás López în Harta provinciei Zamora. Astfel, când provinciile au fost restructurate și au fost create cele actuale în 1833, orașul a rămas în provincia Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, integrându-se în 1834 în circumscripția judiciară Alcañices, dependență care a durat până în 1983, când aceeași a fost suprimată și integrată în Partidul

Ieșim din Faramontanos de Tabara

Din nou păduri arse

Infrastructură feroviară de vis

Intrarea în Tabara

… am ajuns

Ne apropiem de Hotelul El Roble

Judiciar din Zamora. Nostimă istorie. De multe ori am fost tentat să citesc toate informațile legate de locurile pe unde trecem, deoarece cel care are curiozitatea de a citi jurnalele mele, cred, că dorește să afle amănunte legate și de locuitorii acestor meleaguri.

Ieșim din orășel. Traseul ne poartă o perioadă pe șoseaua care merge spre Tabara. Drumul e practicabil pentru tălpile noastre, așa că intrăm în localitatea La Burga voioși. La Burga se află lângă Faramontanos de Tábara și este situată în Provincia de Zamora, Castilia și León, Spania. Practic La Burga e un sătuc format din câteva case. Ce e interesant e faptul că bisericii catolice i-a scăpat din vedere existența lui, așa că nu are în dotare o biserică proprie. Începe un urcuș ușor, dar cum mergem pe șosea pare mai ușor decât dacă ar fi fost pe stresantul pietriș.

Trecem pe lângă o zonă pârjolită de un incendiu. Apropo de incendile din Spania, făcând o recenzie o opiniilor diverșilor localnici chestionați, am ajuns la concluzia că incendile au drept cauze două posibile împrejurări: furtuni în care în urma unui trăznet s-a aprins vegetația și o cauză în care e implicată mâna omului. În cel de al doilea caz, oamenii au pus foc proprilor terenuri, după care au încasat despăgubiri de la asigurări. În acest caz, am trecut pe lângă o livadă de măslini pe rod arsă în totalitate, pomii fiind relativ bătrâni. Acest punct de vedere este a unui pelerin spaniol întâlnit în zonă. Varianta asta pare plauzibilă ținând cont de faptul că toate zonele pârjolite pe lângă care am trecut conțineau și zone încercuite cu gard.

Drumul urcă pe un pod construit peste o cale ferată. Terasamentul feroviar este super, nu e de mirare că spaniolii au numai trenuri de mare viteză.

Tábara este un orășel situat în provincia Zamora, Castilia și León, Spania. Conform recensământului din 2004 (INE), municipiul avea o populație de 950 de locuitori. Tábara este capitala regiuni Tierra de Tábara.

Tábara este situată în vecinătatea lanțului Sierra de la Culebra, un loc important pentru agroturism și observarea faunei sălbatice.

Deși existența sa este bănuită în timpul secolelor de dominație romană, primele referințe sigure despre existența Tábarei datează de la sfârșitul secolului al VII-lea, când, în contextul Conciliului al XI-lea de la Toledo, toponimul său apare în cadrul Regatului Astur Leonez.

Tábara a atins o relevanță notabilă fiind ridicată din dările sale către rege. Astfel, din ordinul regelui Alfonso al III-lea și cu sprijinul episcopului de mai târziu din León, San Froilán, s-a clădit o importantă mănăstire care, potrivit cronicilor, a ajuns să primească în primă instanță nu mai puțin de 600 de slujitori, călugări și călugărițe.

În același timp, foarte aproape de prima mănăstire și poate pentru a rezolva problemele supraaglomerării, însuși San Froilán, în compania lui San Atilano, a întemeiat o a doua mănăstire în orașul vecin Moreruela de Tábara.

Santa María de Tábara acum muzeu

Berea de bun venit

Prânz acompaniat de tinto

Mănăstirea Tabarense ar dobândi un prestigiu cultural enorm în anii săi de viață, datorită înființării în ea a unui „scriptorium” specializat în elaborarea de codice iluminate, dintre care unele au supraviețuit până în zilele noastre, permițând acelei mănăstiri să devină posteritate în ciuda faptului că lipsesc aproape în totalitate urmele.
Cu toate acestea, toată această splendoare a fost întreruptă atunci când, la sfârșitul secolului al X-lea și posibil din cauza uneia dintre incursiunile devastatoare ale lui Almanzor, atât San Salvador de Tábara, cât și vecina sa Moreruela au fost avariate remarcabil, până la punctul în care nu au mai fi putut fi reconstruite ca atare.

În secolele al XII-lea și al XIII-lea, Tábara și pământul său au aparținut Ordinului Templului, împrejurare care a generat destul de multe conflicte cu episcopia din apropiere de Astorga până la dizolvarea ordinului militar în primii ani ai secolului al XIV-lea.

Tábara se poate mândri și că este locul de naștere al celebrului poet León Felipe, una dintre cele mai relevante personalități ale Generației celor 27 și căreia i-a fost dedicat un monument într-o piață locală.

Pe același loc în care se află astăzi biserica parohială Santa María a existat înainte vechea mănăstire San Salvador de Tábara, pentru a cărei construcție, judecând după diferite vestigii apărute acolo, trebuie să fi fost folosite materiale de la mănăstirea dărăpănată.

Originile mănăstirii ar trebui să fie urmărite încă din a doua jumătate a secolului al IX-lea, când călugării San Froilán și San Atilano (mai târziu episcopi de León și, respectiv, Zamora), au decis să întemeieze o mănăstire la scurt timp după victoria creștină împotriva musulmanilor inamici în bătălia de la Polvoraria.

Atât Mănăstirea San Salvador, cât și vecina ei Moreruela de Tábara, aveau să devină rapid centre influente de putere și cultură, găzduind, conform tradiției, nu mai puțin de 600 de călugări de ambele sexe, așa că trebuie să fi fost o clădire de dimensiuni considerabile.

Scriptoriumul din San Salvador de Tábara (Beato de Tábara) San Salvador de Tábara nu încetează să fie încă una dintre numeroasele și aproape ignoratele mănăstiri din Evul Mediu timpuriu dispărute, dacă nu ar fi importantul scriptorium specializat în fabricarea de codice iluminate. Acolo, specialiștii sunt de acord în a sublinia că din el ar ieși lucrări iluminate de relevanță a ”Fericitului Morgan”, cunoscut sub numele de Fericitul de Tábara sau Fericitul de Gerona.

Maeștri precum Magius și discipolul său remarcabil Emeterio ar fi lucrat la ele, cu contribuții ocazionale din partea călugăriței miniaturiste Ende și a unui călugăr copist pe nume Senior. Foarte cunoscut este, tocmai, cel care a fost botezat ca Fericitul de Tábara deoarece în exact prima sa placă, era reprezentat într-un mod foarte grafic scriptorium-ul Mănăstirii San Salvador, lucrând doi copiști sau iluminatori recunoscuți. Pe un manuscris apare pe lângă o clopotniță cu arcade de potcoavă o construcție pe care unii au vrut să o compare cu actualul turn parohial, realizat ceva mai târziu.

La Misa la Ntra. Sra. de la Asunción

Noi cu Maria și Carlos ospătarul glumeț

Scorul zilei:
23841 pași
16,7 km
4,4 ore

Orașul doarme încă

Din nefericire, viața mănăstirii San Salvador, ca și cea a mai multor edificii religioase din împrejurimi, a fost semnificativ scurtă, deoarece acestea au fost distruse în contextul campaniilor devastatoare sau raidurilor lui Almanzor prin terenurile din Zamora și Leon, în drum spre Compostela.

Actuala Biserică Santa María de Tábara se află pe vechiul loc unde ar fi fost amplasată influenta Mănăstire San Salvador, care, după dispariția comunității monahale, ca urmare a campaniilor menționate mai sus a dispărut și ea.

Fără complicații identificăm Hotel El Roble. Hotelul este la 10 m de piața mare a localității.

Mergem la bar să ne achităm de obligația devenită deja tradiție: berea de bun venit. Cu era firesc, ne împrietenim cu Carlos ospătarul, un tip glumeț și receptiv la umor. Pentru că tot suntem la bar, luăm o decizie istorică, vom lua prânzul, căci de azi dimineață nu am pus nimic în gură. Carmen a mai mâncat pe drum pâine goală, specialitatea ei, eu însă m-am ținut tare.

Cum berea de bun venit s-a ”epuizat”, am trecut la tinto. Numai cine nu a băut tinto nu poate înțelege ce înseamnă acest vin roșu spaniol.

Prânzul a fost delicios și mare. Foarte bine din fiecare porție puteau fi hrăniți 3 oameni. Dacă Carmen experimentează diferite feluri de carne, eu rămân fidel salatei mixte cu cartofi prăjiți.

După o masă atât de copioasă, ne retragem în cameră unde, după un duș binevenit, cădem frânți de oboseală în pat.

Seara mergem la Misa. A fost o slujbă frumoasă, oficiată de un preot tânăr cu har. Nu a fost lume multă, iar dintre pelerini am fost doar noi doi. E interesant faptul că amândoi suntem ortodoxi, dar ne simțim bine participând la slujbele Misa, un fel de împărtășanie în rit catolic, slujbă care se ține zilnic și durează doar o jumătate de oră.

După slujbă ne oprim la ”barul nostru”, unde barman e Maria, o fată drăguță ce știe câteva cuvinte românești. Ea avusese un prieten român din Sălaj de la care prinsese câteva cuvinte. Facem poze cu ei și ne retragem în cameră, căci mâine iar avem de mers.
Noapte bună.

09 august 2022

Ne sculăm relativ devreme. E ora 6,10. Facem bagajele. Ca să fiu corect, Carmen face bagajele și coborâm ca să bem câte o americană. Nici după 6 Camino nu știu de ce îi zice unei cafele ”americană”, cert e că toate lumea de pe tot cuprinsul Camino, așa zice cafelei. Trebuie să recunosc că a fost o noapte plăcută, liniște, răcoare, adică toate ingredientele ca să te odihnești bine. Sporadic, spre dimineață, s-au auzit un cocoș care făcea vocalize, în rest totul a fost ”super perfecto” (expresie asupra căreia, rețineți, am patent).

Gata de plecare

Soarele ne urează Buen Camino

Nu putem depăși 40 km/h

Același terasament feroviar impecabil

Pietriș, pietriș, pietriș …

Refăcuți după americană o pornim la drum. Ghinion cum spune sasu, drumul e acoperit tot cu pietrișul care ne-a rupt tălpile. Degetul mic de la piciorul stâng începe să mă doară din ce în ce mai tare. Carmen a făcut bășici între degetele tot de la piciorul stâng. Fatalitate cu acest picior stâng care voit sau nu, se împotrivește practic bunei noastre bună dispoziții.

La orizont soarele își face apariția. E un răsărit superb. Parcă a ieșit tocmai acum ca să ne ureze Buen Camino. E o dimineață splendidă. E ușor răcoare, dar numai bine de mers. Să vedem acum dacă suntem norocoși.

Drumul e din ce în ce mai anevoios din cauza bolovanilor ascuțiți de pe drum. Nu putem să mergem nici pe marginea drumului căci de o parte și alta sunt șanțuri. Așa că dând dovadă de un stoicism ajuns la maxim, ne continuăm drumul.

Intrăm într-o zonă care ne face să ne simțim ca în Ucraina. Totul e pârjolit. Trecem pe lângă o livadă de măslini complet distrusă de incendiu. Acum îmi dau seama că localnicul care susținea că unele incendii au fost provocate ca să încaseze despăgubiri de la asiguratori, nu a fost doar o vorbă în vânt.

La un moment dat suntem avertizați să nu depășim 12t, ceea ce nu e cazul în ceea ce mă privește, eu 78 kg și rucsacul 8 kg, deci mă încadrez. Carmen cu vreo 10 kg mai puțin. Problema apare la viteza de parcurs. Limitarea e la 40 km/h, asta în condițiile în care atenționările se referă la ”Camino agricola”. Aș vrea să văd ce pelerin cântărește peste 12t și merge cu o viteză peste 40 km/h. Nu poate fi vorba de trafic auto, căci nu am văzut nicio mașină sau tractor. Nici chiar pelerinii pe bicicletă nu pot atinge aceste performanțe. Oricum, ”paza bună primejdie rea”, așa parafraza soacra mea, dumnezeu să o odihnească zicala ”paza bună trece primejdea rea”.

Urcăm destul de abrupt. Ajungem la un pod peste o cale ferată. Din nou trebuie să îi felicit pe spanioli. Cât vezi cu ochii se întinde un terasament feroviar impecabil. Așa cum arată poți zice că a fost făcut azi dimineață. Totul e ca pentru reclamă. Eu nu cred că în Spania nu s-a dat șpagă sau nu s-a furat, dar s-a și făcut treabă. Oare la noi de ce nu e posibil?

Trecem pe lângă câțiva măslini răzleți, neatiși de foc. Se pare că proprietarul nu e asigurat. Cu ocazia asta am văzut și eu cum arată măslinele în pom, nu la magazin. Nu mică mi-a fost mirarea să constat că seamănă cu ghinda. Mă uit la fruct, mă uit la pom, nu e stejar, e măslin.

Ne continuăm urcușul. În urcușul nostru trecem pe lângă doi pelerimi spanioli, mamă și fiu. Fiul are cam 25 de ani. Încercăm să stabilim o cale de comunicație cu ei, dar e practic imposibil. E curios acest fapt, deoarece în general pelerinii sunt foarte comunicativi. Probabil pentru că nu vorbim spaniola iar ei se simt timizi în engleză a făcut ca comunicarea noastră să eșueze. E doar o părere.

Nu e ghindă, e măslină

Urăm, cam neplăcut sport

Pârjol total

Suntem pe drumul bun

Doamna mai în vârstă se oprește des să se odihnească. O ajungem din urmă și o întreb dacă are nevoie de ajutor. Nu îmi răspunde, dar dă din cap că nu are nevoie de nimic, așa că ne continuăm drumul.

E cumplit drumul. Carmen constată că gheata din piciorul cu bătături are talpa ruptă, așa că fiecare pietricică ajunge direct în talpă prin ruptura transversală din talpa ghetei, așa că trebuie să căutăm alți umblători pentru ea. Rămâne degetul meu mic ...

Așa e pe Camino, surprize, surprize ... Ne continuăm drumul și intrăm într-o altă zonă pârjolită. Pe ambele părți ale drumului totul e scrum. E trist să vezi în jur doar scrum. Bine că nu ne-a prins incendiul tocmai când treceam.

La un moment dat ajungem la o bifurcație. Ne uităm în urmă. Mama cu fiul vin și ei. Noi alegem varianta ocolitoare ce duce spre Villanueva de las Peras, în timp ce ei urmează traseul oficial spre Bercianos de Valverde. Ok, bine că sunt bine. Ei mai au 4,2 km până la următoarea localitate, noi vom mai avea 3,7 km. Era de fapt și timpul, după supliciul îndurat pe sălbaticul pietriș.

De la această bifurcație parcă drumul se mai îmblânzește, parcă începe să aibă remușcări față de chinurile la care ne-a supus. Parcă pietrișul e mai prietenos cu tălpile noastre și curând intrăm pe o șosea asfaltată Altă viață ...

Trecem pe lângă un teren de fotbal ars, din care numai porțile stau mărturie a ceea ce a fost odată. În jur niște copii pe biciclete se joacă, semn că ne apropiem de o localitate.

Cu entuziasm nedesimulat intrăm în Villanueva de las Peras, locul unde vom bea berea de bun venit și unde ne vom odihni tălpile atât de greu încercate azi.

Villanueva de las Peras este un municipiu spaniol aparținând regiunii Benavente și Los Valles, în provincia Zamora și comunitatea autonomă Castilla y León.

Este situat în regiunea Benavente și Los Valles, la 62 km de Zamora și la 33 km de Benavente. Aparține văii Valverde, fiind situat pe malul pârâului Castrón. Prin acest municipiu traversează așa-numitul Camino Sanabrés de la Vía de la Plata.

În Evul Mediu, teritoriul în care se află orașul a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi ar fi întreprins întemeierea orașului.

Mai târziu, în Epoca Modernă, Villanueva de las Peras a fost unul dintre orașele care au fost integrate în provincia Țărilor Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în Merindad de Valverde și administrația judecătorească din Benavente. Cu toate acestea, la restructurarea provincii din 1833, orașul a devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leonesa, fiind integrat în 1834 în circumscripția judiciară Alcañices, trecând ulterior în Districtul Judiciar Benavente. Interesantă istorie.

Am ajuns

Berea de bun venit

Am ajuns la albergue

În așteptarea prânzului

Finalizarea prânzului

Din localitate se remarcă biserica sa monumentală. În special clopotnița sa și arcul mare care susține scările de acces la clopotniță. Portalul este format dintr-un arc semicircular cu contururi netede. În interior se află un altar neoclasic, cu detalii ornamentale de interes și o imagine a Adormirii Maicii Domnului înconjurată de îngerași.

Deci o localitate catolică în toată regula, unde, ca în toată Spania, preoții au știut să ia de la oameni și să construiască biserici.

Intrăm în localitate. Începe acțiunea de testare a localnicilor privind localizarea geografică a locului unde vom dormi. Test dificil deoarece pronunția mea ”Albergue Alameda” în spaniolă nu e compatibilă cu limba vorbită. După încercări repetate, încununate de insuccese, reușim să descoperim locația. Acum că știm, putem să ne oprim la barul din ”plaze mayor”, adică: piața principală. Bem berea de bun venit și ne tragem sufletul nițel.

Aflăm cu surprindere că nu putem lua prânzul aici, deoarece va fi închis, o siestă mai prelungită, dar suntem sfătuiți să apelăm la restaurantul care e puțin mai jos. Mergem la restaurant. Înăuntru era un moșulică și o doamnă cam de aceeași vârstă cu el. Aflăm două lucruri foarte importante: putem mânca aici și ... moșulică era proprietarul albergue. Informații vitale pentru doi pelerini pripășiți la Villanueva de las Peras.

Așa că lămuriți pe deplin asupra viitoarelor noastre acțiuni, ne luăm rucsacii și plecăm la albergue. Nu știu cum se face dar moșulică ajunge înaintea noastră, poate știa o scurtătură. Ne cazăm. O cameră super cu toate accesorile de rigoare.

Cum era de așteptat, facem un duș superb și ne culcăm, somnul de refacere de după masă.

Pe la ora 18 ne sculăm și mergem să bem o bere, căci e prea devreme pentru cină. Restaurantul se deschide la ora 20, așa că mergem la barul unde băusem berea de bun venit. Stupoare, e închis și se va deschide la ora 18,30. Ne rezemăm de o băncuță în ideea de a aștepta să se facă ora 20. Văzându-ne atât de abătuți, un localnic mai milos, aflând de motivul pentru care așteptăm deschiderea barului, merge acasă și ne aduce două doze de bere cu lămâie. Cu toate insistențele mele, refuză categoric să primească bani pentru bere. Frumos gest, de fapt e un gest ce reflectă ajutorul și respectul față de pelerini.

După această tratație, nu mai are sens să se deschidă barul, așa că mergem la restaurant. Restaurantul e extraordinar amenajat. Totul e, cum spun eu, ”super perfecto”. Ne așezăm la o masă și ne tratăm cu o bere în așteptarea deschiderii ”bucătăriei”.

Se face ora 20, bucătăria se deschide, comanda e primită și în foarte scurt timp, pe masa noastră începe să poposească mâncarea.

Carmen e răsfățată cu cartofi prăjiți peste care sunt așternute cu grijă 3 bucăți mari de carne, 2 ouă ochiuri și salată de roșii, eu, mai modest,

La berea de seară unii primesc cârnați

… iar ”intelectualii” scriu jurnalul

Scorul zilei:
27396 pași
19,2 km
4,8 ore

Gata de plecare

Ieșim din Villanueva de las Peras

primesc cartofi prăjiți peste care tronează 2 ochiuri și salată de roșii. Pe lângă aceste minunății masa e împodobită și cu bere din belșug.

Se mănâncă tot, se ”ling” farfurile, asta ca să nu mai fie nevoie să fie spălate.

După cină ieșim la plimbare prin localitate, dar nu e bine să te culci cu stomacul plin, așa că mergem la barul din Plaza Mayor, cel închis la ora 18 și comandăm eu o bere, iar Carmen o Cola. Pentru 0,5 euro, Carmen primește un cârnăcior pe o feliuță de pâine. O înțeleg, e curioasă și vrea să încerce tot.

Ne întoarcem satisfăcuți la albergue. A fost o zi plină. Am experimentat multe, dar cel mai mult a fost testul de anduranță a tălpilor noastre pe drumul cu pietriș ascuțit, drum care a fost un adevărat test de voință. Sper ca de acum să terminăm cu pietrișul tip ”Zamora”.

Ajungem la albergue. Carmen începe sesiunea de informare a cunoștințelor, în timp ce eu mă retrag în sufrageria albergue ca să scriu jurnalul.
Noapte bună.

10 august 2022

Plecăm pe ploaie. De fapt e burniță. E ora 7,52. Plouă mărunt, așa că pentru orice eventualitate apelăm la pelerine. Sperăm să să nu țină mult. Deci ”dezvirginăm” grelele dar utilele noastre pelerine, care acoperă inclusiv rucsacii.

Pentru început mergem pe un drum care ne oferă același supliciu ca cele din zilele anterioare. Pietriș, și iar pietriș, bine cel puțin că nu urcăm. Încă burnițează.

Începe un urcuș total neprietenos cu noi, dar urcăm, ce să facem? Ca și creștinii din vremuri, trebuie să te sacrifici pentru un scop în care crezi.

Ajungem în vârf și drumul continuă pe o curbă de nivel. Bine că s-a terminat urcușul și bine că am scăpat de pietrișul care ne tortura de câteva zile. Talpa de la ghetele lui Carmen fiind crăpată, tălpile ei ajunseseră ca în saramură.

Pe partea stângă a drumului sunt case lângă case săpate în dealul lutos. Au toate dotările necesare locuirii. Au coșuri de aerisire ce ies din deal, unele au chiar și antenă tv. Interesant mod de a locui.

Facem conexiunea cu traseul original. Acum suntem pe drumul oficial spre Santiago de Compostela. Oare unde or fi acum mama și cu fiul, pelerinii spanioli atipici?

Trecem pe lângă zone pârjolite. Aproate de drum, pe o fostă pajiște, sunt aruncate câteva bidoane goale în care se pare că fusese combustibil, semn că incendiul a fost provocat și controlat. E greu de înțeles motivul pentru care să tranformi în scrum hectare întregi de vegetație. Bine că nu ne-a prins prin preajmă aceste ”evenimente” ce

Iar pietriș …

Case făcute în dealul lutos

Pârjol

Nu e o fantomă, e Carmen

Recipiente cu posibile produse inflamante

în mintea mea nu își găsesc o logică, dar asta e viața. Ce ne-am face dacă am înțelege tot?

Încă burnițează mărunt. Păstrăm pelerinele pe noi de teama de a nu se înteți ploaia, plus așa se mai usucă de la vânt.

Începe coborâșul. În zare se văd case. Ar trebui sa fie Santa Croya de Tera, o mică localitate nostimă.

Santa Croya de Tera este o comună spaniolă din provincia Zamora și din comunitatea autonomă Castilla y León, are o suprafață de 21,16 km² cu o populație de 290 de locuitori și o densitate de 13,70 locuitori/km². Bănuiesc că au și un primar și consiliu comunal, asta dacă se respectă.

Tradiția spune că la originea sa ar fi niște ciobani veniți din Santa Marta de Tera. Aceștia, veneau în fiecare zi cu vitele la pășunat acolo unde astăzi se află populația actuală, numită atunci „Sfânta Croix”, după mănăstirea de călugări care exista atunci. Oierii, pentru a evita strămutările zilnice, s-au mutat permanent aici, împreună cu familiile.

Potrivit profesorului Villasante de la Universitatea din Santiago de Compostela, Santa Croya provine din Santa Claudia. Numele său de familie, „de Tera”, se datorează enclavei sale de lângă râul Tera, așa cum se întâmplă în multe alte orașe de pe malul râului.

În Evul Mediu, teritoriul în care se află localitatea a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi ar fi decis întemeierea Santa Croya.

Mai târziu, în Epoca Modernă, Santa Croya de Tera a fost unul dintre localitățile care au fost integrate în provincia Țărilor Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în administrația judecătorească Benavente.

Cu toate acestea, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, orașul a devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, fiind integrat în 1834 în circumscripția judiciară Benavente.

Pe plan religios, de remarcat este faptul că în 1672 s-a înființat Frăția Vera Cruz, a cărei funcție principală era aceea de a fi unită cu toți membrii săi cu Biserica, cu obligația de a participa la acte religioase și de caritate. În 1785 i-au fost reformate statutele, care sunt cele care sunt azi în vigoare. Ele constau din treizeci și cinci de capitole. Fără un număr fix de membri, are funcțiile vizibile de mayordomo, judecător și procurator, aleși solemn în adunarea generală sau consiliu. Notă singulară a acestei instituții religioase sunt amenzile, acestea se dădeau pentru că cineva nu s-a spovedit sau nu a primit Împărtășania în sărbătoarea Paștelui, lipsa de respect, luptele etc. În 1972 s-au sărbătorit trei sute de ani de la întemeierea acestei frății, la actele comemorative fiind prezent Episcopul Episcopiei Astorga.

Se mai spune că a existat un oraș între Santibáñez de Tera și Santa Cruz, în așa-numitul „Arrotos” de astăzi și că se numea Santa Marina. Despre locuitorii acestui oraș se spune că erau zgârciți și nu țineau

Case de chirpici, relicve a Santa Marina

Sisteme de irigații funcționale

Intrăm în Santa Croya

Pelerinii au ajuns și pe stâlpi

sfintele zile de obligație. A existat o pedeapsă divină pentru răutatea lor. Providența a trimis un porumbel care anunță prăbușirea orașului. Porumbelul care a aterizat pe clopotniță a spus: „Moș Marina, peste ceva timp vei fi scufundat”, producând un cataclism care l-a stricat complet. Tradiția mai spune că Santa Marina a venit să dispară pentru păcatele cărnii săvârșite în mănăstirea care exista acolo.

Timp de aproximativ două sute de ani, Santibáñez și Santa Croya au disputat terenul pe care se afla Santa Marina și pentru a încheia procesul, s-a ajuns la acordul de a stabili linia de demarcație a termenilor în punctul în care se afla Turnul Santa Marina. Astăzi, locuitorii orașului care fac săpături în locul unde se afla Santa Marina, găsesc rămășițe din respectiva enclavă.

La Santa Croys de Tera se remarcă biserica sa și mai ales clopotnița. Elementul care marchează vechimea bisericii parohiale este cristelnița acesteia, care datează din secolul al XVI-lea, adăpostind și o imagine primitivă din secolul al XV-lea cunoscută sub numele de Santa María. Bine păstrată, este compusă dintr-o singură navă, la poalele căreia se află corul și două capele care se deschid pe fiecare parte a prezbiteriului. Are tablouri în stil baroc, dintre care cea principală este împărțită cu coloanele tipice răsucite și împodobite abundent cu lăstari și ciorchini. Cristelnita este, de asemenea, în stil gotic.

Curioc, localitatea are o piscină municipală. Un indicator puțin cam ciudat ne indică faptul că trebuie să fim atenți căci ”pot ateriza extratereștri”. Nostimă avertizare.

Ne oprim la un bar. Se simte lipsa americanelor. Între timp a încetat ploaia și pelerinele s-au uscat. Orășelul e dotat și cu un lac natural. În mijlocul lacului e amenajat un camping, unde interesant, unii au campat. Tot în jurul lacului este un adevărat paradis pentru măgari. Acești ”răsfățați” ai localnicilor zburdă nestingheriți pe malul lacului.

Cum marcajele sunt clare, ne continuăm drumul, căci, după hartă am mai avea astăzi de străbătut cam 8 km. La distanță se mai adaugă și faptul că azi nu am intrat în contact cu americanele.

Între Santa Croys de Tera și Santa Marta de Tera nu sunt decât 1,5 km. Practic se termină primul, trecem peste un pod și intrăm în Santa Marta de Tera.

Santa Marta de Tera este un oraș spaniol din comuna Camarzana de Tera, provincia Zamora și comunitatea autonomă Castilla y León.

Acest oraș mic, aparținând regiunii Benavente și Los Valles, este cel mai bine cunoscut pentru monumentul găsit în Plaza Mayor, o biserică romanică construită la sfârșitul secolului al XI-lea. Vizitarea sa este frecventată atât de turiști, cât și de pelerinii care fac Camino de Santiago. Biserica, împreună cu mănăstirea alăturată, au fost recent restaurate.
Există și Căminul Pelerinului, cu cazare pentru aproximativ treizeci de persoane, deoarece se află în orașul unde se termină una dintre etapele Camino Sanabrés.

… Atenție cad extratereștrii

Camping în Santa Croya

Camping și pentru măgari

Intrăm în Santa Marta de Tera

Vizităm Catedrala

În Evul Mediu, teritoriul în care se află Santa Marta a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi ar fi întreprins întemeierea orașului, ridicând în acest moment biserica parohială romanică.

Mai târziu, în Epoca Modernă, Santa Marta de Tera a fost unul dintre orașele care au fost integrate în provincia Țării Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în administrația judecătorească Benavente.

Cu toate acestea, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, Santa Marta de Tera a devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, fiind integrată în 1834 în circumscripția judiciară Benavente.

Santa Marta are o biserică frumoasă cu plan în cruce latină și cap drept, ceea ce este excepțional în stilul romanic al regiunii, așa că se crede că acest templu urmează amenajarea unuia mai vechi. Poate făcea parte dintr-o mănăstire mozarabă, dar biserica a fost construită la începutul secolului al XII-lea iar pe frontispiciul ei se poate vedea o iconografie interesantă cu două figuri în înalt relief, una dintre ele a lui Santiago Apóstol, care atribuie acest templu celor care marchează Camino, mai ales datorită legăturilor găsite cu biserici precum San Isidoro de León și San Martín de Frómista. Dintre ornamentație, merită evidențiată frumusețea capitelurilor, printre care trebuie amintit în interior pe cel al Sfintei Marta și Adorarea Magilor.

Biserica din orașul Santa Marta de Tera oferă fenomenul luminii echinocțiale la fiecare anumită perioadă de timp. Aceasta este una dintre cele mai izbitoare caracteristici ale templului romanic. Acest fenomen are loc de două ori pe an, și coincid cu echinocțiul de toamnă și primăvară, soarele pătrunde în încăpere prin ocului din cor și luminează capitelul istoric situat în stânga absidei. Fenomenul luminii echinocțiale a fost redescoperit în urmă cu mai bine de un deceniu de defunctul paroh al orașului, Julián Acedo, care a fost principalul diseminator al fenomenului menționat, așa cum au indicat unii turiști și pelerini care vin să observe acest fenomen, pe data de 21 martie si 23 septembrie.

Ce să facem, cu toate că nu e 21 martie si nici 23 septembrie, intrăm în biserică. Întradevăr e maiestuoasă și e amenajată ca un muzeu. Am uitat să întreb dacă se oficiază slujba Misa, asta pentru că eram grăbiți căci mai aveam cam 6 km până la destinație.

Intrăm într-un bar cu o energie cam dubioasă, bem americanele cu pricina și o luăm la pas. Pentru prima dată de când suntem pe Camino ajung la un acord comun cu Carmen: americanele aveau gust de ”sri lankeze”, nu de americane, așa de proaste au fost. Indicatoare bine intenționate ne avertizează în mod ferm că suntem pe drumul bun.

Un timp mergem paralel cu șoseaua, după care ne afundăm într-o pădure de eucalipți. Acum începe eucalipto terapia. Un miros specific puternic ne învăluie. Parcă plutești. Numai pentru acest parfum și merită să te ”lupți” cu pietrișul din zilele anterioare.

Cei 3-4 km parcurși prin pădure zboară pe nesimțite. Ajungem pe malul râului Tera, un râu destul de mare. La un moment dat trecem pe

Uraaaa, americanele sunt pe masa

Clar, suntem pe drumul bun

Începe eucalipto terapia

Inctalație funcțională de irigat

Intrăm în Camarzana

lângă un tractor și o pompă ce scoteau apa din râu și o pompau în sistemul de irigații. Tractorul și pompa funcționau și nu era nimeni prin preajmă. Stau și mă întreb, cât ar fi funcționat utilajele dacă ar fi fost ”compatrioți” prin preajmă? Bine că nu au ajuns pe aici ... încă.

Trecem pe lângă un camping amenajat într-o poieniță. După cei care campează aici, ai jura că sunt ”compatrioți”, dar se pare că nu ar fi. Important e că serviciul de salubritate al orașului vine și golește tomberoanele, de față cu noi, parcă demonstrativ.

Virăm la dreapta pe șoseaua principală ce duce la Rionegro del Puente, destinația noastră de mâine. Trecem pe lângă o balastieră și în sfârșit intrăm în oraș.

Intrăm în Camarzana de Tera. Oraș mare unde sper să găsim umblători pentru Carmen.

Camarzana de Tera este un municipiu și oraș spaniol din provincia Zamora și comunitatea autonomă Castilla y León.

Aparține regiunii Benavente și Los Valles și, conform datelor oficiale (INE 2019), are o populație de 776 de locuitori. Municipiul are o suprafață de 47,62 km².

Cele mai vechi vestigii ale orașului datează din epoca fierului, în care orașul s-a așezat într-o zonă ridicată și foarte protejată numită „El Castro”, reiterând identificarea sa arheologică cu acest nume de loc.

Din săpăturile arheologice efectuate au fost găsite o multitudine de vase ceramice tipice celtice, de formă circulară, ale râurilor precum „La Corona-El Pesadero” din Manganeses de la Polvorosa, „La Sinoga-Los Cuestos de la Estación" din Benavente sau chiar orașul Zamora.

Castro, ca populație primitivă, a făcut loc unei noi vile romane așezate la adăpostul său. Din această perioadă apar încă multe fragmente de mozaicuri romane, precum și resturi de infrastructură urbană precum pavele stradale sau sisteme de canalizare.

În Evul Mediu, teritoriul în care se află Camarzana a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi ar fi întreprins repopularea orașului. În acest moment, prin cronicile mănăstirii din orașul vecin Santa Marta de Tera, avem dovezi ale existenței unei mănăstiri înfloritoare numită San Miguel, care a avut o mare activitate și a suferit pagube pe drumul de la Almanzor la Santiago de Compostela. Dar această mănăstire nu a fost părăsită în acest moment, ci mai degrabă treizeci de ani mai târziu, întrucât a continuat să primească donații, iar cauza decăderii ei se datorează mai degrabă revoltelor unor personalități influente care au ajuns să jefuiască mănăstirile aparținând eparhiei Astorga, de care aparținea mănăstirea San Miguel de Camarzana. Cel mai important lucru la această mănăstire este existența unui scriptorium, în care o comunitate de călugări condusă de Emeterio (autor al Beatusului Girona) s-a dedicat copierii și ilustrației codicelor medievale pe care mănăstirile le-au împrumutat, printre care nu a lipsit un exemplar al cărții lui Beatus de Liébana. Colofonul pe care Emeterio îl face în Beatus din Girona unde apar numele lui Fernando Flaginiz și Ecta

Am ajuns la Hotel Juan Manuel

… și tradiționala bere de bun venit

Noi cu Zaira

La cumpărături prin oraș

Vitas (personaje legate de donații către mănăstirea Camarzana) este o dovadă suficientă pentru a crede că a fost scris aici, ca și în San Salvador de Tábara, Binecuvântat de Girona din moment ce călugărița Eude putea colabora și cu ilustrațiile sale.

În Epoca Modernă, Camarzana a fost unul dintre orașele care au fost integrate în provincia Țărilor Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în administrația judecătorească Benavente.

Cu toate acestea, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, Camarzana a devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, fiind integrată în 1834 în circumscripția judiciară Benavente.

Orașul are două zone clar delimitate bogate în faună și floră; Pe de o parte, muntele, unde predomină stejarul cu tot anturajul său și o mare varietate de mamifere mici, precum iepurele. Datorită izolării cauzate de construcția autostrăzii A-52, căprioarele din apropierea Sierra de la Culebra s-au stabilizat în zonă. Chinicul și-a revenit.

Pădurea riverană de-a lungul malurilor râului găzduiește o floră exuberantă de arin și frasin, legată de un curs de apă în schimbare, care merge de la bazine calme la zone repezi, spre deliciul urechilor. Populația de păsări cântătoare este abundentă și nu lipsesc populațiile de rațe migratoare.

Din păcate, fauna fluvială este practic dispărută din cauza construcției mai multor baraje în cursul superior al râului, ceea ce a provocat o modificare nefirească a temperaturii apei, cu imposibilitatea eclozării ouălor peștilor și astfel, încetul cu încetul, au dispărut populațiile de păstrăv comun, mreane sau boghe care în urmă cu nu mulți ani încântau pe toți pescarii din zonă.

Fără mari probleme de orientare în spațiu și plan, identificăm Hotelul Juan Manuel. Urcăm cele câteva trepte și intrăm în bar. Aici ne întâmpină Zaira, ospătăriță și recepționeră. Simpatică fată. Ne împrietenim repede. Primim cheile de la cameră, urcăm sus și ... renunțăm pentru moment la bocanci, iar Carmen la umblătorii ei rupți. Trebuie să găsim o soluție.

Coborâm jos pentru a onora ritualul ”berii de bun venit”. Odată îndeplinit acest ritual sacru pentru noi, urcăm în cameră, facem un duș bine meritat și ne culcăm. Nu avea rost să ieșim în oraș în căutarea unor umblători căci e siesta și totul e închis.

Pe la ora 17 plecăm în oraș cu speranța rezolvării problemei cu umblătorii lui Carmen. Orașul e practic o stradă principală cu magazine pe ambele părți. Trecem pe lângă o farmacie și lui Carmen îi atrage atenția niște umblători expuși în vitrină. Intrăm, farmacista foarte binevoitoare îi prezintă lui Carmen diferite modele. Parcă eram la o prezentare de modă. După ce încearcă 2 – 3 perechi de pantofi de drumeție, se decide asupra unei perechi. Acum problema e rezolvată. Intrăm în barul alăturat să ”udăm” pantofii. Carmen e mulțumită căci astăzi pe ploaie a cam înotat în vechii ei umblători rupți pe pietrișul de la Zamora.

Suntem la berea de seară

Scorul zilei:
38168 pași
26,71 km
6,7 ore

Gata de plecare

Toată lumea doarme

E o vreme splendidă. Parcă am și uitat de ploaia pe care am plecat. E cald, cerul senin, adică tot ce își dorește un pelerin. A fost o zi plină de evenimente care nu ai cum să le uiți, dar pentru o mai mare siguranță le voi nota în jurnal. Ceea ce mă uimește este faptul că este primul pelerinaj în care ne-am împrietenit atât de repede cu oamenii cu care am intrat în contact.

Ne întoarcem la hotel, mâncăm și ne retragem în cameră ca să ne odihnim. La ora 20, ora fatidică când se deschide ”bucătăria” după regulile spaniole, coborâm să mâncăm ceva si să bem berea de seară și să scriu jurnalul.

Urcăm din nou sus și ne culcăm căci mâine avem de mers cam 23 km. Noapte bună.

11 august 2022

Plecăm la ora 7,14. E timp frumos. Puțin răcoare, dar plăcut. Toată noaptea a plouat. A fost rupere de nori.

Parcurgem strada principală, fără ca să întâlnim pe cineva. Nu mă refer la pelerini, care lipsesc cu desăvârșire, ci la localnici. Ne oprim câteva momente în fața farmaciei care a ”salvat-o” pe Carmen.

Ne oprim apoi la o bancă pentru a își potrivi Carmen branțurile în umblători. Așa e la început. Umblătorii trebuie să facă cunoștință cu Carmen și Carmen trebuie să facă cunoștință cu ei.

Ne continuăm drumul, trecem pe lângă campingul care ”doarme” și el. E pustiu pe stradă. Toată lumea se pare că doarme, cu excepția noastră. Durerea de la degetul meu mic de la piciorul stâng devine tot mai agasantă.

Soarele e la post. Se pare că el nu ține seamă de siesta spaniolă. Drumul e ușor. Bine că am scăpat, cel puțin temporar de pietrișul care ne cam puse voința la încercare.

Intrăm în La Baraca, o localitate ce nu se poate ridica nici la nivel de sat. Trecem fără să ne oprim, căci nu există bar în localitate.

Drumul continuă să fie plăcut. Carmen nu se mai plânge de umblători, dar are încă băsici de la cei de dinainte. Oricum e mai suportabil. În schimb eu, cu fiecare pas crește exponențial durerea. Am început să șchiopătez.

Intrăm în Calzadilla de Tera, o localitate mai răsărită.

Calzadilla de Tera este un municipiu și oraș spaniol din provincia Zamora, în comunitatea autonomă Castilla y León. Este situat în regiunea Benavente și Los Valles.
Termenul municipal include cartierul Olleros de Tera, în care în fiecare sâmbătă înainte de a doua duminică a lunii septembrie are loc pelerinajul popular al Maicii Domnului din Agavanzal, în schitul care poartă același nume.

Punem la punct umblătorii

Ieșim victorioși din oraș

… iar se arată soarele

La Barca

Orașul este un loc al civilizațiilor în care au trăit, au coexistat și au evoluat diverse culturi. Astfel, în epoca preromană, civilizația celtică, cuibărită în zona La Cancilla, deasupra Peñas del Cirillico, a lăsat pe aceste stânci mai multe petroglife (jumătatea lunii, venerată de celți, care de-a lungul timpului a devenit potcoava de cal, a calului lui Santiago și a amprentei unei oi). Obiceiuri precum efectuarea lucrărilor comunale au dăinuit până astăzi.

Mai târziu, civilizația romană și-a pus amprenta pe zona Calzadilla, care era zona în care râul Tera trecea prin vechea Via Augusta XVII, care lega Astorga de Braga, prin care romanii transportau aurul din Las Médulas în Atlantic. Un mozaic de o importanță extraordinară a fost găsit recent în zona urbană. Iar pe versantul Sobradillo, cu ani în urmă, au fost găsite rămășițe legate de o forjă, posibil, întrucât acolo fusese se pare o necropolă.

După invazia arabă a Peninsulei, în Calzadilla persistă povești legate de arabi. Astfel, se află locul „Casa del Moro”, situat pe versantul Centinela, pe care legenda îl atribuie unei familii musulmane care locuia acolo și plătea în hanul din sat cu monede vechi, și unde poveștile populare vorbesc despre cărămizi găsite în acel loc.

În Evul Mediu, din secolul al X-lea, teritoriul în care se află localitatea a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi ar fi întreprins repopularea orașului. Acești monarhi aveau să implanteze civilizația creștină, lăsând în oraș simbolurile menționate mai sus ale potcoavei Calului de Santiago și sfinții patroni ai orașului Santas Justa, Rufina și Virgen de la O, aduși din Sevilla pe Via de la Plata.

Mai târziu, în Epoca Modernă, Calzadilla a fost unul dintre orașele care au fost integrate în provincia Țărilor Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în administrația judecătorească a Benavente. Cu toate acestea, când provinciile au fost restructurate și au fost create cele actuale, în 1833, orașul a devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, fiind integrat în 1834 în districtul judiciar Benavente.

În municipiu se remarcă vechea biserică în stil romanic cu clopotniță, în interiorul căreia se poate vedea un tablou în stil baroc, care a fost reabilitat în 1773 și se află acum în noua biserică în cinstea Sfintei Juste și a Sfintei Rufina, construită. cu colaborarea oamenilor, care au participat contribuind cu bani sau ajutând material la lucrare. În 2009 s-a realizat o restaurare a tabloului și o reformă generală a noii biserici.

În oraș se află și un schit, în care se află reprezentarea fecioarei însărcinate, La Virgen de la O.

Pe drumul al XVII-lea roman se află o piatră de hotar, precum și stâncile Cirillico și Llar, pentru a vedea rămășițele vechii țevi și ale morii. Un alt monument important ar fi vechea Casa Rectorală, care are o clopotniță, acoperită cu gresie în stil andaluz. Restul casei urmează arhitectura tradițională a zonei, în execuția zidăriei cu piatră de la țară și porticul intrării principale.

Frumoasă istorie. Eu sunt curios să știu, câți dintre pelerinii care trec pe aici știu toate aceste amănunte. Pentru a înțelege oamenii, trebuie

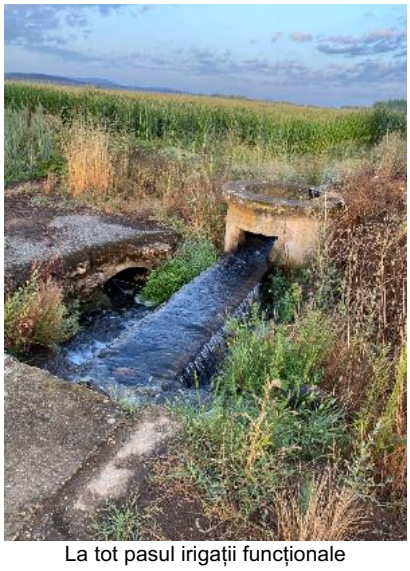
La tot pasul irigații funcționale

Iar vom face eucalipto terapie

Lecție de supraviețuire în noroi

Drumul iese în șosea

Începe urcușul

să le cunoști istoria. De aceea eu zic că sunt un pelerin mai deosebit, căci pentru a putea intra cu ei în vorbă, trebuie să le înțelegi trecutul.

Ieșim din oraș și ne îndreptăm spre Olieros de Tera. Drumul șerpuiește printre lanuri de porumb siloz. Cred că e porumb siloz, deoarece e plantat prea des ca să poată dezvolta știuleți.

Pe tot drumul suntem însoțiți de instalații de irigație funcționale. Mă întreb cum nimeni nu a furat nimic din aceste amenajări astfel că și acum sunt perfect funcționale. Nu am văzut paznici, nu am văzut muncitori să le întrețină, ele sunt ca și când ar fi opera romanilor și funcționează perfect și acum.

Drumul ne poartă printr-o pădure de eucalipți. Se simțea nevoia unei eucalipto terapi. Arborii, drepți și înalți stau aliniați ca pentru paradă. Trecem printre ei și ei parcă ne dau onorul în poziția de drepți.

Cum nu era de așteptat, suntem supuși unui test de supraviețuire în mijlocul unei bălțoace mari ce ocupa toată suprafața drumului. În jurul bălții numai noroi. Un noroi care punea greu la încercare capacitatea de a îți menține echilibrul. Mă gândesc ce ar fi făcut Carmen, dacă nu am fi găsit noii ei umblători?

Intrăm în Olleros de Tera, orășel cochet unde sperăm să găsim un bar ca să ne savurăm americanele.

Olleros de Tera este un oraș spaniol din municipiul Calzadilla de Tera, provincia Zamora și comunitatea autonomă Castilla y León.

Este situat în regiunea Benavente și Los Valles, lângă malul drept al râului Tera și în vecinătatea lacului de acumulare Nuestra Señora del Agavanzal.

Se află într-o enclavă privilegiată din provincia Zamora, la care se accesează datorită existenței diferitelor rute care traversau și traversează teritoriul său, unele dintre ele foarte renumite, precum Vía Augusta XVII, Camino de Santiago sau Silver Traseu. Apele cristaline ale râului Tera, îndiguite în lacul de acumulare Nuestra Señora del Agavanzal, împreună cu bogăția solului acestuia, au dat naștere unor peisaje frumoase care pot fi savurate prin plimbări liniștite sau datorită zonelor sale de scăldat și recreere.

În Evul Mediu, teritoriul în care se află orașul a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi ar fi întreprins întemeierea orașului.

Mai târziu, în Epoca Modernă, Olleros de Tera a fost unul dintre orașele care au fost integrate în provincia Țărilor Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în administrația judecătorească Benavente. Cu toate acestea, când provinciile au fost restructurate, și anume în 1833, orașul a devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, fiind integrat în 1834 în districtul judiciar Benavente.

Vegetația exuberantă existentă în multe dintre locurile sale, și dau naștere existenței faunei sale abundente și variate. Nu este neobișnuit să găsești printre altele vulpi, iepuri de câmp, prepelițe, potârnichi,

Intrăm în Calzadilla de Tera

Dovadă că suntem pe Camino

Ermita

Ruinele bisericii din Olleros de Tera

vulturi, lupi, căprioare sau mistreți, mai ales la amurg sau în zori. Vezi ... amatorilor. Bine că nu e nici amurg și nici zori. Bine că asta aflăm acum când deja am trecut pe aici, nu înainte.

Cum americanele se lăsau așteptate, încercăm să dăm de un bar. Cei pe care i-am întâlnit, ne-au îndrumat către singurul albergue care ar avea și bar. Identificăm poziția lui geografică, dar e închis. Încercăm ușa, dar e încuiată. Înăuntru se observă mișcare, așa că batem la ușă. Fiind albergue, trebuia să fie deschis pentru pelerini. Într-un târziu iese un ins afară, se uită la noi și fără să scoată un cuvânt, se întoarce și intră în clădire. Se pare că nu merita să se deranjeze doar pentru 2 pelerini. Frumos comportament. Așa că o luăm din loc cu gândul la americane.

Cum nu e nimeni care să ne facă o poză, apelăm și noi la ce se poate. O oglindă retrovizoare ne ajută. Frumos din partea ei.

Fără a avea o întâlnire de grad zero cu fauna din regiune, ne continuăm drumul. Degetul mic e din ce în ce mai agasant. Cred că voi continua drumul desculț.

Cam la 3 km de oraș se află Ermita Ntra. Sra. De Agavanzal. E clar că acolo trebuie să iau o decizie crucială legată de mult încercatul deget mic de la picior.

Cum era firesc, ermita e închisă. În ușă este practicată o mică ferestruică protejată de un grilaj. Cum unui ”pozar” adevărat nimic nu îi poate sta în cale, strecor printre zăbrelele gemuleștului telefonul meu, asumându-mi riscul că în cazul în care îmi va cădea, ar fi imposibil să îl recuperez, căci nu știu cine are cheile ermitei.

Totul decurge super profesional, fac poze cu interiorul ermitei și trec la abordarea punctului 2 de pe ordinea de zi, rezolvarea problemei cu degetul mic. Durerea a devenit aproape insuportabilă. Se făcuse deja rană la deget.

Fiind cel în cauză, iau o decizie istorică pot spune. Voi înlocui dragii mei bocanci cu sandalele. Carmen dă vina pe bocanci că ar fi cauza afectării degetului. Eu știu că nu sunt ei de vină. Îi port din 2017 la munte, pe Camino și nu mi-au creat niciodată probleme.

Ne așezăm pe o bancă în fața ermitei și procedez la schimbare. Pentru moment pare mai bine, pot spune că e o soluție salvatoare. Există însă o problemă. Eu încă din liceu am avut un accident la handbal, și de atunci gleznele mele sunt foarte mobile, de aceea bocancii îmi fixează gleznele. Problema este că durerea face să pălească rațiunea.

Cu sandalele în picioare o pornim la drum. În zare se vede construcția barajului Embalse de Agavanzal. Trebuie să îl ocolim ca să ajungem la Villar de Farfon.

Începe un urcuș greu. Eu cu sandalele în picioare zburdam. Încep iar să fim înconjurați de vegetație pârjolită. Urcăm, sunt bucuros că parcă durerea s-a mai estompat. Drumul e iar făcut din pietriș, cam similar cu

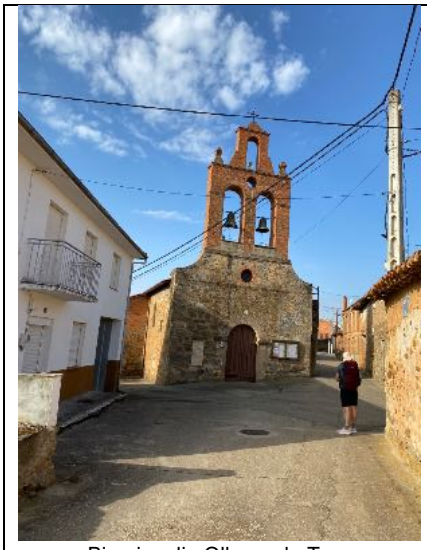

Biserica din Olleros de Tera

Singuri prin Olleros de Tera

Un albergue și bar închis pentru pelerini

cel de la plecarea din Zamora. Urcăm și deodată de ce îmi era frică se întâmplă. Calc pe o piatră mai măricică și cum gleznele parcă nu existau, mă dezechilibrez și cu rucsac cu tot, cad bolovan. Cad pe o parte și mă julesc la cotul mâinii drepte și la genunchi. Am avut noroc, dacă ăsta ar fi noroc, că am căzut pe partea dreaptă și nu pe spate. Cu foarte mare greutate mă ridic, cu rucsacul în spate și constat că sângeram de parcă mă întorsesem acum din Ucraina. Mă șterg cât pot, și constat cu surprindere că sângele se încheagă aproape instantaneu, semn că nu sunt diabetic.

Pornim din nou la drum. Urcăm destul de abrupt. Pe jos pietriș. Ajungem în vârful dealului care străjuiește un flanc al barajului. Acum începe coborârea pentru a traversa barajul pe podul lui.

Pe lângă noi trece un pelerin în vârstă, pentru care, după părerea mea, Camino este o competiție sportivă, asta după viteza cu care mergea.

Barajul lacului de acumulare Nuestra Señora del Agavanzal este situat în municipiul Olleros de Tera. Barajul strânge apele râului Tera și este situat după lacul de acumulare Valparaíso și acesta, la rândul său, după lacul de acumulare Cernadilla.

Acesta completează planul de utilizare a apei pentru irigare și alimentarea mai multor orașe din Zamora din acest râu, precum și pentru producerea de energie electrică.

Barajul joacă, de asemenea, un rol foarte important în reglarea apei în albia râului în timpul inundațiilor cauzate de ploi.

În perioadele de cerere scăzută de energie electrică, lacul de acumulare Valparaíso are un sistem prin care pompează înapoi apa care a trecut deja prin turbinele sale, către rezervor pentru a putea produce din nou energie electrică în perioadele de cerere crescută de energie electrică.

Acest lucru a fost posibil din momentul în care lacul de acumulare Nuestra Señora del Agavanzal a intrat în funcțiune. Lacul de acumulare, ajunge până la barajul Valparaíso, unde turbinele sale pompează din nou apa stocată în amonte pentru a produce energie electrică în perioadele de cerere de energie crescută.

Lacul este potrivit pentru pescuit. Speciile care pot fi pescuite în sezonul corespunzător sunt păstrăvul, boga de râu, mreana și bibanul.

Vara apele sale sunt ideale pentru scăldat deoarece sunt mult mai calde decât în râu, mulțimi de oameni vin să se scalde în fiecare zi, observând un aflux mai mare de oameni în weekend.
Pe malul drept al lacului de acumulare, pe terenul din localitatea Olleros de Tera, o porțiune de mal a fost amenajată cu nisip și mese de picnic, pentru ca cei care doresc să înoate să aibă mai mult confort.

Traversăm barajul pe pod și drumul urmează conturul lacului. Drumul se îngustează. Se aude un zgomot de mașină. Ne retragem cât se poate spre mal pentru a face loc mașinii să treacă. Șoferul oprește să

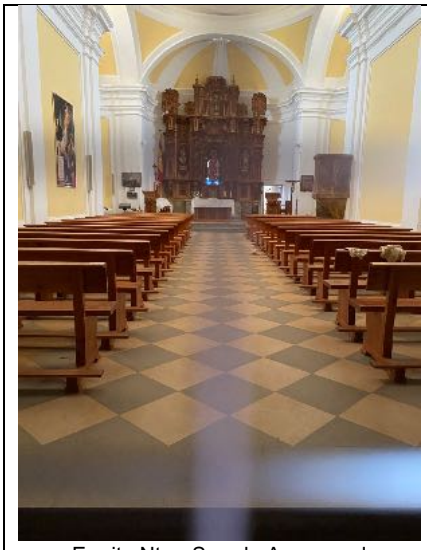
Ermita Ntra. Sra. de Agavanzal

Barajul Embalse de Agavanzal

Urmele pârjolului

Locul căderii mele

Vederea de pe pod a lacului de acumulare

ne mulțumească și intrăm în vorbă cu el. Aflăm că e din Madrid și că venise pentru o săptămână să practice canotajul pe lac.

Ne despărțim de caiacistul din Madrid și ne continuăm drumul. De la el am aflat că mai trebuia să ocolim dealul, să trecem prin Villar de Farfon și de acolo am mai avea cam 6 km. Perspectiva nu e cea mai apetisantă, dar trebuie să continuăm.

În față ne privește din înălțimea sa un deal pe care trebuie să îl biruim. Știind ce ne așteaptă iuțim pasul. Parcă am uitat de căzătură. Mă doare cotul, dar degetul mic răsuflă ușurat.

Acum dacă e să reflectez, degetul nu ar trebui să doară din cauza bocancului ci mai degrabă din cauza șosetelor care se strâng boț și freacă pe deget. Am să verific autenticitatea teoriei mele prin schimbarea șosetelor ce sunt noi, cu șosetele mele clasice ce se au bine cu bocancii.

Și aici suntem înconjurați de pajiști pârjolite. Totul e sinistru, parcă jucăm într-un film horror.

Intrăm în localitatea Villar de Farfon, așa cum prezisese caiacistul. Villar de Farfón este un oraș spaniol aparținând municipiului Rionegro del Puente din regiunea La Carballeda, provincia Zamora.
În Evul Mediu, Villar de Farfón a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi au întreprins repopularea vestului Zamora.

Mai târziu, în timpul Epocii Moderne, Villar de Farfón a fost integrat în districtul Mombuey din provincia Zamora, așa cum a reflectat în 1773 Tomás López în Harta provinciei Zamora.

Astfel, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, orașul a rămas în provincia Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, integrându-se în 1834 în circumscripția judiciară Puebla de Sanabria. În jurul anului 1850, Villar de Farfón a fost integrat în municipiul Rionegro del Puente.

Biserica sa este cea mai importantă clădire din micul cătun care alcătuiește orașul Villar de Farfón. În plus, inundațiile provocate în urma construcției barajului lacului de acumulare Nuestra Señora del Agavanzal au provocat pierderea vechilor mori care se aflau în locuri de mare frumusețe. La intrarea în oraș, și după ce se trece de cimitirul acestuia, se află un drum agricol care merge paralel cu lacul de acumulare și se numește „circuitul”.

Face parte din Camino de Santiago Sanabrés și pentru o scurtă perioadă a avut un cămin pentru pelerini, după restaurarea unei vechi ferme.

Poate unii se vor întreba de unde am atâtea informații ce par a fi oficiale? Păi din panourile de informare turistică traduse cu Google Translate. Poate par uneori plictisitoare, dar cred că merită a fi cunoscute.

Încă ne luptăm cu pietrișul

Ajungem la Rionegro del Puente

Primăria

Bustul lui Diego de Losada

Berea de bun venit

Ne continuăm drumul. Încă ne luptăm aprig cu pietrișul cel neiertător cu tălpile noastre. Acum, în sandale, mă simt un adevărat pelerin. Rana de la genunchi și cot nu mai sângerează. Am să o curăț când ajung la albergue.

Ne continuăm drumul pe șoseaua care duce la Rionegro del Puente. A fost un drum cam obositor, dar merita. Voioși și plini de entuziasm intrăm în Rionegro del Puente.

Rionegro del Puente este un municipiu și oraș spaniol din provincia Zamora și comunitatea autonomă Castilla y León.

Este centrul regiunii La Carballeda și în cadrul său municipal se află orașele Rionegro del Puente, Santa Eulalia del Río Negro, Valleluengo și Villar de Farfón.

În Evul Mediu, Rionegro del Puente a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi au întreprins repopularea vestului Zamora.

Mai târziu, în timpul Epocii Moderne, a fost integrat în districtul Mombuey din provincia Zamora, așa cum a reflectat în 1773 Tomás López în Harta provinciei Zamora.

Astfel, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, Rionegro a rămas în provincia Zamora, în cadrul Regiunii Leonesa, integrându-se în 1834 în districtul judiciar din Puebla de Sanabria.

În jurul anului 1850, municipiul Rionegro del Puente și-a luat actuala extindere, prin integrarea orașelor Garrapatas (actuala Santa Eulalia), Valleluengo și Villar de Farfón.

Din patrimoniul său se remarcă „Santuario de la Virgen de la Carballeda”, al cărui templu este deținut de frăția Falifos sau Farapos, care este construit pe o mică capelă de origine romanică. Această clădire a fost mărită în secolele al XIV-lea și al XV-lea, finalizată în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea. Construcția pune in evidenta turnul său spectaculos de peste 20 de metri înălțime, construit în piatră de zidărie. Navele clădirii sunt despărțite de patru arcade ascuțite și de stâlpi foarte scurți, cu două coloane semi-atașate. Sunt izbitoare lanțurile care sunt atârnate în arcul de intrare în templu, a căror prezență vrea să reprezinte mântuirea celor care au socoteală cu dreptatea. În interior se află cinstita imagine a Fecioarei de la Carballeda, hramul regiunii, care face obiectul unei sărbători speciale în a treia duminică a lunii septembrie, cu acte religioase și nereligioase, precum organizarea unui târg. Tot în interior se pot vedea diverse sculpturi, fresce și un monument funerar considerat unic în categoria sa, un tumbo înalt de 5 metri construit în 1722 de Tomás Montesino din lemn de nuc.

Se remarcă prezența rămășițelor „bisericii parohiale Santiago Apóstol”, practic dispărută după incendiul suferit. Din aceasta, accesul la clopotniță se păstrează printr-o scară și clopotnița terminată în triunghi. Are atașat și cimitirul.

Albergue unde vom înopta

Iglesia Virgen de la Carballeda

Dintre arhitectura civilă se remarcă „podul de peste râul Negro”, care dă numele orașului, și „Palatul Losada”, locul de naștere al fondatorului Caracasului, Diego de Losada, în care se află stema sa încă păstrată. Această clădire a fost restaurată în 1992, transformând-o într-un centru cultural care adăpostește biblioteca, biroul de turism și încăperile muzeului etnografic. În piață este plasat un bust în memoria lui Losada, fiul distins al lui Rionegro.

„Spitalul vechi” sau „casa Fecioarei”, a fost spital, cămin de pelerini, școală și cantina populară. În prezent, pe locul său a fost construit actualul albergue, încercând să recreeze ceea ce era vechea clădire. Această pensiune este îngrijită de frăția Falifos, a cărei istorie este strâns legată de Sanctuarul Fecioarei de la Carballeda.

În fine, se remarcă „casa parohială”, în folosință comună cu frăția Falifos, și „Institutul”, denumire care se datorează faptului că la începutul secolului XX adăpostea un centru de studii.

Nu e greu să identificăm albergue. E de fapt singurul în oraș. Ajungem în Plaza Mayor, singura de fapt. În față e albergue, în spate Primăria, în dreapta sus pe niște trepte e un nostim bar, iar la stânga, un restaurant. Cam asta e tot, plus ruine și câteva case.

Ne îndreptăm spre albergue bucuroși că putem să ne ”eliberăm” temporar de rucsaci. O informație fatidică ne stăvilește entuziasmul: albergue se deschide la ora 13. Cum ar mai fi cam o jumătate de oră, avem practic două soluții: să ne așezăm pe treptele albergue și să așteptăm, sau să mergem la barul alăturat și să bem ”Berea de bun venit”. E clar că cea de a doua variantă e singura validă în condițiile existente, așa că ne îndreptăm cu rucsaci cu tot către bar. Trecem pe lângă bustul lui Diego de Losada, întemeietorul Caracasului și intrăm plini de speranță în bar.

Aici întâlnim familia completă a proprietarului barului, cu care ajungem într-un final, să facem poze de grup. Din familie fac parte: Antonio (proprietarul), Manuela (90 de ani, mama proprietarului), Ingratia (noră), o familie deosebită. Intrăm repede în vorbă cu ei și foarte curând devenim parte din familia lor. Așa ceva nu am pățit nici-odată pe Camino să devenim atât de familiari cu cei cu care interacționam.

La un moment dat patronul dă afară clienții căci se apropia siesta. Toți clienți părăsesc cuminți localul, cu excepția noastră. Avem privilegiul de a face parte din familie acum. După ce toată lumea pleacă, Antonio trage obloanele și toată familia se așează la masă. Noi stăm la masa noastră cu berea în față, meditând la noul nostru statut. Se servește primul fel și toți se concetrează pe supa ce pare delicioasă. Termină supa și relaxați, parcă așteaptă felul doi. Carmen se ridică de la masa noastră și merge să le strângă farfuriile goale. Service de clasă. Eu, dar mai ales ei rămân cruciți. La un asemenea gest nu se așteptau nici ei, dar nici eu. Se citește pe fața lor pe de o parte surprinderea, pe de alta satisfacția că nu au greșit asimilându-ne familiei lor. Eu eram complet derutat. Se pare că gestul a fost apreciat corespunzător că nu am mai scăpat de Manuela (mama de 90 de ani) cu destăinuiri familiare. E drept că erau într-o spaniolă pură, dar afirmațile mele de genul: ”si” (da), au avut efectul scontat de mine.

Noi cu familia patronului

E sărbătoare în oraș

Scorul zilei:
48714 pași
34,1 km
8,5 ore

Gata de plecare

Bem Berea și plecăm spre albergue cu promisiunea de a reveni pentru cină. La albergue ușa era deschisă. Erau deja 4 pelerini înăuntru. Albergue are 30 paturi suprapuse și 3 simple. Spre surprinderea noastră, cu toate că aveam ”rezervare”, nu ne rămăseseră să alegem decât din cele suprapuse. Alegem 2 și fără să beneficiem de dușurile comune care erau undeva în afara dormitorului, ne trântim în pat și dormim cam o oră.

La ora 19 vine doamna de la recepție, colectează contribuțile aferente fiecărui pelerin, plus câte 1 euro pentru un așternut de unică folosință, de persoană, care normal era gratis. Ne înregistrăm și mergem să vizităm biserica care, ne mai fiind siesta, e deschisă. Aflăm că azi nu e Misa, așa că ne rezumăm la vizitare și punere de ștampile pe credențiale.

În localitate e sărbătoare azi, așa că principalii beneficiari sunt copii. Cum totul de pe lista de activități a zilei de azi e bifat, ne îndreptăm spre barul a cărui proprietar ne-a adoptat.

Mâncăm o cină pe cinste, stropită la întâi cu bere și apoi cu tinto, vorba zicalei: ”*Berea după vin e un chin, vinul după bere e o plăcere*”. Vezi că sunt bune la ceva și zicalele din bătrâni.

Ne retragem, fără torțe la albergue. Carmen face informarea zilnică a celor pe care îi are pe lista ei, iar eu scriu jurnalul. Se dă stingerea și ne culcăm cu gândul la Manuela & Co.
Noapte bună.

12 august 2022

Plecăm la ora 7,32. Suntem practic ultimii pelerini care o pornesc la drum. E cam răcoare. Nici țipenie de oameni pe stradă, dar nici țipenie de pelerini. Unde oare s-au ”evaporat” colocatarii noștri de azi noapte? Coborâm în speranța că îl vom găsi pe Antonio la bar. Ghinion, cum zice sasu. Totul e închis, așa că o pornim la drum.

Începe un urcuș moderat, dar apoi devine destul de abrupt pentru o oră atât de matinală. Bine că nu sunt bolovanii tip ”Zamora” pe drum. Degetul mă supără, dar încerc să nu îl bag în seamă. Văd că umblătorii lui Carmen s-au acomodat cu ea. Asta e bine.

În sfârșit ajungem pe coama dealului. În fața noastră se deschide un platou unde ar putea fi filmate scene din westul sălbatic, o adevărată prerie. Drum lung printre o vegetație uscată. Mă întreb oare de ce a refuzat această vegetație să se auto aprindă? Poate nu prea sunt firme de asigurare prin zonă. Facem poze din belșug, parcă ceva te împinge să imortalizezi priveliștea.

Degetul mic e din ce în ce mai enervant, dar nu mai trec la sandale. Îmi ajunge o căzătură cu juliturile de rigoare.

La ora 10,21 intrăm triumfători în Mombuey. La intrare dăm de Hotelul – Restaurant La Ruta. Pentru că nu găsesc intrarea în hotel, trec peste

Toată lumea doarme

Începe urcușul

Apă nepotabilă

Suntem pe drumul bun

… de fapt suntem amândoi pe drumul bun

intenția de a o saluta pe Marta, cea cu care am purtat o corespondență bogată referitoare la posibilitatea de a rezerva o cameră acolo.

Ne oprim la barul hotelului și bem americanele, iar Carmen în plus o Cola, în timp ce eu un suc de portocale proaspăt stors. Aflăm că în oraș ar fi un magazin universal de unde ar trebui să ne procurăm cele necesare pentru cină, căci la Triufe, la Maria, nu vom găsi nimic de mâncare.

Zis și făcut. Coborâm în oraș, identificăm magazinul cu pricina și facem achizițiile de rigoare, conserve cu și fără carne și ... bere la doză. Acestea fiind bifate, decidem să mâncăm ceva, asta în contul prânzului și a cinei.

Ne oprim la un bar. Aici, în stilul nostru deja consacrat, facem cunoștință cu Roberta, originară din Brașov, venită în Spania de 15 ani. Prin ea facem cunoștință cu Jose patronul barului. Când a auzit Roberta că suntem români, a ținut morțiș să ne facă cunoștință cu Denisa, mătușa ei din Buzău, care lucra la bucătăria barului.

Într-o asemenea companie, facem rabat la regula de aur a pelerinului: nu alcool în timpul mersului. Bem o bere și mâncăm pe cinste, adică bine, plătim și o luăm din nou la pas, asta și pentru că Maria ne-a amenințat că nu e niciu bar sau similar în Triufe.

O bucată de drum mergem paralel cu șoseaua, apoi o luăm din nou prin ”westul sălbatic”, drum comod dar monoton. După 5 km intrăm în Valdemerilla, o localitate mică, aproape un cătun. La o mică distanță trece autostrada. Suntem martori, de la distanță, la un accident. O mașină a intrat într-un cap de pod. Poliție, ambulanță, pompieri, curioși, tot tacâmul.

Valdemerilla este o localitate spaniolă din municipiul Cernadilla, în regiunea La Carballeda și provincia Zamora.

În Evul Mediu, Valdemerilla a fost integrată în Regatul León, ai cărui monarhi au întreprins repopularea vestului Zamora.

În Epoca Modernă, a fost integrat în municipiul Mombuey din provincia Zamora, și a rămas în Regiunea Leoneză, atunci când provinciile au fost restructurate, iar cele actuale au fost create în 1833. În 1834 Valdemerilla a fost integrată în districtul judiciar din Puebla de Sanabria.

În 1940 municipiul Valdemerilla a dispărut ca atare, alăturându-se cu Cernadilla. Deci și noțiunea de cătun e mult spus. Peste tot case în ruină, semn că la un moment dat a fost populat.

Ne continuăm drumul care merge o bună bucată de timp în paralel cu autostrada. Soarele ne ajută să facem dovada că suntem amândoi pe Camino.

Cam după 4 km intrăm în Cernadilla. Cernadilla este un municipiu și oraș spaniol din provincia Zamora și comunitatea autonomă Castilla y León.

Se urcă ușor

Cuarț???

În zare e Mombuey

Americanele cele de fiecare zi

Hotelul La Ruta

Are o suprafață de 36,40 km² cu o populație de 163 de locuitori și o densitate de 4,51 locuitori/km². Ei da, așa mai zic și eu.

Cernadilla este un toponim adaptat caracteristicilor solurilor sale, constituind un fel de definire a acestora. Ceva îmi aduce aminte de ”cernoziom”. De fapt denumirea provine din limba latină veche când romanismul își făcuse deja apariția în Cernadal, fiind un loc de soluri ușoare, abundente în humus care le fac ușor de lucrat și care, având în vedere caracteristicile și abundența vegetației sale, sunt ușor de explicat. Numele locuitorilor din Cernadilla este farandulos. De fapt, asociația culturală a acestui oraș se numește „Los Farandulos”. În Cernadilla sunt sărbători pe 2 februarie, ziua patronului, Virgen de las Candelas, iar 3 februarie, ziua patronului San Blas, sunt festivități bine păstrate de localnici. Sărbătorile populare sunt sărbătorite în luna august.

În Evul Mediu, Cernadilla a fost integrată în Regatul León, ai cărui monarhi au întreprins repopularea vestului Zamora.

În Epoca Modernă, Cernadilla a fost integrată în provincia Țărilor Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în administrația judecătorească a Sanabriei. La Venta de Cernadilla, proprietatea conților de Benavente, a constituit prin ea însăși mărturia sa despre jurisdicția contelui asupra acestui loc si vasalii săi până prin secolul al XIX-lea.

În orice caz, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, Cernadilla a devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, fiind integrată în 1834 în circumscripția judiciară Puebla de Sanabria. În acest timp, Pascual Madoz subliniază că în acest loc funcționau două războaie și două mori de apă, una în Tera permanentă și alta iarna în pârâul orașului.

În 1940 municipiul Cernadilla a primit actuala extindere, prin integrarea în componența sa a vechiului municipiu Valdemerilla.

Nici aici nu găsim un bar deschis, așa că ne continuăm voioși drumul. La doar 2 km intrăm în San Salvador de Palazuela.

San Salvador de Palazuelo este un oraș spaniol aparținând municipiului Cernadilla din provincia Zamora, în comunitatea autonomă Castilla y León.

Este unul dintre orașele care aparțin regiunii tradiționale și agrare La Carballeda. Centrul orașului este situat lângă râul Tera și lacul de acumulare Cernadilla, cu acces ușor de pe autostrada Rías Bajas.

În Evul Mediu, San Salvador de Palazuelo a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi au întreprins repopularea vestului Zamora.

În Epoca Modernă, orașul a fost integrat în provincia Țărilor Contelui de Benavente, în administrația judecătorească Sanabria. Cu toate acestea, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, San Salvador de Palazuelo a devenit parte din

… și totuși e o școală

… la stânga sau la dreapta?

Facem o excepție de la regula de aur

Bere în timpul mersului?

provincia Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, fiind integrat în 1834 în jurisdicția judiciară din Puebla de Sanabria.

În jurul anului 1850, San Salvador a fost integrat în municipiul Valdemerilla, deși a dispărut ca atare în 1940, alăturându-se cu Cernadilla.

Sărbătoarea lui este 6 august, zi în care se oficiază o liturghie și se scoate chipul Fecioarei Maria și al Sfântului Antonie în procesiune prin oraș. La sfârșitul slujbei, orășenii merg să ia un vermut la primărie. Acum câțiva ani a fost și un festival cu grupuri de muzică, dar de câțiva ani nu există nimic, doar jocuri pentru copii și o cină oferită gratuit de vânătorii din apropiere pentru ca orășenii să se reunească și să se bucure măcar de o zi de petrecere, care este animată și de o discotecă mobilă.

De menționat și pe 8 august are loc festivitatea „Cheilor”, o sărbătoare tipică orașului unde prezidează personaje ilustre ale orașului.

Patronul său este Santa Lucia, care este sărbătorită pe 13 decembrie, zi în care locuitorii orașului și ai altor orașe din jur merg la schit și acolo se oficiază o liturghie și se scoate imaginea Sfintei Lucia în procesiune, în timp ce femeile cântă în cinstea ei. Apoi, asociația orașului care poartă numele Santa Lucia, împarte niște felicitări sfinte ale Fecioarei și se împart niște pâini.

Nu avem vreun motiv să zăbovim pe aici, doar cât să iau notițe legate de istoricul localității. O pornim din nou la drum. Drumul a devenit monoton, acum nu sunt sigur, ori drumul e monoton, ori noi am obosit?

Localitățile aproape că sunt legate între ele. Nu am ieșit bine din San Salvador de Palazuelo, că intrăm în Entreprenas.

Entrepeñas este un oraș spaniol din municipiul Asturianos, provincia Zamora și comunitatea autonomă Castilla y León.

În Evul Mediu, Entrepeñas a fost integrată în Regatul León, ai cărui monarhi ar fi întreprins repopularea orașului în cadrul procesului de repopulare desfășurat în Sanabria. După independența Portugaliei față de regatul leonez în 1143, Entrepeñas ar fi suferit din cauza poziționării sale geografice, fiind martor al conflictelor dintre regatele leonez și portughez pentru controlul graniței, situația fiind stabilizată la începutul secolului al XIII-lea.

Mai târziu, în Epoca Modernă, Entrepeñas a fost unul dintre orașele care au fost integrate în provincia Țărilor Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în administrația judecătorească Sanabria. Cu toate acestea, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în În 1833, Entrepeñas a devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, fiind integrată în 1834 în districtul judiciar din Puebla de Sanabria.

În cele din urmă, în jurul anului 1850, vechiul municipiu Entrepeñas a fost integrat în cel al Asturianos.

Roberta, tânăra ospătăriță

Noi cu Jose proprietarul barului

Am ajuns în San Salvador de Palazuelo

Viaducte peste viaducte

Din nou urcăm

Cele mai reprezentative două clădiri din Entrepeñas sunt biserica sa parohială și schitul său. Din prima, biserica parohială Nuestra Señora de la Asunción, distrusă parțial de incendiu, se păstrează niște stâlpi cilindrici din perioada barocului și ușa de sud, formată dintr-un arc cu mâner de alamă, încadrat cu pilaștri și terminat cu un fronton triunghiular. Schitul are formele altarului tipic din nord-vestul Zamorei.

Se pare că suntem total ghinioniști căci nici urmă de bar sau magazin alimentar. Bine că am făcut cumpărături la Mombuey. Asta e situația, așa că notez datele istorice și o pornim din nou la drum. Bine că fiecare localitate are panouri cu informații turistice. Așa se explică faptul că unele fraze din prezentarea mea par a fi ”copy-paste” între ele. Ce să faci, cei care le-au făcut au fost lipsiți total de fantezie.

Ne continuăm drumul, degetul meu este pe punctul de a declanșa o revoltă, bine că bășicile de la piciorul lui Carmen au intrat în ”stand by”. Ne continuăm drumul. Parcă nu are sfârșit. Unde o fi Maria?

Mai avem până la ea. Până una alta intrăm în Asturianos, o localitate ceva mai răsărită.

Asturianos (în mod tradițional, în Astur-Leonese, Esturianos) este un municipiu și loc spaniol din provincia Zamora, în comunitatea autonomă Castilla y León. Are o populație de 260 de locuitori (INE 2021).

Locul a fost locuit înainte de sosirea romanilor de triburile asturiene, în special de Zoelas, care s-au stabilit într-o zonă apropiată numită Cerro del Castro sau Castro de Curucuta, în vecinătatea Curundei, capitala triburilor Zoelas.

În epoca romană se afla aproape de importanta enclavă romană Petavonium, situată în Rosinos de Vidriales, precum și de drumul XVII care lega Asturica Augusta, astăzi Astorga, de Bracara Augusta, Braga de astăzi, în Portugalia vecină.

După căderea Imperiului Roman, tot teritoriul încadrat în fosta provincie Gallaecia a devenit parte a Regatului șvab, până la dominarea acestuia de către poporul vizigot mai întâi și de către arabi mai târziu, din secolul al VIII-lea.

Actualul său nume de loc, Asturianos, ne duce în vremurile Recuceririi efectuate în Evul Mediu de către Regatul León, când actualul oraș a fost repopulat cu oameni de pe coasta Cantabriei, în principal din Asturias, care au găsit pe versanții lui Castro păşuni excelente şi resurse pentru vitele lor.

Cu toate acestea, cea mai veche mențiune care a supraviețuit despre Asturianos datează din secolul al XII-lea, în timpul domniei lui Alfonso al VII-lea de León, când a fost menționată ca fiind una dintre vilele donate Mănăstirii San Martín de Castañeda. Nu după mult timp, s-a bucurat de privilegiul „Al Pecharului și al Serviciilor Domnești”.

Orașul din apropiere Mombuey, capitala orașului La Carballeda, este menționat pentru prima dată în Actul de marcaj asturian, întocmit în

Trecem prin Remesal

Primitoare intrare

… am ajuns în westul sălbatic?

Și eu sunt în apropiere

Suntem încă pe drumul bun

timpul starețului în Mănăstirea San Martín de Castañeda, tot în secolul al XII-lea.

După independența Portugaliei de Regatul León în 1143, Asturianos a suferit din cauza amplasării sale geografice fiind parte al conflictelor războinice declanșate între cele două regate pentru controlul graniței, până când granițele au fost stabilite definitiv în secolul al XIII-lea.

În Asturianos, regele Ferdinand Catolicul a primit anunț cu privire la sosirea ginerelui său Don Felipe el Hermoso, care a debarcat în portul La Coruña, întâlnire care avea să aibă loc ulterior la Remesal și care era pregătitoare, fiind decorat ulterior cu Concordia de la Villafáfila.

Încă de la sfârșitul Evului Mediu, Asturianos a fost unul dintre orașele care au fost integrate în provincia Țărilor Contelui de Benavente, încadrată în administrația judecătorească Sanabria, în cadrul Regatului León, care și-a menținut o bună parte din legile sale, reguli și privilegii până în secolul al XIX-lea, făcând parte încă din Coroana Castiliei din 1230.

În timpul Războiului de Independență Spaniol împotriva Imperiului lui Napoleon, într-una dintre încercările napoleoniene de a invada Portugalia, a avut loc bătălia de la Prado de la Marquesa, între trupele spaniolo-portugheze și cele franceze, pe pajiștile situate la sud de orașele de Otero de Sanabria și Asturianos, orașele din apropiere Puebla de Sanabria, Calabor, Mombuey și Rionegro del Puente, printre altele, fiind și ele afectate de mișcările militare.

Când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, Asturianos au devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, deși aceasta din urmă, ca și restul regiunilor spaniole definite la acea vreme, nu avea nici-un tip de competență sau corp comun cu provinciilor pe care le grupa, având un simplu caracter clasificator, fără pretenții de operabilitate administrativă. În 1834 a fost integrat în Districtul Judiciar din Puebla de Sanabria.

După constituția din 1978 și diversele reglementări care o dezvoltă, Asturianos a devenit parte a comunității autonome Castilla y León în 1983, ca municipalitate atașată provinciei Zamora.

Asturianos este una dintre municipalitățile în care se vorbește în mod tradițional limba asturiano-leoneză, care astăzi aproape a dispărut în ciuda eforturilor depuse pentru conservarea acesteia de către asociații culturale precum Furmientu, Asociația Culturală Faceira, El Teixu și altele, precum și la cerințele repetate făcute de UNESCO administrațiilor spaniole pentru studiul și protecția sa.

Asturienii își sărbătoresc ziua patronului în weekendul de după 16 iulie, ziua Carmen, mizând pe o asociație culturală care poartă numele acestei fecioare pentru pregătirile lor.

Nu avem nici-un motiv să zăbovim căci Maria ne așteaptă, deci călătorului îi șade bine cu drumul. După o localitate atât de bogată în istorie, drumul ne poartă spre Palacios de Sanabria. Înainte de a apela la Maria, am căutat și aici cazare, dar nu am reușit să găsesc.

Voioși mergem înainte

Am intrat în Otero de Sanabria

Aici odată au trăit oameni poate fericiți …

Începe urcușul

În sfârșit … am ajuns

Și biserica e în paragină

Palacios de Sanabria este un municipiu și un oraș spaniol din provincia Zamora, în comunitatea autonomă Castilla y León.

În Evul Mediu Palacios a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi ar fi întreprins repopularea orașului în cadrul procesului de repopulare desfășurat în Sanabria. După independența Portugaliei de regatul leonez în 1143, Palacios ar fi suferit, din cauza amplasării sale geografice, conflictele dintre regatul leonez și cel portughez privind controlul graniței afectându-l vizibil, situația fiind stabilizată la începutul secolului al XIII-lea.

Mai târziu, în Epoca Modernă, Palacios a fost unul dintre orașele care au fost integrate în provincia Țărilor Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în administrația judecătorească Sanabria. Cu toate acestea, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, Palacios de Sanabria a devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, fiind integrat în 1834 în districtul judiciar din Puebla de Sanabria.

Pe de altă parte, între 1840 și 1860, municipiul Palacios de Sanabria și-a extins zona teritorială, prin integrarea orașelor Vime de Sanabria și Remesal în jurisdicția sa. Cu toate acestea, extinderea actuală a teritoriului nu a venit decât în 1965, când municipiul Otero de Sanabria a fost integrat în cel al Palacios.

În ceea ce privește omonimul locuitorilor din Palacios de Sanabria, cel mai acceptat în prezent este „arguselo/a”, deși există indicii și mărturii de la bătrânii locului care indică faptul că omonimul original este „matiego/a”.

În partea superioară a orașului se află schitul Sfântul Cristos, a cărui incintă este alcătuită din trei nave și în capul său se află un altar baroc prezidat de imaginea Crucificatului. Din biserica sa parohială, cealaltă clădire bisericească din acest oraș, din exterior este deosebit de izbitoară clopotnița și, din interior, tabloul neoclasic care prezidează încăperea.

În Palacios sunt reprezentați și porumbeii care, spre deosebire de cei din Tierra de Campos, au fost construiți în zidărie întunecată și acoperiți cu ardezie.

Am mai avea cam 6 – 7 km până la destinație. Soarele a început să își facă de cap. Ritmul nostru a început să scadă. Se pare că oboseala începe să își spună cuvântul. Pozele de reduc ca număr deoarece fiecare poză înseamnă o pauză din mers, ori nu ne cam permitem la asta. Cu mai puțin entuziasm intrăm în Remesal. Scăderea interesului se datorează oboselii. Cu un rucsac de 8 kg în spate și cu un deget ce e foarte aproape de revoltă, intrăm în localitate. Se pare că din disperare a reușit să convingă și degetele alăturate să participe la răscoală.

Remesal este un oraș din Sanabria aparținând municipiului Palacios de Sanabria, în provincia Zamora.

… dar nu totul e în paragină

Casa Mariei

Aici zice Maria că vom dormi

Maria ne-a așteptat chiar și cu bere

Cazare de 7 stele

În Evul Mediu, Remesal a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi au întreprins repopularea vestului Zamora.

La 20 iunie 1506, în schitul Santa Marta, a avut loc „Vista de Remesal”, întâlnire între Felipe el Hermoso și Fernando el Católico, al cărui obiectiv era stabilirea guvernului Coroanei Castilia și León, din care Prințesa Juana, soția lui Felipe și fiica lui Isabel La Católica și Fernando, au fost moștenitoare. Ceea ce s-a discutat acolo a dat naștere la Concordia de Villafáfila, prin care Fernando a renunțat la orice drept asupra coroanei, obligându-i pe Juana și Felipe să preia conducerea guvernului său. Regele Fernando era însoțit de contele de Cifuentes Don Juan Manuel și de alți oameni în care avea încredere, iar Don Felipe era însoțit de cardinalul Cisneros și de un mare însoțitor înarmat.

În acest moment, Remesal a fost integrat în provincia Țărilor Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în administrația judecătorească Sanabria. Cu toate acestea, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, Remesal a devenit parte a provinciei de Zamora, în Regiunea Leoneză, fiind integrată în 1834 în administrația judiciară din Puebla de Sanabria, precum și în jurul anului 1860 în municipiul Palacios de Sanabria.

Ne apropiem de destinație. Ar mai fi cam 6 km. Pe drum mă tot gândeam la bocancii mei care mă slujiseră cu deplină loialitate atâția ani. Ce să se fi întâmplat anul acesta. Eu știu că ceva ce îți este loial, rămâne loial, indiferent de împrejurări. Deodată, dilema e rezolvată. Ce am schimbat eu față de anul trecut, legat de încălțăminte? De bună seamă: ciorapii. Aveam niște ciorapi noi și doream să le testez eficiența. Voi vedea dacă degetul mic va sesiza schimbarea.

Intrăm în Otero de Sanabria. De aici părăsim șoseaua și începe un urcuș destul de dur pentru niște oameni care parcurseseră deja cca. 31 km.

Otero de Sanabria este un oraș din Sanabria aparținând municipiului Palacios de Sanabria, în provincia Zamora.

În Evul Mediu Otero a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi ar fi întreprins repopularea orașului în cadrul procesului de repopulare desfășurat în Sanabria. După independenţa Portugaliei de regatul Leonez în 1143, Otero ar fi suferit din cauza amplasării geografice și a conflictelor dintre dintre regatul leonez şi cel portughez pentru controlul frontierei, situaţia fiind stabilizată la începutul secolului al XIII-lea. (măi răi au mai fost portughezii ăștia)

Mai târziu, în Epoca Modernă, Otero a fost unul dintre orașele care au fost integrate în provincia Țărilor Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în administrația judecătorească Sanabria. Cu toate acestea, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, Otero de Sanabria a devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, fiind integrat în 1834 în districtul judiciar din Puebla de Sanabria.

Baie de vis

Ce îți poți dori mai mult?

O bufniță ne va veghea somnul

<u>Scorul zilei:</u>
18671 pași
13,1 km
3,3 ore

Bufnița e la locul ei

În cele din urmă, în 1965, vechiul municipiu Otero de Sanabria a fost integrat în cel din Palacios de Sanabria.

Pe teritoriul său se află Sanctuarul Maicii Domnului din Los Remedios, cu hramul Sanabriei, în care în fiecare an, în prima duminică a lunii octombrie, se sărbătorește un pelerinaj, care atrage numeroși pelerini din toată regiunea.

Începe ultimul urcuș, așa sper. E cam de ajuns cu mersul azi. A trebuit să modific de multe ori etapele deoarece nu găseam locuri de cazare. Ar fi fost unele albergue municipale, dar acolo nu se fac rezervări și nu puteam risca așa cum am pățit în 2017, pe Camino Francez, când am ajuns la un albergue frânt și mi s-a spus că nu mai sunt locuri, așa că a trebuit să îmi iau rucsacul în spate și să merg încă 9 km până la următorul albergue. Cu vârsta începi să fi mai precaut.

Urcușul e greu, trecem pe lângă niște pâlcuri de case. Copii se jucau veseli în fața porților caselor lor. Noi numai veseli nu eram. Gâfâiam și tăceam. De fapt ce puteai vorbi când era un efort să miști și fălcile.

În sfârșit intrăm în Triufe. Uraaaa. Încep interogările. Nimeni nu auzise de Casa Rurală unde trebuia să înoptăm. Un gând năstrușnic își face loc în mintea mea. Întreb de Maria. Pe chipul tuturor apare un zâmbet larg. Toți o cunoșteau. Așa ajungem la ea. Ne aștepta căci trebuia să plece să îl viziteze pe tatăl ei care era internat în spital, paralizat pe partea dreaptă.

Maria ne face o surpriză. Ne așteaptă cu două beri, berile de bun venit și 3 roșii din grădina ei. Frumos gest din partea ei. De fapt și noi aveam un cadou pentru ea: o iconiță cu Sf. Ana și Sf. Maria și o mică reprezentare a Mănăstirii Curtea de Argeș.

Ne conduce la casa unde trebuia să înoptăm. La prima vedere arăta ca o ruină. Urcăm cele 16 trepte de piatră, stil antic, urcăm pe o prispă străjuită de o bufniță și ne deschide ușa camerei. Înăuntru lux de 12 stele. Splendit, curat și cu toate facilitățile posibile.

Facem poza de rigoare și Maria se scuză că trebuie să plece la spital, căci ne așteptase pe noi. Dacă nu ar trebui să plecăm mâine, zău că aș vrea să rămân aici.

Scriu jurnalul, mănânc una din conservele vegetariene, beau o bere, fac un duș și mă culc. A fost o zi deosebită din toate punctele de vedere. M-a cuprins oboseala, așa că mă culc.
Noapte bună, la fel și bufniței de pe balustradă.

13 august 2022

Ne sculăm de voie căci azi avem un drum mai scurtuț. De pe balustradă ne urează ”bună dimineața” bufnița care a vegheat toată noaptea ca să dormim bine, asta după drumul de ieri.

De dimineață am pus piciorul în prag și am luat decizia de a testa dacă șosetele sunt vinovate pentru bășica de la degetul mic, cea care a stat de fapt la baza căzăturii mele. Șosetele încălțate acum sunt unele pe

Salutul de dimineață al bufniței

Suntem gata de drum

O pornim agale spre Puebla de Sanabria

care le-am folosit și anul trecut, deci bocancii le-au acceptat fără să crâcnească. Să vedem cum va fi revederea dintre bocanci și șosete.

Tocmai când coboram impozantele scări de la camera unde dormisem, venea omul care se pare că avea în responsabilitate curățenia. Ne salutăm, îi atragem atenția că am pus cheia sub ghiveciul din dreptul ușii, că bufnița e în perfectă stare de funcționare, și o pornim la drum.

Drumul e bun, puțin urcuș, apoi coborâre. E bine că se pare că am scăpat de pietrișul ucigător. Practic mergem pe șosea. În zare se zărește Puebla de Sanabria. Pare un oraș mărișor, dacă judecăm după panoramă.

Intrăm în Puebla de Sanabria și aflăm că tocmai azi e un Festival Medieval în cetate. Sunt tare curios cum va fi.

Puebla de Sanabria (în leoneză, La Viella sau Puebla de Senabria) este un municipiu și oraș spaniol din provincia Zamora din comunitatea autonomă Castilla y León.

Este situat la 113 km de Zamora, capitala provinciei. Centrul orașului este situat într-un teritoriu pe care natura l-a înzestrat cu caracteristici defensive deosebite, modelate de-a lungul secolelor de pârâul Ferrera și râurile Tera și Castro, care i-au conferit aspectul său deosebit, putând fi folosit și ca debarcader. În plus, amplasarea sa strategică lângă granița cu Portugalia, a făcut din acesta un oraș cu funcții vamale, fortificat și zidit încă din cele mai vechi timpuri, ceea ce i-a conferit un rol notabil în formarea istorică a teritoriului înconjurător. A fost sediul unei puteri militare, ecleziastice și politice notabile care a generat de-a lungul secolelor un bogat patrimoniu arhitectural și monumental care a dus, în 1994, la declararea orașului, drept punct de interes cultural din categoria complexului istoric.

Municipiul Puebla este situat în nord-vestul provinciei Zamora, în regiunea naturală Sanabria. Zona municipală include orașele Puebla, Castellanos, Robledo și Ungilde. Municipiul, care are o suprafață de 81,39 km², are 1.409 locuitori și o densitate de 17,59 locuitori/km² conform recensământului municipal INE pe anul 2018. Se remarcă nivelul remarcabil de conservare a peisajului și a patrimoniului său de mediu, cu caracteristici similare cu cele ale ariei naturale protejate din apropierea Parcului Natural Lacul Sanabria.

Puebla este un toponim recurent în geografia spaniolă și își datorează, de obicei, originea întemeierii sau refondării unui oraș pe baza unui statut de oraș acordat de un monarh sau, uneori, de o poziție ecleziastică. Aceasta pare să fie originea primei părți a numelui locului acestui oraș, pe care Alfonso al IX-lea de León și-a făcut unul dintre orașele sale la 1 septembrie 1220, după ce i-a acordat o scrisoare de oraș, inspirată de Carta Benavente. Motivul final pentru acordarea acestei distincții a apărut din necesitatea creării unui bastion leonez solid în zonă care să întărească granița cu Portugalia, idee care este întărită de reconstrucția și îmbunătățirea contemporană a castelului și a zidurilor acestui oraș.

La început drumul e ușor

Un localnic ne face o poză

Sunt și eu de față

Poză de grup

«*În numele Seniorului nostru Iesu Christo, amin. Lucru înăbușit care aparține fiecărui rege creștin să dea noului său oraș asemenea privilegii și asemenea drepturi și asemenea obiceiuri de dreptate și să le confirme pentru totdeauna, încât noul oraș să primească spor în bunăvoință și în valoare a județului său printre celelalte vechi popoarele ale împărăției sale și să-i îndemne pe cei răi în trufia lor și să-i încurce pe cei aroganți în răutatea lor, astfel încât să păstreze cinstea și prețul împăratului lor în toate lucrurile și să-i îndeplinească un serviciu bun și loial lui și tuturor. Cei care îl vor vedea; iar după ce regele catolic a poruncit toate acestea cu locuitorii săi, trebuie să dea în scris tot ce s-a poruncit și să fie stabil mereu ferm. Și, în plus, că locuitorii nu primesc prejudicii la privilegiile lor din cauza uitării, și din acest motiv eu Don Alfonso, Regele León, vă scriu o scrisoare vouă, locuitorilor din Senabria, și celor care sunt acum ca și ceilalți care vei vedea mai târziu și toată generația ta, de privilegiile tale care sunt valabile pentru totdeauna și pentru că tu și nepoții tăi și toți cei care te vor vedea, să trăiești mereu în pace și blândețe și pentru ca cei răi și mândri să fie pedepsiți în toate felurile, după cele pe care le primiți de la mine prin harul lui Dumnezeu și prin meritele voastre bune*.” – cam ciudată formulare (traducere din spaniolă Google Translate).

Aceasta este Carta dată Puebla de Sanabria de către Alfonso al IX-lea, ulterior reformulată și romanizată de Alfonso X.

Mai controversată este originea Sanabriei, a doua parte a numelui său de loc, îi este asociată o apartenență preromană. Una dintre variantele cele mai urmărite pentru a-i explica originea este cea indicată de cuvântul «senabriga» și acesta, la rândul său, format dintr-un element inițial de origine preindo-europeană «sen, «munte»» și altul de origine celtică. «-briga ; „fortificație, cetate sau castro””, deci ar însemna „fortificație, cetate sau castro în munte”. Alți cercetători indică o origine iberică, legând acest cuvânt cu ESE – „casă” și NABAR – „câmpie între munții primitori de apă”.

Sanabria apare documentată într-unul din procesele-verbale ale consiliului de Lugo din 509, deși, după cum indică mulți autori, ar putea fi o referire la întreaga regiune Sanabria și nu la actualul oraș Puebla. Sanabria este din nou documentată în secolul VII, de data aceasta ca parohie șvabă și monetărie vizigotă sub numele de „Senapria”.

Este în secolul X când se confirmă existența unei „Urbs Senabrie” ca referință teritorială, așa cum indică primele diplome ale mănăstirii San Martín de Castañeda, timp în care orașul a fost integrat în Regatul León. Istoricii au speculat. asupra posibilei existențe în acest moment a unui tip de fortificație în oraș, promovată de regii leonezi în înaintarea lor spre sud, fapt care nu a fost susținută de documentația existentă sau de vestigiile arheologice găsite.

Consolidarea acestui centru urban ca pion al întregii regiuni Sanabrian trebuie să se fi produs încă din timpul domniei lui Alfonso al VII-lea de León (1126-1157). În 1132, orașul avea deja un castel, după cum documentează ”chiriașii” săi: contele Ponce Fernandizi (1132) și mai târziu fratele său Xemeno Fernandizi, Roderico Petri domnul „Senabria et de Carvaleda” (1150), din 1158 până în 1161 Ponce de Cabrera și Rodrigo Pérez de Sanabria, Fernando Ponce (1164), în 1171

Puebla de Sanabria în zare

La orizont Munții Sanabriei

… de unde am venit și … unde mergem

Am ajuns

„manandante Senabrie committee Poncius et comitissa María Fernándiz” și Fernandus Aldefonsus (1188).

Alfonso al IX-lea de León a organizat în 1195 funcțiile politice, economice, juridice și militare din Puebla de Sanabria, transformând-o într-unul dintre fortărețele leoneze de la granița cu Portugalia. În plus, la 1 septembrie 1220, a transformat acest oraș într-unul dintre orașele sale, acordându-i o carte de oraș, inspirată de Fuero de Benavente, reconstruind și, de asemenea, îmbunătățindu-i castelul și apărarea zidurilor sale. Asadar, planul inovator al castelului Puebla de Sanabria este din această perioadă, cu forma sa patru-unghiulară, dar terminat în unghiuri cu cuburi circulare, ceva practic neobișnuit până în Evul Mediu târziu. Impulsul dat orașului de către acest monarh a făcut ca Puebla de Sanabria să dobândească pe tot parcursul secolului XII o relevanță economică, politică și militară remarcabilă, care se va menține ulterior, după cum arată confirmarea și modificarea parțială a hărții sale de către regele Alfonso X „Înțeleptul” (Sevilia, 19 mai 1273).

În timpul secolului XIV, orașul era deținut de Juan Alfonso de Alburquerque, contele Fernando de Castro sau Alvar Vázquez de Losada, printre alte personalități ale vremii. Alvar Vázquez, din familia nobiliară locală a Losada, și Carballeda printr-o donație făcută de Juan I și pe care a primit-o în regim de implicare. În 1451 jumătate din oraș și toate pământurile sale sunt vândute de Doña Mayor de Porras lui Alonso de Pimentel, al treilea conte de Benavente. Acest fapt l-a determinat și pe contele menționat mai sus să ia în stăpânire castelul său. La mijlocul secolului XV, după stingerea celor două linii principale ale familiei Losada (doar ramura domnilor din Rionegro a supraviețuit), Pimentelii au dobândit cealaltă jumătate din Puebla prin donație regală. Ani mai târziu, monarhii catolici i-au returnat lui Losada jumătate din oraș, motiv pentru care Rodrigo Alonso de Pimentel a trebuit să schimbe această proprietate, cedând-o doamnei Leonor de Melgar, văduva lui Don Diego de Losada, pentru hacienda pe care o avea în Montamarta (1489). Din acest moment, viața politică și socială a orașului și alfozului său a fost condusă de conții de Benavente, care au numit și revocat diferiți primari, precum Pedro de Montemolín (1474) sau Pedro de Sosa (între 1490 și 1492).

În secolul al XVII-lea, orașul a suferit de pe urma Războiul de Restaurare din Portugalia, deoarece era situat în mijlocul frontului de luptă, José Martínez de Salazar fiind guvernatorul orașului în timpul conflictului de război menționat. În mod similar, în timpul Războiului de Succesiune care a avut loc în Spania între susținătorii lui Felipe de Anjou și ai Arhiducelui Carlos, orașul a fost ocupat de trupele portugheze, fiind recuperat de Monarhia Hispanică la 24 decembrie 1715, așa cum s-a convenit în Pacea de la Utrecht.

De-a lungul Epocii Moderne, Puebla de Sanabria a fost capul și capitala unei receptorii, cea din Sanabria, care a fost integrată în provincia Țărilor Contelui de Benavente. În orice caz, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, Puebla a devenit parte a provinciei Zamora, în regiunea Leoneză, urmând să conducă districtul judiciar din Puebla de Sanabria în 1834.

Nu putem sări peste americane

În cetate se pare că e veselie mare

Don Quijote în Sanabria?

Hotel Los Perales

Sefie original

În ceea ce privește configurația municipiului, trebuie menționat că orașul Ungilde a fost integrat în municipalitatea Puebla în 1967, Castellanos făcând același lucru în 1973.

Merită evidențiat complexul urban Puebla de Sanabria, rezultat al multiplelor intervenții la care a fost forțat în evoluția sa istorică. Capătul său nordic păstrează clădirile principale, o reflectare a vechii sale puteri civile, militare și ecleziastice. Zona sa urbană este limitată de structuri defensive din epoca medievală care au fost modificate și consolidate din secolul al XVII-lea. În interior se păstrează două nuclee diferențiate, „La Villa” și „El Arrabal”, ambele separate printr-o vale naturală. A existat un prim nucleu zidit, extins ulterior, în care s-au construit clădirile cele mai nobile și semnificative, precum castelul Conților de Benavente —clădire al cărei donjon iese în evidență, numită popular „Torre del Macho”, biserica din Santa María del Azogue, schitul baroc și impunător din San Cayetano și cea mai ”umilă” primărie. Extinderea ulterioară la sud a acestei prime incinte a inclus așa-numitul Arrabal, în care un mic altar corespunzător capelei San Pedro din secolul al XVIII-lea iese în evidență ca element singular.

Orașul are recunoașterea și protecția derivate din declararea sa ca complex istoric și artistic, dar și unele dintre clădirile sale principale au recunoașterea categoriei monument, printre care:

- Castelul Conților de Benavente, construit pe o fortăreață medievală la mijlocul secolului al XV-lea (1455-1499) de Rodrigo Alonso Pimentel, al IV-lea conte de Benavente. Ocupă o poziție privilegiată în cadrul promontoriului pe care se află partea veche a orașului. Construită în zidărie de granit pe plan pătrat-unghiular, este străjuită de cuburi semicilindrice care sunt distribuite inegal, un pod mobil și toate acestea sunt dominate de marele donjon, interior și de sine stătător, care este cunoscut popular sub numele de Macho.
Această fortificație a participat activ la războaiele cu Portugalia, regăsindu-se într-o stare notabilă de deteriorare în 1710, așa că s-a preferat construirea unui nou fort pentru a proteja granița cu Portugalia. În 1887 a intrat în proprietatea Consiliului Local, care de atunci a folosit-o în diverse scopuri. În prezent are un scop cultural, aflându-se în aripa de nord —numită „Casa Guvernatorului”— Centrul de vizitatori și Biroul Municipal de Turism. Turnul omagiului este sediul Centrului de Fortificații, care oferă informații despre istoria castelului, orașului și cetăților din provincia Zamora. În aripa de est se află Casa de Cultură, cu trei săli pentru Sala de Adunări, Biblioteca Municipală și Sala de Expoziții.

- Biserica Santa María del Azogue, construită în secolul al XII-lea, romanică, dar cu transformări importante în secolele al XVI-lea, al XVII-lea și al XVIII-lea. Este situată în Plaza Mayor, închizând această zonă urbană pe latura sa de est. Are plan în cruce latină, cu capul poligonal întărit cu contraforturi și transept cu bolți cu nervuri. Ușa de sud se află sub un pridvor situat între turn și brațul sudic al transeptului. Este alcătuită din trei arhivolte semicirculare răspândite pe stâlpi. Cea exterioară este decorată cu flori tetrapetale, cea din mijloc este o tijă înconjurată de tulpini care se intersectează pentru a forma romburi, iar cea interioară este formată dintr-o nacelă între două jante. Cealaltă uşă, cea de vest, este formată din patru arhibolte

Hotelul văzut de sus din cetate

… e doar festival medieval

Carmen, fi bărbată

… învață de la mine

ascuţite. Mențiune specială merită coloanele și statuile atașate acestora, realizate din piatră de ardezie, în timp ce restul este din granit. Capul unui cavaler cu barbă este încorporat pe cheia sa de boltă.

- Primăria este situată în Plaza Mayor, închizând una din laturile sale. Are plan dreptunghiular, cu două înălțimi și a fost construită din zidărie. Fațada are la parter un pridvor, în care se deschid trei arcade largi, semicirculare și coloane dorice, iar deasupra acesteia, parcă repetând schema, o galerie porticată cu patru arcade. La fiecare capăt se află un turn geamăn, care este acoperit cu ardezie neregulată, în maniera tradițională a regiunii Sanabria.

- O mențiune specială este și Fortul San Carlos, care se afla în afara zidurilor, la ieșirea în Portugalia, lângă una dintre cele trei porți, cea a numită San Francisco, pe o stâncă din care poți avea o bună perspectivă asupra orașului. Are formă pentagonală, și păstrează încă rămășițe de șanț și contra-șanț.

- În cele din urmă trebuie menționat, schitul San Cayetano (secolul al XVII-lea, baroc).

Patronul din Puebla de Sanabria este Virgen del Azogue a cărei festivitate este sărbătorită pe 15 august. Deși de ani de zile a încetat să mai fie celebrată, acum se organizează o piață medievală declarată de interes turistic regional. În zilele de 6, 7, 9 și 10 are loc și petrecere. Sunt considerate unul dintre cele mai bune festivaluri din Spania datorită pirotehnicii lor (taurii de foc care se luptă pe tot parcursul dimineții devreme), paradelor de uriași și capete mari, proclamație și chupinazo, concerte și multe alte tradiții care fac din aceste petreceri ceva special și diferit. Sunt cele mai bune petreceri din regiunea Sanabria fără îndoială.

Anul acesta festivalui a fost pe 13 august, poate special în cinstrea venirii noastre?

Primul weekend din februarie, festivitățile sunt sărbătorite în cinstea Fecioarei de la Candelas, patrona cartierului San Francisco din Puebla de Sanabria, sunt festivități cu o atmosferă festivă deosebită în weekend și ale căror particularități sunt arderea unui mare foc de tabără sâmbătă și festivaluri până în zori.

După această cuprinzătoare expunere, lucru care mi-a luat cam 2 ore să îmi traduc și să notez evenimentele, ne oprim la un bar ca să ne bem americanele noastre cele de toate zilele. E devreme căci între Triufe și Puebla de Sanabria nu sunt mai mult de 5 km. Restul până la 13,1 km i-am făcut prin cetate. Parcă eram acasă la Sighișoara.

Începe testarea localnicilor legată de amplasarea exactă a hotelului Los Parales. Toți știau de existența lui, dar informațiile erau ce cele mai multe ori, contradictorii.

Prin metoda eliminării progresive (nu știu în ce constă metoda) aflăm spre surprinderea mea că hotelul se află cam la 2 km în afara orașului, dar pe drumul nostru spre Santiago de Compostela. Asta e o

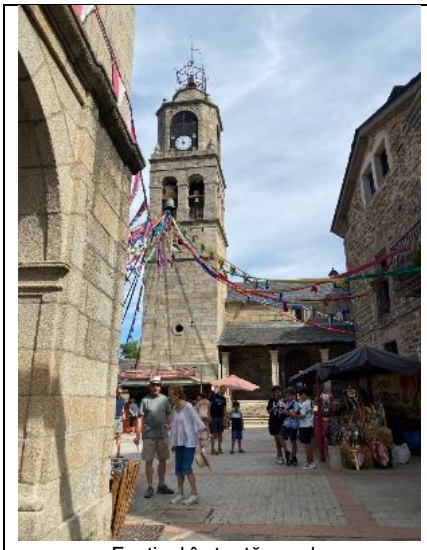

Festival în toată regula

Orașul văzut din cetate

Festival și pentru noi

Mă simt ca în Sighișoara mea

Suntem bine primiți în castel

informație utilă, căci mâine nu mai trebuie să orbecăim până găsim marcajele.

Ajungem la hotel și suntem informați politicos că accesul în cameră este momentan restricționat, deoarece nu se terminase curățenia.

Ce era de făcut? Lăsăm la recepție rucsacele și pornim plini de speranțe spre cetate. Ca să ajungem în cetate trebuie să urcăm, așa cum se cade unei cetăți care se respectă. Ajungem sus și dintr-o dată simt că m-am întors în Sighișoara natală, doar că suntem în Spania.

Nici că se putea să ajungem într-o asemenea zi. Eu zic, și pot susține cu argumente, faptul că acest Camino este cel mai frumos Camino din cele 5 anterioare. Totul e la superlativ. Însăși faptul că din primele clipe am fost acceptați de spaniolii pe care i-am întâlnit, mă face să mă simt aici ca ”acasă”.

Mă opresc lângă o planșă cu informații de interes turistic, în special legate de cetate și castelul ei. În ea se spune că:

Puebla de Sanabria este un oraș mic situat în provincia Zamora, lângă granița cu Portugalia, în nord-vestul Spaniei. Este cea mai veche așezare din această provincie, datând din anul 509 d.Hr. și fiind poziționată atât de strategic pe vârful unui platou înalt între două râuri, fiind martora a numeroase bătălii de-a lungul secolelor. Recunoscut ca sit istorico-artistic, zidurile care odinioară au protejat orașul au fost bine conservate, iar un magnific castel din secolul al XV-lea, Condes de Benavente, domină orizontul. Castelul avea o clădire destul de enormă, toate acestea făcându-l o fortăreață, cu o scară abruptă care coboară spre râu. Întradevăr abruptă, parcă urci pe verticală, pe niște trepte nu mai late de 1 m. este o adevărată aventură.

Practic cetatea se află în imediata vecinătate a Lacului Sanabria care este cel mai mare lac glaciar din Spania și are o poveste în spate. Legenda spune că în partea de jos se află un orășel care a fost inundat din cauza unui blestem aruncat asupra lui, iar în noaptea de San Juan se spune că încă se aude sunetul clopotelor bisericii. Nu departe de lac se află Mănăstirea San Martín de Castaneda din secolul al XII-lea. În interior se află un centru pentru vizitatori cu informații despre Parcul Natural, inclusiv informații despre faună și pfloră, dintre care unele datează din timpuri preistorice.

Bem o bere, pentru a respecta tradiția și hoinărim printre tarabe. Mulți comercianți purtând costume de epocă, multă lume, multă muzică, gălăgie și nelipsitele personaje ce au menirea de a te înfricoșa.

Ne uităm la ceas. E posibil să se fi terminat curățenia, așa încât coborâm la hotel. Da, intuiția mea a fost la înălțime, curățenia a luat sfârșit, intrăm în posesia cheilor de la cameră și ne cazăm. Trebuie să remarc faptul că între degetul meu mic de la piciorul stâng, șosete și bocanci s-a creat o armonie. Așa e când personajele se cunosc. Degetul mai doare, căci e rană, dar nu mă mai jenează atât de tare la mers. Așa sunt ardelenii, gândesc mai încet, dar și când iau o decizie, poți fi sigur că e bună, asta nu că eu sunt ardelean.

Și zânele ne cunosc …

O băutură nouă pentru mine

Toată lumea e pe stradă

În timpul acesta unii fac baie în râu

Camelia, rudă găsită în Spania

Dacă la spanioli e siesta, la noi e somnul de refacere de la prânz. Așa că ne culcăm. Dormim cam 1 oră și ... înapoi în cetate. Nu poți sta departe când toată lumea petrece.

Aceeași voie bună, aceiași comercianți cu tarabele lor, aceiași clovni pe străzi. Muzică, râsete, bună dispoziție. Pentru Carmen e raiul pe pământ. Se oprește la fiecare tarabă și analizează competent cele expuse. Dacă ar fi după ea, ar cumpăra tot, cu tarabă și comerciant cu tot.

Cu greu o conving să ne așezăm la o terasă ca să mâncăm ceva. Ce putea însemna pentru Carmen o masă? Bineînțeles ceva pe bază de carne. Găsim la o terasă un grătar imens pe care se lăfăiau tot felul de cărnuri. Interesant e că unul dintre ospătari e român. De fapt am întâlnit până acum mulți români. În fața mea poposește o farfurie plină cu cartofi prăjiți acompaniați de o salată impozantă. Mă uit în farfuria lui Carmen. Aici e prăpăd. Carne peste carne și puțini cartofi copți, nu prăjiți. Meniu demn de o cetate medievală. Acum vine surpriza zilei de 13 august 2022. Lângă mâncare poposește câte un pahar mare umplut cu un lichid rozaliu închis în care înoată o felie de lămâie. La insistențele mele, ospătarul român risipește misterul. E tinto amestecat cu suc, oricum gust bun, dar din care nu te poți ameți.

După masă se reia partida de inventariere a tarabelor. După ochii lui Carmen se pare că i se pusese pata pe un colier de sidef. Facem ce facem și poposim iar la taraba cu pricina. Într-un final, își cumpără colierul. Dintr-o dată se așterne liniștea pe ghipul lui Carmen.

Suntem băgați în seamă de zâne, strigoi, duhuri ale pădurii. Facem poze cu toți și ne îndreptăm spre castelul cetății. Plătim și intrăm. Întradevăr maiestuos, o adevărată cetate în cetate.

Urcăm pe turnul de apărare de unde ai o priveliște de ansamblu asupra întregului oraș și a văilor din jur. Din informațile turistice prezentate într-un mod distractiv, reiese că:

Castelul are o barieră cu turnuri largi și camere de tragere boltite și un teren de paradă unic. Are un plan pătrat obișnuit, iar în centru se află un mare turn omagiu, numit popular „macho”, cu mai multe etaje și un pod în consolă. A fost construit în ultimul sfert al sec. XV ca și castel-palat de către cel de-al patrulea Conte de Benavente, Don Rodrigo Alonso Pimentel, membru al puternicei nobilimi castiliene și proprietar a numeroase castele.

În interior se află Centrul Fortificațiilor, unde vizitatorul învață într-un mod distractiv istoria castelului și deci a orașului, precum și a restului cetăților din provincie. În partea de nord a incintei zidite, se află Casa del Gobernador: muzeu al resurselor turistice ale populației și ale teritoriului.

Istorie, istorie și iar istorie. Dacă am fi ajuns aici în altă zi, nu cred că am fi aflat atâtea lucruri despre cetate. Trebuie să recunosc faptul că sunt atras de ce e în jur și datorită faptului că m-am născut în Sighișoara și locul natal nu se uită niciodată, mai ales pentru un ardelean ”de viță veche” cum mă consider.

Mi-am găsit și eu prieteni de ocazie

După atâta zbucium și soarele a obosit

Scorul zilei:
31820 pași
21,3 km
6,1 ore

Gata de plecare

Acum pentru că s-a așternut calmul pe chipul lui Carmen după achiziționarea colierului de sidef, putem hoinări printre tarabe fără stresul anterior.

La un moment dat trecem pe lângă o tarabă ce oferea Kurtos kalacs, produs total nespecific spaniol. Mă uit mai bine la cea care vindea. E îmbrăcată în ie românească. Intru în vorbă cu ea și curând aflu că suntem rude de gradul 3. Numele mamei ei de fată a fost Sârbu și era din Angofa, acolo unde bunicii mei din partea tatălui stăteau. Ne bucurăm de întâlnire. Camelia, căci așa o cheamă, stă acum în Toledo și e venită la festival.

De pe zidurile cetății se vede extraordinar orașul. Jos, în râu, unii fac baie și plajă. Totul în jur e armonie și liniște. Mă refer la liniștea sufletească, căci în rest e o gălăgie desăvârșită.

Prin piață trec grupuri de muzicanți îmbrăcați în haine de epocă. Parcă tot orașul e aici, cu excepția celor care fac baie, dar care, din fericire, sunt puțini.

O formație de muzicieni însoțiți de o dansatoare își fac prezența în piață. Nu îmi dau seama dacă melodiile interpretate sunt spaniole, sau aduc mai mult a celtice. E drept că dansatoarea are mișcări mai mult cu tentă arabă, oricum, și muzica și dansul sunt plăcute.

Am obosit mergând de colo colo, căci nu știi unde să mergi căci totul e interesant și frumos.

Îmi fac o serie de prieteni: baba cloanța în versiune spaniolă și un drac războinic. E interesant cum toți acceptă să facă poze. Parcă ne-am cunoaște de demult.

Ne întoarcem istoviți la hotel. A fost o zi plină de evenimente plăcute. Parcă am știut de festival de am fixat ultima cazare la doar 6 km de Puebla de Sanabria.

Soarele se duce și el la culcare, obosit de atâta petrecere. Suntem și noi obosiți, dar plini de emoții încă active.

Facem bagajele, mai corect spus, Carmen face bagajele, căci mâine avem de mers cam 20 km.

14 august 2022

Plecăm la ora 7,26. E răcoare și bate un vânt rece. Bine că ieri a fost cald. Drumul începe lin, dar în curând începem să realizăm că ne apropiem de Munții Sanabriei, deci ... răcoare și ... urcuș. Urcușul e din ce în ce mai abrupt. Îmbucurător e faptul că degetul mic de la picior dă semne de înviorare. Deci intuiția mea a fost corectă. Șosetele au fost vinovate de suferința mea, dar mai ales de căzătura mea. Le voi supune unei pedepse exemplare, le voi degrada din setul meu de drumeție. Așa, ca să învețe minte.

Sper să fie un drum ușor

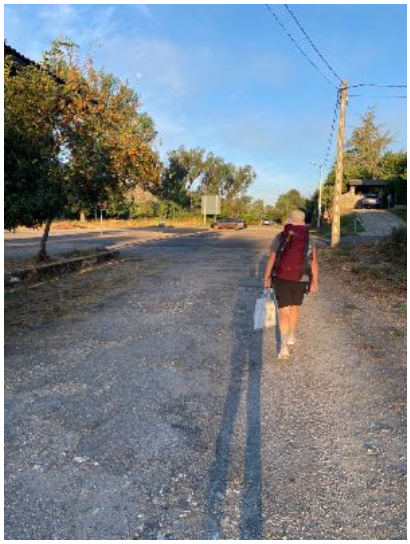

Pentru început așa pare

Peisaje superbe

Parcă apare ”pietrișul zamorian” din nou

Ajungem pe o coamă. Peisajul e superb, însă în proximitate se văd alte dealuri, incomensurabil mai înalte. Asta e. Viață de pelerin.

Intrăm în Requejo, o localitate mică și fără bar. Deja gâfâim, dar perspectiva că trebuie să traversăm masivul din față ne cam neliniștește.

Requejo este un municipiu și oraș spaniol din provincia Zamora, în comunitatea autonomă Castilla y León. Iar deja fraze ajunse standard. Cum oare oamenii care le-au conceput au fost atât de lipsiți de imaginație?

Este situat în regiunea Sanabria, la nord-vestul provinciei. Se remarcă prin moștenirea monumentală, peisagistică și ecologică, în special prin pădurea sa de tisă uriașă numită „Bosque del Tejedelo”, situată în apropierea orașului și care a fost salvată în mod miraculos de nenumăratele incendii care devastează această regiune.

În Evul Mediu Requejo a fost integrat în Regatul León, ai cărui monarhi ar fi întreprins repopularea orașului în cadrul procesului de repopulare desfășurat în Sanabria. După independența Portugaliei față de regatul leonez în 1143, Requejo ar fi suferit din cauza poziționării sale geografice, datorită conflictelor dintre regatele leonez și portughez pentru controlul acestei zone de graniță, situația fiind stabilizată la începutul secolului al XIII-lea.

Mai târziu, în Epoca Modernă, Requejo a fost unul dintre orașele care au fost integrate în provincia Țărilor Contelui de Benavente și în cadrul acesteia în administrația judecătorească Sanabria. Cu toate acestea, când provinciile au fost restructurate și cele actuale au fost create în 1833, Requejo a devenit parte a provinciei Zamora, în cadrul Regiunii Leoneze, fiind integrat în 1834 în districtul judiciar din Puebla de Sanabria. Iar text copy-paste, dar nu am ce face, le traduc ad literam și le consemnez ca atare.

Nu există bar, deci americanele trebuie să mai aștepte. Cu imaginea dealului ”gigant” pe care trebuie să îl escaladăm, o pornim la drum. Începe un urcuș deosebit de greu. Bine că degetul mic a înțeles situația și m-a lăsat în pace. Vezi ce pot face niște șosete pe care le cunoști?

Urcușul devine din ce în ce mai anevoios. Dacă îmi aduc bine aminte din ghid, azi trebuie să urcăm u diferență de nivel de 480 m, cam neplăcut la prima vedere chiar dacă peisajele sunt de vis.

După 4 ore de urcat continu, ajungem în vârf. Răsuflăm ușurați. Ce a fost mai greu a trecut, iar noi suntem obosiți, dar în perfectă stare de funcționare. Atenție: nu e permis să sărim peste americane. Ar fi o greșeală de neiertat pentru niște pelerini care se respectă.

Cu aceste gânduri revizuite, începe coborâșul. Acum începe coborârea adevărată. Un coborâș la fel de neplăcut ca și urcușul, deoarece suntem nevoiți să folosim alți mușchi, neantrenați zilnic. Stau și mă gândesc la bieții regi spanioli care au avut proasta inspirație să aleagă acest traseu.

Suntem aproape de creastă

Ei da, ne apropiem de finish-ul etapei

Steagul local arborat între cel spaniel și UE

URAAAA, un bar la orizont

Nu putem evita americanele

De fapt de abia acum intrăm în oraș

Sus, de pe vârf se desfășoara în fața ochilor noștri o priveliște de basm. Ne oprim câteva minute să ne tragem sufletul și să ne felicităm reciproc pentru performanță. A fost cu adevărat o performanță. Felicit deasemenea și degetul meu mic de la picior pentru modul onest în care s-a comportat pe toată durata urcușului.

Coborâm, pe versantul opus, în valea de la baza munților Sanabriei se vede, undeva jos, șoseaua pe care, ca niște furnicuțe, se deslușesc mașinile care circulă, indiferente că sunt doi pelerini care le privesc din înaltul muntelui. E o senzație nostimă, să te simți uriaș pentru câteva clipe.

Pe sersantul opus apare numele localitîții unde trebuie să ajungem. Nu înțeleg dacă sunt scoși pomii sau li s-au tăiat doar coroana. E clar că am ajuns.

Acum reapar gândurile abandonate temporar din cauza urcușului: americanele. Ieșim în șosea, nu e nici-un indicator de localitate.

Dăm de un bar, o biserică închisă, un cimitir și 3 case. Asta e tot ce ți se prezintă. Traversăm drumul și intrăm în bar. De fapt barul e multi funcțional: bar, magazin alimentar, păcănele, etc.

Ne așezăm la o masă în fața barului. Pe masă poposesc două americane însoțite de un modest biscuite. Încă nu ne vine să credem că am învins ”monstruosul” munte.

Singurele informații despre localitate sunt scrise pe mică bucată de hârtie pusă la avizierul bisericii: *Padornelo este o parohie spaniolă situată în municipiul Lubián din regiunea Sanabria, Castilia și León. Este situat la o înălțime de 1260 de metri*.

Iglesia de Santa María la Asunción este situată în centrul orașului (cum în centru căci e în afara lui ???). Biserica Santa María de la Asunción are o mare valoare arhitecturală și este una dintre cele mai frumoase clădiri din întreg orașul (care oraș, 3 case și un bar ???). Este de origine romanică, deși a fost modificată la sfârșitul secolului al XVIII-lea, așa că structura pe care o vedem astăzi este una barocă.

Construită cu sculpturi de granit, are un templu cu plan bazilic, cu o singură navă, cor drept și sacristie, care constituie un singur volum, dar cu acoperișuri la diferite înălțimi. La vedere se remarcă prezbiteriul său pătrat, mai înalt decât naosul, și turnul-clopotniță, cu două corpuri. Prima conține două deschideri care adăpostesc clopote individuale; al doilea are o a treia deschidere fără clopot, închisă de o giruetă în centru și piramide încununate de bile groase la colțuri. Complexul este înconjurat de un mic cimitir.

Nu e nevoie să căutăm informații legate de Hotel Padornela, căci se zărește cam la 2 km pe șosea, așa că o luăm din loc. De data asta având în vizor obiectivul etapei de azi.

Mergem cam 1 km și dăm de un indicator care ne avertiza că ieșim din localitate. Deci localitatea e compusă din hotel și benzinăria din fața

Hotelul Padornelo

Unii au fost mai harnici la mâncat (eu)

Jos în vale e șoseaua

Scorul zilei:
17526 pași
12,3 km
3,1 ore

Gata de drum

lui? Da, se pare că ăsta e adevărul gol, goluț. Oricum, pentru noi nu are absolut nicio importanță.

Intrăm și victorioși în bar și aniversăm sosirea prin ”berea de bun venit”. Merge cam greu după americane, dar tradiția e tradiție. Aici intrăm în ceață. La recepție nu se știe de rezervarea noastră. Începe plasarea responsabilității când pe unul (adică eu), când pe celălalt (adică recepționerul). Noroc cu arhiva mea la purtător prin care fac dovada că mi s-a confirmat rezervarea. În final singurul vinovat pe care a căzut măgăreața e CALCULATORUL. Cum a fost identificat țapul ispășitor, primim cheile de la o cameră, semn că omisiunea a fost remediată. Final fericit.

Primim o cameră mare cu pat matrimonial. Superă cameră cu toate că hotelul are o singură stea. Ne schimbăm, punem în mișcare sandalele și coborâm să mâncăm.

Carmen începe masa cu o supă de carne cu fidea, urmată de o salată mixtă cu tun. Eu, mai modest, o salată mixtă fără tun. Ce e nou în meniu este o sticlă întreagă de tinto, pe care sunt hotărât să o dovedesc, așa cum am dovedit și muntele de azi. Interesant e faptul că restaurantul este plin de oameni care au venit să mănânce. Am observat că în Spania, multe familii nu prea gătesc acasă. Merg la restaurant și mănâncă împreună toată familia: părinți, copii, rude.

Dormim puțin, dar nu mai avem chef să coborâm la cină, așa că lenevim în cameră. Eu scriu jurnalul și ne culcăm. Mâine avem puțin peste 12 km de mers.
Noapte bună.

15 august 2022

Azi am plecat la ora 8,03. Am plecat mai târziu din două motive: eram frânți de urcușul de ieri și apoi avem o etapă mai scurtă azi. Coborâm la restaurantul hotelului și ne bem americanele, după care o pornim la drum.

De la Padornelo coborâm până la Lubian, deci greul a trecut. Drumul e un pic monoton căci mergem pe marginea șoselei. Oricum e mai bine decât experiența de ieri cu abordarea unei diferențe de nivel de 480 m.

Peisajul e de vis. Munți de o parte și de alta a șoselei. Vremea e frumoasă, iar noi entuziaști. Șoseaua e impecabilă, nu tu fisuri sau gropi în asfalt. Cum pot spaniolii să facă și să întrețină asemenea șosele, ținând cont de traficul foarte redus în zonă?

Intrăm în Herodoso, un cătun pierdut în munți. Case bine îngrijite, pline de flori ce o atrag pe Carmen. Când au aceștia timp să îngrijească așa florile? Se pare că e ceva venit din sufletul acestor oameni minunați.

La un balcon, un tânăr cântă la cimpoi cântece populare spaniole. Ne oprim și înregistrez două melodi pe video. Băiatul e superb în interpretare.

Drum plăcut

Moment de odihnă bine venit

Ruine și mașini …

… dar și case

… și viaducte

… și indicatoare

Ne continuăm drumul pe șosea. A devenit plictisitor mersul pe asfalt. Doar peisajul din jur îți menține trează atenția. Practic nu poate fi descrisă în cuvinte minunăția naturii. Ce fericiți trebuie să fie oamenii din aceste colțuri de rai. Poate ei nu își dau seama, dar pentru noi care venim din aglomerări urbane poluate, ceea ce e în jur este o părticică de rai.

De la înălțimea la care ne aflăm undeva jos între doi masivi se vede o cale ferată. Practic trenul iese dintr-un tunel traversează valea pe un viaduct și intră într-un alt tunel. Privești la infrastructura feroviară și crezi că ești martorul unui film SF. Practic nu înțeleg cum pot unii și noi nu putem? Mă gândesc la trenul ce leagă Piteștiul de Curtea de Argeș. Gări maiestuoase, făcute în timpul regelui în ruină, gările, nu regele. Se circulă cu viteză redusă pe un fir. De la Pitești la Curtea de Argeș faci o oră și sunt practic doar 36 km.

Ne continuăm drumul. Tot pe lângă șosea. De când am plecat din Padornelo nu a trecut absolut nici-o mașină. E pustiu pe șosea. Îmi răsună încă în urechi recitalul tânărului din Hedroso.

Pe margine se văd ruine de case care, bănuiesc că odată erau pline de viață. Oare la câte bucurii și tristeți au fost martori acești pereți? Dar nu sunt numai ruine. Undeva jos, în dreapta șoselei de vede o casă printre arbori. E singură și poate stingheră, dar e locuită.

La un moment dat, după o cotitură apare localitatea Lubian, destinația etapei de azi.

Lubián este o comună situată în provincia Zamora, Castilia și León. Conform recensământului din 2018 (INE), municipiul are o populație de 302 locuitori. Ei da, așa mai zic și eu. Este una dintre municipalitățile bilingve din provincia Zamora, deoarece locuitorii săi folosesc în mod obișnuit atât spaniola, cât și galiciana.

Este situat la nord-vest de provincia Zamora, lângă provincia Orense și aproape de granița cu Portugalia. Aparține așa-numitei Alta Sanabria, o subregiune a regiunii istorice și tradiționale Sanabria. În zona sa municipală se află orașele Aciberos, Chanos, Las Hedradas, Hedroso, Lubián și Padornelo, fiind situată la 139 de kilometri de capitala provinciei.

Municipiul este traversat de Autostrada Rías Bajas A-52 între km 98 și 111, precum și de drumul național N-525, care în unele tronsoane a fost redenumit ZA-106. Are o gară convențională, gara Lubián. În prezent se construiește viitoarea Linie Feroviară de Mare Viteză între Madrid și Galicia, care va trece prin municipiu, deși cele mai apropiate stații vor fi La Gudiña-AV sau Otero de Sanabria.

Relieful teritoriului este foarte abrupt și cu acces dificil din celelalte orașe din Zamora din Sanabria. Sierra Segundera se extinde la nord și Sierra Gamoneda la sud. Între acești munți se află valea Lubián, formată din râul Tuela și afluenții săi (râul Pedro, râul Leira), la care se ajunge prin pasul Padornelo (1.360 metri) din Requejo și din care se pleacă prin pasul de la Canda (1250), spre Galicia. Altitudinea districtului municipal variază între 1.783 de metri în împrejurimile Fraga

… și râuri

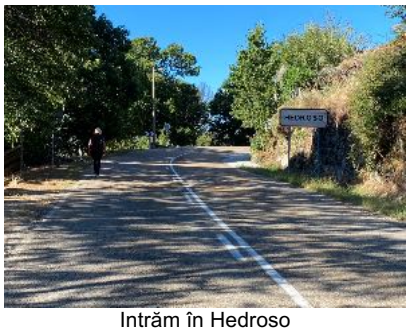

Intrăm în Hedroso

… cu piscină comunală

… și muzică la cimpoi gratis

Pelerini cu experiență

da Osa (Sierra Segundera) și 870 de metri pe malul râului Tuela, la granița cu districtul municipal Hermisende. Orașul se află la 1.065 de metri deasupra nivelului mării.

Lubián este ultimul municipiu de pe drumul Mozarabic-Sanabrian, când se trece din provincia Zamora în Galicia. În acest oraș pelerinul găsește prima dintre peste o sută de „pietre”, toate diferite, realizate de sculptorul Carballo din Ourense și dispuse de-a lungul traseului prin provincia Orense.

În Evul Mediu, odată cu înaintarea Recuceririi, Lubián a fost integrat în Regatul León, atribuire pe care a menținut-o ulterior, fapt pentru care, în Epoca Modernă, documentația consemnează în mod explicit apartenența lui Lubián la Adelantamiento de Regatul León.

Există o teorie, bazată pe tradiția orală locală, potrivit căreia Lubián ar fi putut aparține Cavalerilor Templieri în perioada medievală, deși lipsa documentelor nu permite să se facă nicio afirmație concludentă în acest sens.

Deja în Epoca Contemporană, când provinciile actuale au fost create în 1833, Lubián a fost integrat în provincia Zamora, în cadrul acesteia a Regiunii Leoneze.

Sanctuarul Fecioarei din Tuiza, declarată Bun de Interes Cultural, se păstrează de asemenea și ermita Fecioara de las Nieves, cu hramul Alta Sanabria.

Castro din As Muradellas, este un vechi fort asturian datând din secolul al III-lea î.Hr. C. fiind declarat Bun de Interes Cultural.

Biserica San Mames este construită în stil baroc târziu.
Locuințele din zonă sunt de obicei organizate după schema unui bloc (curte) la parter și a unei locuințe la etaj, la care se accesează o scară exterioară care duce la un pridvor din lemn, elemente remarcabile ale arhitecturii sanabriene. Pereții sunt construiți cu zidărie de granit, în timp ce placa și structura acoperișului sunt din lemn de stejar. Interiorul casei este de obicei limitat la mai multe dormitoare și o bucătărie în jurul căreia se organizează viața.

Cortello dos Lobos, este o incintă veche și deosebită realizată cu arhitectura tradițională ca o capcană pentru vânătoarea de lupi.

Dintre principalele festivaluri ale acestui oraș se remarcă următoarele:

- Fecioara din Tuiza, pe 5 august.
- Festival local, pe 8 și 9 septembrie.
- Pelerinajul de la Tuiza, ultimul weekend din septembrie.

În Lubián sunt organizate și alte concerte, cum ar fi folk-rock Nas Portelas și trupe de muzică tradițională.

Municipiul Lubián, ca și majoritatea municipiilor din Sanabria, se află într-o situație de declin demografic. Situația actuală își are originea în mai multe valuri de emigrare, în principal exodul rural din anii 1950 și

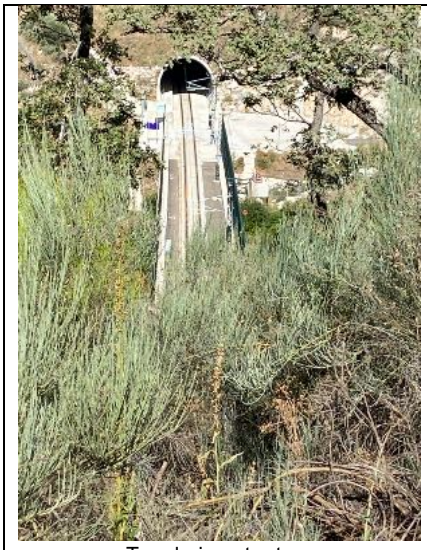

Tuneluri pentru tren

Gata, intrăm în Lubian

Un oraș printre arbori

Bar Javi

La … berea de bun venit

1960 către Madrid, Barcelona sau Bilbao. Deși aceasta a fost cea mai intensă mișcare migratorie, altele au avut loc și înainte și după deceniile indicate, precum cele care în prima jumătate a secolului al XX-lea s-au concentrat mai întâi pe America Latină - în principal Argentina și Cuba - și mai târziu în Europa - Franța, Elveția și Germania. Emigrarea continuă a afectat negativ datele cele mai vizibile, cea a densității populației din Lubián, cu o evoluție negativă care este o consecință directă a scăderii numărului de locuitori. Dar au afectat și alte aspecte care sunt mai puțin vizibile cu ochiul liber, precum cele legate de compoziția populației sale. În acest sens, s-a înregistrat o creștere notabilă a ratei de îmbătrânire, iar natalitatea este semnificativ mai mică decât rata mortalității.

Da, informații interesante.

Ne oprim la primul bar pentru a respecta protocolul devenit deja o tradiție. În timp ce bem berea de bun venit, aflăm cu surprindere, dar și cu satisfacție că tot aici este și Casa Rural Val dos Pigarros, locul unde ne vom petrece noaptea.

Cum era și normal, ne împrietenim cu Javier, proprietarul barului și a pensiunii. Ne cazăm și urcăm în cameră. După ce trecem la o ținută mai lejeră, coborâm să servim prânzul.

Suntem relaxați căci am mai bifat o etapă din traseul nostru. Mă uit la oamenii pe care îi întâlnesc, au chipurile destinse, parcă lipsiți de griji. Eu sunt convins că trăiesc într-o lume plină de bucurii sufletești, chiar dacă ei nu își dau seama.

Am întâlnit multe familii care ies la restaurant, mănâncă împreună, beau tinto și sporovăiesc. E un mod de socializare în interiorul famililor. Vin părinți cu copii și rude, se strâng în jurul unei mese și se simt împreună. Am văzut familii de cca. 20 de persoane împreună. Cred că asta e o tradiție și nu ține de un anumit moment. E o formă de a rămâne uniți și solidari în fața încercărilor vieții. Viața în familie are o valoare deosebită la spanioli.

Acum 6 ani când am plecat pe primul Camino, am fost curios să văd ce înseamnă pelerinajul. A fost o experiență pe care nu am să o uit niciodată. Uite acum, pot spune că fiecare pelerinaj m-a ajutat să învăț câte ceva. Dar lucrul cel mai important pe care l-am descoperit este faptul că în toată această junglă în care trăim, nu suntem singuri. Am învățat că de fiecare dată când apare o problemă, ea vine însoțită și de rezolvarea ei. Problema noastră este că noi am vrea ca soluționarea problemei să se petreacă acum și aici. Ei bine, asta am învățat în acești ani ca pelerin: trebuie să deschidem ochii și să ciulim urechile, dar mai ales să dăm posibilitatea intuiției să descifreze soluția. Universul vrea ca noi să evoluăm, dar pentru asta, trebuie să vrem și noi. Au fost situații în care eram ”disperat”, după care mi-am dat seama că problema apărută e de fapt o avertizare, că, sub o formă sau alta, am călcat alături de poteca pe care mi-am propus să merg. Vedeți ăsta e marele aport pe care Camino îl aduce celor care pășesc pe el ca pelerini, nu ca ”sportivi”, ”habotnici religioși” sau simpli turiști. De aceea recomand și în viață să ne comportăm ca pelerini. Aud voci la bar, trebuie neapărat să aflu ce se întâmplă.

Noi cu prietenul Javier

Barul prietenului nostru

Suntem pe Camino

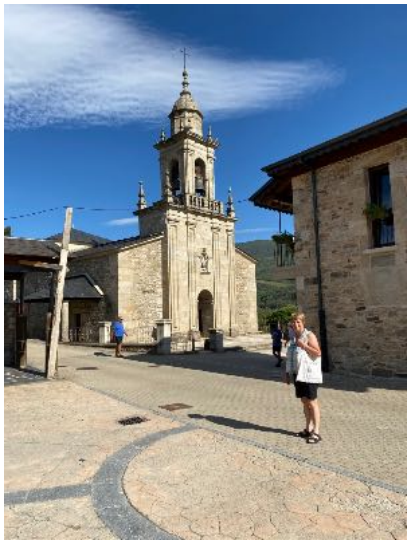

Iglesia San Mamed martir

Răzbesc până la noi zgomote ”misterioase”, asta cu toate că ”bucătăria” se deschide cam peste 1 oră.

Coborâm curioși, căci o asemenea gălăgie ar trebui să aibă un motiv bine întemeiat. Oricum veneau semnale din ce în ce mai agravante din partea stomacului meu.

Jos e agitație mare. La barul lui Javier e parcă manifestație. Toate scaunele de pe terasă sunt ocupate și mulți din cei care nu apucaseră un scaun stau în picioare. La barul alăturat sunt doar 3 persoane. Misterul se adâncește.

Javier ne anunță că, în mod excepțional, azi, ”bucătăria s-a deschis mai devreme, fără alte explicații. Manifestând o grijă sporită față de o posibilă revoltă venită din stomac, decidem în unanimitate, fără să supunem la vot, că e un moment prielnic de a mânca, parcă bănuind că va fi o seară interesantă. Intrăm în bar, găsim acolo o masă și Javier se întrece în gătit.

Mai întâi savurăm o supă cremă de legume delicioasă. Au spaniolii niște rețete de supă-cremă, de te lingi pe degete. Carmen continuă experimentele cu un fel de pește de seamănă mai mult a covrigi, acompaniați de cartofi prăjiți, în timp ce eu mă desfăt cu două ochiuri generoase lângă care au poposit tot cartofi prăjiți. Lângă asemenea bunătăți nu putea merge decât tinto, așa că o sticlă întreagă ne pune la încercare.

Afară încă nu se destinsese atmosfera, din contră se strânseseră mai mulți oameni la barul lui Javier. Unii erau costumați ciudat, te pui cu tradițiile spaniolilor?

Plecăm să vizităm localitatea care e pustie, cu excepția barului Javi. Coborâm pe străzi înguste cu case din piatră vechi, cu flori absolut peste tot. Parcă e pandemie nu de covid, ci de flori.

Intrăm în biserica parohială San Mamed martir. E deschisă, o vizităm dar nu punem ștampile pe credențiale căci în biserică nu e nimeni. În fața bisericii e o mica piațetă goală. Totul e pustiu, așa că ne întoarcem puțin dezamăgiți.

Când ajungem la bar, misterul se risipește. Azi e carnaval în Lubian. Oamenii erau îmbrăcați în costume purtând amprenta vremurilor apuse. O femeie e costumată în toreador, un puști cam de 4 ani e deghizat în polițist și își luase în serios rolul. Un tânăr bine făcut se deghizase în mireasă … cu barbă și mustață bine înțeles.

Lângă bar o formație de tineri costumați în scoțieni erau gata să dea startul carnavalului. Pot spune că e o formație motorizată, deoarece tobosarul e cocoțat pe o platformă trasă de un mic tractoraș.

Toată lumea e veselă. Parcă tot Lubianul e present. La un moment dat, tobosarul e pus în mișcare urmat de ceilalți membrii ai formației în fustițe de scoțieni. Au și un solist haios. Lumea în urmează. Ajung în piațeta din fața biserici și aici se încinge dansul.

Carnaval la Lubian

Pe drum încerc performanțele doamnei costumată în toreador, eu simulând taurul intrat în arenă. Fecem poze și parcă ne-a cuprins și pe noi atmosfera carnavalului.

La un moment dat, în piață intră o furgonetă a primăriei care aduce acel amestec de tinto cu suc. Totul e gratis, e din partea primăriei. Fiecare primește un pahar cu lichidul oferit gratis. Formația cântă, oamenii dansează, bat din palme și se bucură.

Practic ne contopim cu cei din piață. E atâta bucurie pe fețele participanților încât nu ai putea zică că unii dintre ei poate au probleme, unele poate chiar serioase. Formația cântă. La un moment dat furgoneta primăriei pleacă și după scurt timp se reîntoarce cu o oală mare plină. După faptul că e adus lichidul în oală, cred că e cald. Eu sunt prins cu filmatul și fotografiatul, așa că nu am ajuns la oferta primăriei.

Începe să se însereze și carnavalul continuă. Acum cântă altă formație muzică mai ”contemporană”. Cei în vârstă s-au retras pe margine, semn că genul acesta de muzică nu prea îi ”atinge” în suflet.

Noi considerăm că, pentru noi, experiența intitulată ”Carnaval la Lubian” e suficientă, mai ales că acum s-a încins la dans tineretul.

Ne întoarcem la bar. Mâine avem de parcurs aproape 18 km.

Eu mă apuc să scriu jurnalul, în timp ce Carmen pregătește bagajul pentru ca mâine dimineață să putem pleca repede.

A fost o zi plină de evenimente. După un festival medieval, uite că a venit timpul de un carnaval autentic. E foarte interesant cum spaniolii au timp și să se distreze, nu numai să muncească. Ceea ce am constatat la spanioli, este faptul că viața lor nu se compune doar din muncă, obligații și probleme existanțiale, ci și din bucurii, veselie și relaxare, bătrâni alături de tineri.
Noapte bună.

Scorul zilei:
26351 pași
18,4 km
4,6 ore

Nimeni pe stradă, după carnaval toți dorm

16 august 2022

Și noi suntem obosiți după carnaval. Plecăm la ora 8,02. Mai întâi îl deranjăm pe Javier cu două americane. E răcoare, dar nu facem uz de jachete în speranța că atunci când va răsări soarele se va încălzi.

Pe stradă e pustiu, semn că urmările carnavalului de aseară au lăsat urme. O luăm printre case, părăsind șoseaua pe care venisem ieri. Coborâm puțin și ieșim din Lubian, fără ca cineva să observe. Se pare că suntem singurii pelerini prin locurile astea.

Un indicator ne avertizează că suntem pe drumul bun. Nici nu putea fi altfel, căci Carmen urmărește marcajele cu o precizie mai mare decât un GPS.
Ajungem în sfârșit la indicatorul care ne spune fără tăgadă că ieșim din Lubian. Interesant e faptul că indicatorul e montat te un zid cu o poartă încuiată, semn că ”odată ieșiți nu mai avem cale de întoarcere”.

Americanele de dimineață

Gata de plecare

Și cu ochii închiși, tot acesta e drumul

Ușa e închisă, așa că ieșim din Lubian

E răcoare, dar bine

Oricum nu ne-am fi întors, căci azi vom trece granița în Galicia, părăsind regiunea Zamora.

Nu știu de ce, dar de câte ori intru în Galicia, mă simt ca și când ajung în Ardeal. De fapt același lucru simt ori de câte ori trec de Predeal. E un sentiment greu de explicat pentru cineva care nu a avut șansa de a se naște în Ardeal. Mă refer la ardelenii de ”viță veche”, căci cei de acum sunt sigur că nu mai simt același lucru ca noi ”cei vechi”.

E senin, după deal pare că soarele nu prea are curajul să iasă. Trimite doar câteva raze. Poate o fi fost și el ieri la Carnaval.

Ieșim în șosea. Drumul începe să urce. Parcă uitasem de urcuș. Important e faptul că degetul mic de la picior a decis să nu mă mai supere. E încă rană, dar Carmen a pus un leucoplast ca să protejeze locul. Nici pe ea nu am auzit-o să se mai vaite de bășicile de la degete, deci totul, se pare, că a intrat în normalul firesc.

La un moment dat ne apare în față un indicator: ”Santuario de La Tuiza”. Obligatoriu trebuie să îl vizităm. De fapt nici nu aveam cum să îl ratăm, căci traseul trece pe lângă el.

Sanctuarul Tuiza este un templu baroc situat în Chanos, aparținând municipiului Lubián din provincia Zamora (Castilla și León).

În 1995 a fost declarat bun de interes cultural în categoria monument. Este unul dintre cele mai interesante exemple și cu cele mai mari rădăcini populare, din regiunea Sanabria din Zamora, fiind locul în care se ține un cunoscut pelerinaj popular. Clădirea răspunde unei scheme baroc foarte pur, cu influențe clare galico-portugheze. Iese în evidență turnul său, în care sunt de admirat cupola și felinarul său, împodobite cu decorațiuni bogate de suluri.

Este situat pe fundul unei văi și la poalele șoselei A-52. Se află într-un loc frumos, înconjurat de copaci abundenți, cu peisaje clar galiciene formate din ferigi, stejari plopi și pini care formează un fel de pădure.

Prima sa locație a fost într-un loc numit „Cavados”, în municipiul Chanos, dar în secolul al XVIII-lea a fost mutat în locația actuală. Tradiția afirmă că paraclisul primului schit a fost reconstruit în plan pătrat piatră cu piatră, corespunzând astfel actualei capele principale; se mai precizează și că turnul are aceeași proveniență. Ambele afirmații populare nu își găsesc justificarea prin prisma actualei clădiri, cel mult unele materiale urmând să fie refolosite în construcția actualei biserici.

Tradiția mai spune că unul dintre cele mai devotate grupuri ale Fecioarei din Tuiza erau secerătorii din Galiția în drum spre și dinspre Castilia și León pentru a lucra vara.

Clădire cu plan în cruce latină, în care capul și brațele transeptului sunt drepte și puțin adânci. Din exterior se remarcă ca o operă străină gusturilor zamoriene și foarte influențată de curentele galice. Construită cu zidărie bună, are un acoperiș de ardezie în stilul arhitecturii din regiunea Sanabria. Turnul este pătrat în care se găsesc

Drumul spre ermită

Ermita e la baza viaductului

deschiderile clopotelor și cupola, aici fiind concentrate toate motivele decorative, întrucât zidurile se caracterizează prin lipsa ornamentației. Brațul de trecere conține o fereastră orizontală pentru a putea contempla Fecioara din exterior când templul este închis.

În interior, se evidențiază bolțile sale de piatră cu jumătate de butoi, sprijinite pe pilaștri. Clădirea are o ușă principală, iar în naos mai sunt două care se confruntă și au buiandrug.

Zilele mari ale acestui sanctuar sunt ultima duminică a lunii septembrie și ziua Maicii Domnului a Zăpezii, pe 5 august.

De fapt această biserică se află în imediata apropiere a pilonilor unui viaduct foarte înalt. S-a cam răcorit bine, așa că ne revizuim atitudinea față de jachete. Nu atât răcoarea e cauza, cât vântul rece care a început să își facă simțită prezența.

Începe urcușul. Deocamdată nu e supărător, atât timp cât mergem pe șosea. De fapt nu e șosea, e un drum forestier foarte bine întreținut.

Bucuria a fost însă de scurtă durată. Intrăm în pădure. Drumul se transformă în potecă. Pădurea e cam ciudată. Ai impresia că ai intrat fără să știi pe domeniul Babei Cloanța. Copacii au forme ciudate, parcă cineva se jucase cu trunchiurile lor.

Încep pârâiașe să traverseze poteca, fapt ce face ca să încetinim pasul și să analizăm fiecare pas. Trecem prin pârâiașe cu apă, pe stânci umede, motiv de a fi atent să nu aluneci. Nu e problema că m-aș îneca, căci știu să înot bine, iar apa din pârâiaș nu are mai mult de 3 – 4 cm. Oricum, o udătură nu e un lucru de dorit.

Auzim voci, e clar că nu suntem singuri. Din urmă ne ajung doi tineri care, fără să ne răspundă la salut, ne depășesc și se fac nevăzuți. Nu sunt fantome, dar după ritmul în care merg, bănuiesc că participă la un maraton. Dacă e să îi analizez după îmbrăcăminte și dotări, ar fi totuși pelerini.

Am mai spus eu, din experiența mea, care nu e deloc neglijabilă, pe Camino merg patru categorii de oameni: cei care își doresc o vacanță ieftină, cei pentru care Camino e ”cool” (sportivii), cei habotnici religioși și cei pentru care Camino e o experiență spirituală. Ei bine, tinerii care ne-au depășit intră în categoria ”sportivii”. Pentru ei nu contează peisajele, obiectivele culturale, istoria, nimic. Importantă e doar performanța sportivă. Pe mine m-a uimit faptul că nu au răspuns măcar la salutul deja clasic dintre pelerini: ”Buen Camino”. Dar fiecare își trăiește viața și oportunitățile, așa cum crede.

Noi ne continuăm urcușul pentru a ”întâlni” Galicia. Sincer să fiu, nu îmi pot explica afecțiunea pe care o am față de această parte a Spaniei și mai ales față de oamenii care trăiesc acolo. Mă simt în Galicia ca și când aș fi în Ardealul meu drag.

Dar până atunci mai trebuie să ”înfruntăm” obstacolele puse în față de tinutul Zamora, ca și când ar încerca să ne convingă să rămânem în Zamora.

În drum spre vârf

Obstacole de ne evitat

Drum cu obstacole

Poteca începe să ne dea probleme. În afară de urcușul anevoios, trebuie să ne punem în aplicare și aptitudinile de ”alpiniști”. Bolovani alunecoși ”pavează” poteca. Ca să urcăm trebuie să ne ajutăm și de vegetația din jur ce poate să ne ajute să ne menținem echilibru.

E din ce în ce mai greu de urcat. Cum or fi parcurs această zonă tinerii care ne-au depășit? Pentru mine e clar, orice succes necesită perseverență și răbdare. De răbdare dau dovadă, rămâne ca să mă descurc cu pereverența.

Brusc mi-am amintit de degetul mic de la picior, cel cu probleme. Se pare că reîntâlnirea cu vechii prieteni, șosetele, i-au făcut să accepte fără rezerve situația.

Continuăm urcușul. Încă nu se vede nici-un indiciu care să ne indice faptul că ne aflăm aproape de creastă, și implicit, aproape de granița cu Galicia. Cum oare pelerinii din antichitate au putul să treacă în sandale această zonă? Acum îmi explic de ce erau atât de multe spitale pentru pelerini în acele vremuri.

E încă răcoare, așa că scurtele ne sunt de un real folos. Continuăm urcușul, trecem prin vegetație deasă, trecem peste multe pârâiașe de munte, unele cu podețe improvizate, altele prin apă. Noroc că bocancii mei sunt impermeabili ... până acum.

Poteca e din ce în ce mai anevoioasă de parcurs. Aptitudini de alpinist să fi avut și tot greu ar fi. Pietre ude, alunecoase, stânci imense ... și urcuș. Parcă nu are sfârșit urcușul. Bine că nu e un soare torid care să ne creeze și mai multe probleme. Scurtele le îmbrăcasem peste rucsaci, asta ca să ne fie ușor atunci când vom renunța la ele. Oricum, încă nu se întrevede o asemenea situație.

Se pare că suntem aproape de vârf. Se întrezărește cerul printre crengile arborilor. Continuăm să urcăm. Trecem printr-o zonă cu vegetație nostimă. Un fel de ”pir” sau ceva similar, care îmbracă poteca, și așa îngustă, de o parte și alta. E ceva ce nu am mai întâlnit pe Camino. Unii dintre noi (Carmen) se pierd total în vegetație.

... Și dintr-o dată ieșim la lumină. Suntem pe vârful muntelui. Suntem la granița dintre Zamora și Galicia. Parcă o ușurare mă cuprinde. De acum sunt ”acasă”, așa că mă pot relaxa, chiar dacă urcușul m-a stors de puteri.

Fac poze și chiar un foarte, foarte scurt metraj cu priveliștea. Suntem la graniță și pășim peste ea plini de bucurie, mai ales eu, căci pentru Carmen e doar o trecere pe drumul spre Santiago de Compostela, asta dacă nu ești ”ardelean de viță veche” nu poți înțelege.

De aici coborâm până la O Pereiro. Am mai avea cam 8 – 9 km, un fleac pentru noi. Cred că tinerii ce ne-au depășit sunt deja la A Gudina, asta după viteza cu care mergeau. Dar fiecare cu dorința cu care au păsit pe Camino.

De aici parcă și drumul are altă consistență. Mergem pe un drum de care, dar foarte bine întreținut. Intrăm în A Canda, o localitate formată

Unde o fi Carmen?

Obstacole naturale

Vegetație nostimă

din 3 case și o turmă mare de vaci. După cum sunt lăsate libere pe câmp, sunt vaci pentru carne. Săracile. Sunt de acord să se închidă toate abatoarele, asta pentru simplul motiv că putem trăi și fără carne.

Eu sunt un bun exemplu, de 30 de ani sunt vegetarian, fără carne sau pește, și uite că sunt pentru a 6-a oară pe Camino, și merg pe jos cu rucsac în spate.

De fapt aici e o întreagă discuție. Dacă e să ne uităm în Biblie, Vechiul Testament, Geneza 1:1-10:15 aflăm că: ” (*29) Apoi Dumnezeu a zis: „V-am dat toate plantele care fac sămânţă şi care se află pe tot pământul şi toţi pomii care fac fructe cu sămânţă în ele, ca să le aveţi pentru hrană.”.* Deci Dumnezeu l-a făcut pe om vegetarian, asigurându-i hrana din plante, semințe și fructe. Și așa a fost la început. Rezultatul a fost că oamenii trăiau sute de ani. Matusalem pe la 840 de ani a mai făcut câțiva copii. Văzând asta, Dumnezeu și-a dat seama că ceva era în neregulă în creația sa. Oamenii trăiau prea mult, își creau rutine și în consecință nu evoluau, așa a găsit soluția care să rezolve problema. Mai e un aspect care vine să întărească această teorie. Sistemul digestiv al omului este similar cu cel al ierbivorelor, intestine lungi unde are loc asimilația substanțelor nutritive, în comparație cu sistemul digestiv al carnivorelor, care au sistemul intestinal scurt, asimilarea începându-se încă din stomac.

Ce era de făcut, cum putea să revoce cele spuse în Geneză? Simplu, ca urmare a Potopului, s-a sugerat oamenilor să înceapă să aducă jertfe la templu, ca, chipurile, să îl îmbuneze pe Dumnezeu și astfel să evite un nou posibil potop. La început preoți mâncau carnea animalelor jertfite, apoi a permis familiilor lor să mănânce, deoarece erau din ce în ce mai multe jertfe, apoi, cum era și normal, s-a dat liber la consumul cărnii. Rezultatul nu a întârziat să apară, durata medie de viață a scăzut de la 900 de ani, la 120 de ani. Concluzia: din nou Dumnezeu a găsit soluția optimă ca să ne asigure toate condițiile să evoluăm.

Dar să ne întoarcem la drumul pe care mergem. În fața mea scandal mare. Un câine decis să își îndeplinească datoria, fugărea un bou care refuzase, știa poate el de ce, să intre în țarc cu celelalte vaci. Câinele alerga în jurul boului și îl forța astfel să facă ce îi spunea el prin lătrat și simulare că îl mușcă pe bietul bou nărăvaș.

Asistând la acest act de înaltă responsabilitate, mă opesc pentru a nu crea probleme suplimentare câinelui. În sfârșit boul cedează și intră în țarc. Ne continuăm drumul, asta după ce câinele ne-a privit cu o recunoștință tipic câinească. La toată această acțiune participa și posesorul boului, dar care nu a intervenit, având o încredere oarbă în capacitatea câinelui de a rezolva situația.

A Canda se pare că a scăpat din atenția bisericii catolice, cred asta deoarece nu se văd nici măcar ruine ale unei foste biserici.

Ne continuăm drumul și după cam 4 km intrăm în localitatea A Vilavella.

Alpinism …?

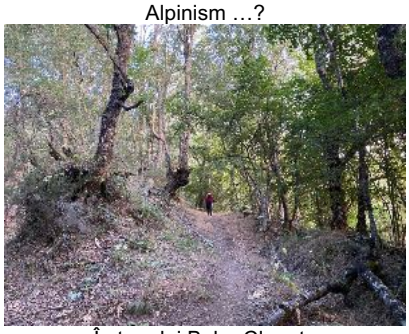

În țara lui Baba Cloanța

Pe stâncă e destul de greu

Ne apropiem de granița cu Galicia

A Vilavella (oficial în limba galică, Santa María da Cabeza da Vilavella) este un loc și o parohie a municipiului La Mezquita, în regiunea Viana, provincia Orense, Galicia.

Parohia este străbătută de drumul N-525 și de autostrada A-52, precum și de linia ferată Madrid-La Coruña. Estación da Mezquita-A Vilavella a oferit servicii feroviare până în 2013. Pe aici trece și Camino de la Plata din Camino de Santiago.

Se pare că e o nouă ”scăpare” a bisericii catolice de la creștinarea Galiciei. Trecem printre ruine care au fost, cu siguranță, martore a unor momente fericite sau mai puțin fericite ale celor care le-au locuit. Ar fi interesant să poți asculta poveștile lor, a ruinelor bine înțeles.

Drumul ne poartă în continuare pe un drum de țară care nu se aseamănă cu nimic cu drumurile străbătute în regiunea Zamora. Așa intrăm în localitatea La Mezquita.

La Mezquita (în limba galică și oficial A Mezquita) este un municipiu spaniol situat în extremul sud-est al provinciei Orense, comunitatea autonomă a Galiției, care ocupă 104 km² și aparține regiunii Viana.

Limitele sale sunt: la vest, municipiul La Gudiña; la nord, Viana del Bollo; la nord-est și est, provincia Zamora (în Castilla y León), iar la sud, Portugalia (Districtul Braganza).

Integrată în regiunea Viana, se află la 114 kilometri de capitala provinciei. Municipiul este traversat de Autostrada Rías Bajas A-52 între pK 112 și 119, pe lângă drumul N-525 care merge paralel cu autostrada.

Relieful municipiului este predominant muntos, între ale cărui masive curg numeroase pâraie și mici râuri afluente ale Duero portughez. Cele mai înalte cote se găsesc la nordul municipiului, în Serra do Canizo (nord-vest) și lângă granița cu provincia Zamora (nord-est), evidențiind vârful Chao do Porco (1470 m). La sud, la granița cu Portugalia, se remarcă Serra de Esculqueira, cu vârful Serro (1.128 m), iar la granița cu Zamora și Portugalia, vârfurile cunoscute sub numele de O Penedo dos Tres Reinos (1.126 m). Altitudinea municipiului variază între 1.640 de metri, lângă vârful Agallal, deja în provincia Zamora (vârf pe care l-am ”cucerit” azi), și 768 de metri lângă râul Cádavos. Orașul se află la 989 de metri deasupra nivelului mării.

Moscheea și zonele adiacente acesteia se confruntă cu o climă foarte aspră iarna, cu înghețuri constante și temperaturi scăzute de lungă durată, motiv pentru care această zonă geografică a primit numele de A Mezquita das Frieiras.

Istoria La Mezquita este deja legată încă din megalitic cu cea din nordul Portugaliei și cea din Sanabria, cu care a împărtășit cultura predominantă a vieții pastorale.

În perioada romană, acest teritoriu era administrat de guvernul Conventus Bracarensis, cu capitala în Municipium Bracara Augusta (actualul Braga), în timp ce teritoriul de nord-vest era sub

Nu prea e asfalt pe aici

Suntem pe granița cu Galicia

Suntem în Galicia, alt aer …

Nu aș vrea să locuiesc aici

Și eucalipții năpârlesc

administrarea Conventus Asturicensis, cu capitala în Municipium Asturica Augusta (actuala Astorga).

În epoca medievală, La Mezquita făcea parte din ținuturile conților de Monterrey și Pimentel de Benavente. Împreună cu Cádavos, A Esculqueira, Manzalvos, O Pereiro și Santigoso, a devenit parte a unui conac regal al cărui sef era orașul A Vilavella. Actuala parohie Chaguazoso era domeniul contelui de Amarante, în timp ce biserica și Mezquita (casa-palat) se numărau printre posesiunile marchizilor de Láncara.

Așa cum s-a întâmplat cu atâtea municipalități din Galicia, pe măsură ce La Mezquita se depopulează, populația locuitorilor acestor locuri și a descendenților lor care locuiesc scade continu. Astfel, în Chile, de exemplu, sunt câteva sute de copii, nepoți și strănepoți de oameni care au emigrat din acest loc. Doar din locuitorii parohiei Chaguazoso, astăzi descind aproximativ 400 de chilieni, care locuiesc, de preferință, în Santiago de Chile.

Potrivit datelor INE, în 2015, municipiul avea 1.609 locuitori (870 bărbați, 739 femei), cu o densitate a populației de doar 13,32 locuitori/km². De zeci de ani, La Mezquita a cunoscut o depopulare treptată a teritoriului său, în principal din cauza emigrării locuitorilor săi, în principal în alte țări, ceea ce a produs o tendință de îmbătrânire a populației sale.

Brusc ne amintim că nu am onorat americanele azi, așa că profităm de faptul că suntem în La Mezquita și poposim la Bar-ON, nostim nume, dar cu un barman cam plictisit. Ocupăm o masă pe terasă și așteptăm să sosească americanele. După atâta urcuș, meritățm o clipă de odihnă. Lângă noi e un tânăr pe care la prima vedere am crezut că e un pelerin, dar realitatea e alta. E un tânăr venit să documenteze un documentar. Oricum, discuția cu el a fost plăcută.

Mai avem cam 4 km până la destinație, așa că iuțim pasul. Parcă am uitat oboseala urcușului, parcă au dispărut și stâncile alunecoase și pădurea din ”ținutul Babei Cloanța”. Pe de o parte mă bucur, dar pe de altă parte realizez că fiecare pas pe care îl facem, ne apropie de Santiago de Compostela, moment care înseamnă finalul acestui Camino. Parcă a trecut prea repede. Acum îl înțeleg pe Yves De Belleval, bătrânul pelerin canadian ce de 3 luni pendula între Leon și Santiago de Compostela, un pelerin perpetu, în armonie cu Universul, întâlnit în 2019 când ne întorceam de pe Camino de Nord.

Suntem acum relaxați că suntem aproape de destinație. Am mai finalizat o etapă din drumul nostru spre întâlnirea cu Santiago de Compostela. Pe cer se adună nori negri, semn că vom avea nevoie poate de pelerine. Sper să nu fie totuși nevoie. Nu suntem noi chiar așa de ghinioniști.

Ca buni observatori, consemnăm faptul că și eucalipții ”năpârlesc”, fenomen ce pare normal în cazul lor. În jur e un parfum minunat de esență de eucalipt, parfum ce parcă te transpune într-o lume a armoniei Universale. Ne continuăm drumul pe șosea. Șoseaua e pustie, doar noi și rucsacele noastre.

Urcuș galician

Scurt popas la Bar-ON

Fântână … fără apă

În sfârșit, intrăm în O Pereiro

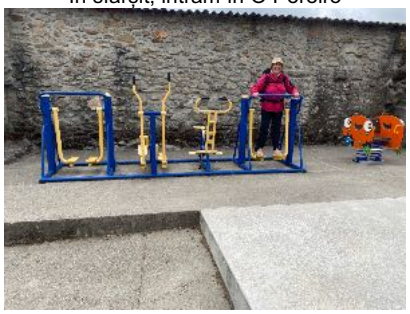

Relax … pentru unii

Albergue

După vreo 2 km intrăm în O Pereiro. Aici vom înopta. Căutăm Hotelui Cazador și aflăm că e la cca. 700 m în afara orașului. Asta e. Pentru unii (respectiv Carmen) un loc de joacă pentru copii e un bun prilej pentru o mică sesiune de fitness.

Pereiro (numit oficial San Pedro do Pereiro) este o parohie din municipiul La Mezquita, provincia Orense, Galicia. Se află la sudul comunității, lângă granița cu Portugalia și la câțiva kilometri de granița provinciei cu Zamora.

În 2007 avea 152 de locuitori, dintre care 74 femei și 78 bărbați. Deci bărbații erau majoritari, asta e de reținut.

Limitele sale sunt: la vest, municipiul La Gudiña; la nord, Viana del Bollo; la nord-est și est, provincia Zamora, iar la sud, Portugalia.

Altitudinea zonei municipale depășește 800 de metri, ceea ce a împiedicat istoric vorbind, stabilizarea unei populații mai dense pe teritoriului său. Râul Diabredo trece prin oraș.

Orașul are o biserică parohială închinată Sfântului Petru și așa-numita „Capela din Loreto”, un schit situat în inima Camino de Santiago.

Biserica San Pedro de A Mezquita este unul dintre cele mai perfecte și armonioase exemple ale provinciei Ourense. Se află la câțiva kilometri sud de capitală, și se află într-un spațiu deschis care permite contemplarea sa fără obstacole vizuale și admirarea volumelor sale perfecte.

Unul dintre aspectele care a atras mereu atenția specialiștilor este numele. În ciuda numelui Moschee, a fost întotdeauna exclus ca aici să fi existat un sat musulman anterior.

A aparținut Mănăstirii Celanova. Deși există documentație despre un templu din secolul al XI-lea, actuala clădire este deja de la începutul secolului al XIII-lea, deoarece în interior există o inscripție care o datează din anului 1240 (anul 1202).

Este o biserică cu o navă care este legată de un cor format dintr-o secțiune de prezbiteriu și o absidă semicilindrică. În colțul de sud-vest se află o clopotniță.

Absida are patru coloane care o secţionează în cinci zone cu ferestre tip portal pe cele trei laturi. Pereții laterali prezintă contraforturi abrupte care întăresc punctele unde se sprijină arcurile interioare ale diafragmei. Din nou, în panourile intermediare se deschid ferestre de tip frontal.

În peretele sudic, există o uşă de o mare simplitate întrucât este o deschidere cu timpan bilobat al cărui relief prezintă doi lei ale căror labe se sprijină pe creneluri.

La rândul ei, pe fațada de nord se află o altă ușă ceva mai complexă.

Aici a locuit odată unii, poate fericiți

Berea de bun venit

Prânz boieresc

Cea mai frumoasă fațadă este cea vestică, cu o îmbinare frumoasă. Zidul este împărțit în trei zone prin contraforturi. În partea inferioară se află o ușă cu arhivolte ascuțite. Deasupra este o fereastră de tip portal și, în final, terminând frontonul, un ocul.

Concentrându-ne pe ușă, vedem că are trei arhivolte ogivale cu diferite decorațiuni. Suporturile sunt trei perechi de coloane cu motive vegetale și trei figurative, dar foarte erodate: animale de luptă, muzicieni etc.

Ușa are două creste cu trupuri de leu întoarse spre enoriași. Este simbolismul paznicilor sacrului datorită caracterului sacru al zonei în care se intră, avertizând că prin ea trebuie intrat cu atitudinea și predispoziția corespunzătoare. Acestea susțin un timpan cu un relief format dintr-o cruce mare cu medalioane în centru și la capete. În medalionul central sau clypeus există un Agnus Dei iar în cele de la capete sunt cruci și hexapetale.

Două statui mari sunt atașate de zăbrele. Cel din partea stângă corespunde evident apostolului Sfântul Petru cu atributul cheii sale.

Mai dificil este să identifici sculptura de pe partea opusă. Vedem o femeie care face un gest de acceptare cu mâna dreaptă și își ridică fusta cu cealaltă. Suntem înclinați să credem că este Fecioara Maria pentru că aceasta este atitudinea pe care o are în multe iconografii ale Bunei Vestiri. Dacă da, s-ar deduce că a existat o relocare de piese. Dar este doar o ipoteză.

În vârful contraforturilor se află o serie de reliefuri: o lupoaică care alăptează doi pui, o figură de pisică cu un alt animal în labe, un prunc în atitudine de a alerga cu ceea ce pare o armă. În partea de sus mai avem încă o statuie zoomorfă. În ciuda materialului de granit, aceste sculpturi prezintă o oarecare uzuri, astfel încât identificarea nu este ușoară.

Cu aceste informații ”prețioase”, care mi-au ”răpit” aproape 40 de minute ca să le obțin/traduc/notez, ajungem într-un final la hotel.

Ne cazăm, facem un duș bine meritat și ne culcăm căci suntem frânți de oboseală. Urcușul își spune cuvântul. Somnul s-a întins pe o perioadă de 2,30 ore, fiind un somn adânc și recomfortant.

Brusc realizăm că nu am onorat berea de bun venit, așa că pentru a bifa pozitiv și această îndatorire de onoare, coborâm la barul hotelului. Aici aflăm cu stupoare că pentru a putea servi masa, trebuie să ne trecem pe o listă, lucru pe care nu pregetăm să îl facem, deoarece anumite părți ale corpului sugerează că ar trebui să ne gândim și la ele.

La ora 13, precis, primim acceptul de a lua loc la o masă proaspăt eliberată. Intrăm și imediat o fătucă ne abordează. Suntem în Galiția, deci începem cu o supă Galiciană de legume. Carmen se mulțumește cu 4 fleici de vită la grătar, în timp ce eu rămân la clasicele ochiuri cu cartofi prăjiți. Ca meniul să fie complet, acompaniem totul cu o sticlă de tinto. După masă urcăm din nou în cameră, după care la ora 20,30

coborâm pentru cină. Mâncare multă și mai ales bună.Ne culcăm mulțumiți,
Noapte bună.

Scorul zilei:
17787 pași
12,5km
3,2 ore

Americanele cele de toate zilele

Gata de plecare

Înapoi de unde am venit ieri (700 m)

Blocaj în trafic

17 august 2022

Plecăm la ora 8,04. E răcoare, așa că punem scurtele pe noi. Cerul pare că se va înora curând.

Coborâm la barul hotelului ca să ne bem clasicile americane și să ne facem curaj să o pornim din nou la drum. Pentru început trebuie să recuperăm cei 700 m pe care i-am făcut ieri, abătându-ne de la traseu. Ajungem deci în O Pereiro și reintrăm pe traseu.

Dintr-o dată: ”blocaj în trafic”. O turmă de oi, supravegheate cu mult simț de răspundere de trei câini, ne opturează trecerea. Ce să facem. Fiecare caută o soluție de ieșire din impas. Eu mă lipesc de zidurile unei case în ruină, în timp ce Carmen se urcă pe treptele ce nu duc undeva, fiind de mult timp fostul acces întro casă, acum ruină. Interesantă soluție de avarie.

Trec oile, lucru normal de altfel, și noi ne reluăm marșul. Trecem pe lângă un gard, după care un măgar suspicios ne privește bănuitor. Văzând că suntem doar niște pelerini, ne urează ”Buen Camino” în graiul lui. Ca un pelerin manierat, îi răspund, mulțumindu-i într-o limbă cât mai apropiată de a lui. Dacă măgarul a înțeles mulțumirile mele nu știu, știu însă că am fost atenționat de Carmen să nu mai folosesc o limbă pe care nu o stăpânesc suficient.

Drumul începe să urce, un urcuș ce îmi amintește de cel pe care urcasem atunci când ne apropiam de granița cu Galicia. Urcuș ca urcuș, dar stâncile mari peste care trebuie să sărim, astea sunt de fapt problemele. Stau să mă gândesc ce ar fi fost dacă ar fi plouat? Toate aceste stânci ar fi fost ude, deci alunecoase.

E răcoare în continuare. Urcăm continu, peisajul e superb. Carmen, GPS-ul grupului, e cu ochii pe marcaje, căci lipsa lor ar genera o stare de panică pentru ea. Bine că suntem în Galicia unde semnalizarea este perfectă.

Pe cer încep să se strângă nori negri, semn că se pare că nu vom scăpa de o ploaie de vară, scurtă, dar suficientă ca să ne ude. Suntem salvați, ieșim din zona cu stânci, trecem peste poduri improvizate din lespezi de piatră și intrăm pe un drum local. Se pare că am scăpat de posibilitatea de a experimenta performanțele în echilibristică.

Ajungem la un pod peste calea ferată. E o cale ferată locală, se pare, căci se circulă doar pe un fir. Începe să burnițeze. Ne oprim și ne costumăm în stafi, adică punem pelerinele pe noi, pelerine ce acoperă inclusiv rucsacii. Ne continuăm drumul care acum e mai ușor.

Pe versantul din fața noastră se pare că plouă zdravăn. Deodată, doar pentru 5 secunde, apare un curcubeu. E posibil să fi apărut doar pentru noi, căci în 5 secunde e acoperit din nou de nori. Frumos semn

Să scape cine poate …

Buen Camino măgăresc

Greu dar frumos

Un curcubeu doar pentru noi (5 sec.)

din partea Universului. A fost însă suficient ca pozarul să îl imortalizeze.
Intrăm în localitatea O Canizo. Este o localitate mică, dar e posesoarea unei biserici.

Din păcate, nu sunt multe informații istorice despre Canizo. Aceste terenuri au fost ocupate foarte devreme, după cum se poate deduce din obiectele paleolitice găsite la situl „El Raso”. De asemenea, romanii au lăsat urme ale trecerii lor prin aceste meleaguri, dovadă fiind figurina de bronz din secolul al IV-lea găsită în pago de Fuentemiro, care poate fi văzută în Muzeul Zamora.

Acest oraș datează din secolul al IX-lea, posibil repopulat cu mozarabi, el fiind un cătun situat pe malul râului Valderaduey. Numele lui se referă la stuful, abundent de pe malurile albiilor, cu care, poate, s-au ridicat acoperișurile locuințelor lor primitive. Se păstrează jurisdicția dată lui Cañizo de către Mănăstirea Carracedo (1234). A avut noroc și a supraviețuit, deși alții nu au fost atât de norocoși.

Pe un deal vizibil de la mare distanta, se înalță, singuratic, ceea ce a fost clopotnița bisericii din locul lui Toldanos, mozarabi veniți din Toledo care în îndepărtatul secol al X-lea au construit acel oras, care avea să dispară câteva secole mai târziu.

În 1466, Cañizo a fost unul dintre cele treisprezece orașe aparținând domniei Constabililor din Castilia care au făcut un jurământ în Villalpando, apărând Imaculata Zămislire a Fecioarei.

Aproape în centrul localității se află biserica Santa Maria de O Canizo Aceasta este o clădire de la mijlocul secolului al XVIII-lea realizată din blocuri de granit pe fațada principală și restul, cu plan în cruce latină, trei nave și acoperiș cu două laturi fără prezbiteriu, care este cu patru laturi.

Pe fațada sa principală se remarcă ușa de acces cu pilaștri laterali, precum și o ușă de acces și o arhitravă dublă care se termină cu pinnacule rotunde. Pe două laturi vedem o clopotniță cu trei corpuri. Biserica e închisă, așa că facem economie la două ștampile.

În jurul bisericii e un cimitir în care predomină ”garsoniere”, semn că solul e stâncos și nu se pot săpa morminte.

Pe drum, un localnic ne abordează. Ne întreabă de unde suntem și aflând că venim din România, se destăinuie, și ne povestește cum casa lui a fost renovată de niște români. Ei ca să vezi unde și-au găsit românii de lucru, tocmai în O Canizo.

O mașină se oprește în mijlocul localității și începe să claxoneze. Mă uit, nu e nimeni care să o ”deranjeze”. Misterul se spulberă aproape instantaneu, atunci când șoferul deschide ușile dubiței și localnicii se îmbulzesc la ea. Cel cu mașina vinde pește proaspăt și vine periodic în localitate.

Cum noi nu suntem acum amatori de pește o pornim din nou la drum. Mergem pe drumul local până la intersecția acestuia cu drumul

Mai și burnițează uneori

Casă renovată de un român

Iglesia Santa Maria din O Canizo

la peștele neamule …

Mergem la A Gudina

județean. Traversăm șoseaua și ne îndreptăm spre podul care traversează autostrada.
Pe autostradă e circulație mare, noi însă privim de sus furnicarul de mașini care parcă se întrec între ele.

Ne continuăm drumul pe o potecă oarecum paralelă cu autostrada. La un moment dat, în zare se întrezărește o localitate, o aglomerație de case destul de mare.

Trecem pe lângă o instalație ciudată plasată pe coama dealului ce parcă păzește localitatea. Par a fi niște panouri fotovoltaice, dar au posibilitatea de a se roti 360 grade. Misterios sistem.

Trecem pe lângă instalație ce nu e păzită de nimeni și coborâm în oraș. Am ajuns la A Gudina, sfârșitul etapei de azi.

A Gudiña este un consiliu din provincia Ourense, aparținând regiunii Viana. Recensământul (IGE) din 2018 a înregistrat 1.308 locuitori (1.625 în 2004, 1.651 în 2003).

Municipiul are o suprafață de 171,4 km², și cuprinde 8 parohii. Se limitează la nord cu Viana do Bolo, la sud cu Portugalia, la est cu Mezquita, la nord-vest cu Vilariño de Conso, la vest cu Castrelo do Val și la sud-vest cu Riós.

Este legat cu drumul N-525, care merge de la Ourense la Benavente, și care are o ramificație ce dă în autostrada A-52. Drumul OU-533 unește Vila da Gudiña cu da Rúa, trecând prin Viana do Bolo, și face parte din vechiul drum C-533 care mergea de la A Gudiña la Lalín.

Pola Gudiña trece și prin Vía da Prata do Camiño de Santiago.

Nu se păstrează rămășițe megalitice în zonă, și nici rămășițe ale mai multor așezări castrexo. În timpul romanizării Galiției a existat o exploatare minieră de cositor.

La 15 mai 1167, Fernando al II-lea a donat localitatea Mănăstirii de Montederramo prin intermediul unui privilegiu pentru herdade da Coelleira.

La 15 iunie 1506, regele Filipe I de Castela și soția sa Xoana au petrecut noaptea în sat, debarcând în Coruña și îndreptându-se spre Pobra de Seabra pentru a se întâlni pe 20 cu Ferdinand al II-lea de Aragon.

În 1911, militarul monarhist Henrique Mitchell de Paiva Couceiro a lansat de aici prima incursiune monarhistă împotriva proaspăt născutei republici Portugalia, atacând Chaves, dar după ce a fost înfrânt a revenit, în anul următor și a continuat lansarea de incursiuni armate împotriva Portugaliei an de an.

Intrăm în oraș. Trecem pe lângă gară și autogară. Sunt puțini oameni pe stradă. Ne oprim în fața unui panou turistic informativ. Cum sunt deosebit de avid de asemenea informații, mă opresc și încep să uzez intensiv Google Translate, și iată ce aflu:

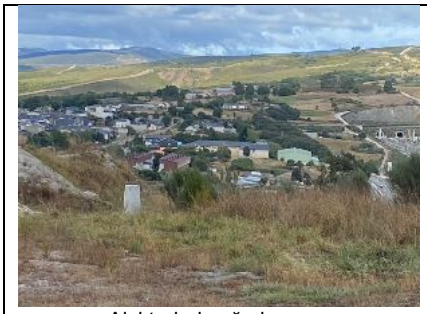

Aici trebuie să ajungem

Ce o fi astea?

Am ajuns

Fericitul Sebastián de Aparicio Prado

Iglesia San Martiño de A Gudiña

„Toate drumurile duc la Roma”, dar în cazul Galiției, toate drumurile duc la Santiago. Și sunt multe trasee folosite de pelerini pentru vizita lor la mormântul Apostolului și cu siguranță ar fi mult mai multe trasee decât cele care sunt oficiale astăzi.

Unul dintre ele este așa-numitul Camino de Santiago Sanabrés, care în sudul Peninsulei se numește Camino Mozárabe, iar în Galiția este uneori numit și Camino Gallego del Sur. Aceasta i-a îndreptat pe pelerinii care veneau din sud prin drumul roman al Vía de la Plata care îi ducea prin Extremadura până în Castilla y León. Odată ajunsă în orașul Zamora, Granja de Morejuela, a intrat în Galiția și a trecut prin acest loc, A Gudiña, pentru a se îndrepta apoi spre Verín.

Mulți își amintesc de A Gudiña pentru că, la sfârșitul secolului trecut, toți cei care au mers în Meseta din sudul Galiției au trecut neapărat prin centrul său pe mitica N-120 și a fost unul dintre ultimele orașe din Galicia înainte de a părăsi Galicia, înainte de a face față înălțimilor A Canda și O Padornelo, deja în Zamora, așa că a fost un loc bun pentru a face o oprire și a lua o pauză.

În centrul orașului A Gudiña este biserica San Martiño construită între secolele al XVII-lea și al XVIII-lea. O dată plasată în dreapta arcului de semicerc al intrării marchează anul 1619. La biserică se evidențiază fațada acesteia. Deasupra ușii avem o nișă care adăpostește Pietà și este încununată cu o cruce de paté sau patada. Pe ambele părți avem două steme foarte uzate.

Deasupra faţadei se află o clopotniţă cu un corp cu clopot dublu încununat cu cruce. În atrium se află un mormânt frumos și centenar care nu trebuie ratat.

Lângă biserică avem sculptura în care este reprezentat Fericitul Sebastián de Aparicio Prado (1502-1600), originar din A Gudiña. Beatificat în 1789, Sebastián de Aparicio a fost un misionar din secolul al XVI-lea care a călătorit în Mexic pentru a predica pe drumurile din Puebla, Tlaxcala, Veracruz și Mexic.

A murit în La Puebla de los Angeles (Puebla de Zaragoza). În Mexic, este binecuvântat și foarte iubit, iar sculptura care împodobește locul a fost donată orașului A Gudiña de către Asociația Națională a Hotelurilor din Orașul Eroic Puebla de los Ángeles în anul 2000, cu ocazia comemorări a 400 de ani de la moartea sa. Acolo, în Mexic, fericitul este considerat protectorul șoferilor, întrucât a parcurs nenumărate drumuri și a fost unul dintre promotorii autostrăzilor din Mexic.

Sunt acum perfect documentat, așa că pot merge mai departe în căutarea Hotel Bruma. Cum era de așteptat, lansez un chestionar colectiv: ”cine știe unde e hotelul”? Cum răspunsurile întârzie să apară, o luăm la pas. Trebuie să dăm de el. Acum, nu vreau să fiu înțeles greșit, răspunsurile nu apăreau nu din rea voință, ci, pur și simplu pentru că nu era nimeni pe stradă.

Intru într-un magazin. Întreb vânzătorul care nu știa decât galiciană, dar, providența, o cumpărătoare ne indică cu mâna întinsă că trebuie

Berea de bun venit

Chiar și unii se miră ce mănâncă

să ne continuăm drumul, lucru pe care îl facem încrezători în reușita noastră.
Cum fuseserăm deja informați de existența *Fericitul Sebastián de Aparicio Prado* trecem pe lângă el. Îl salutăm respectuos și urcăm la Iglesia San Martino. Cum era firesc, biserica e închisă. Fac câteva poze, inclusiv cu cei ce se odihnesc pe vecie în imediata apropiere a bisericii, și ... ne amintim de mâna întinsă cu atâta fermitate de cumpărătoarea din magazin.

La un moment dat constat că suntem la ieșirea din oraș Mai sunt 4 case, e drept că mari și o benzinărie și A Gudina va rămâne în urmă. Când, deodată, pe partea stângă răsare dintre clădiri o reclamă: Hotel Bruma. Deci mâna întinsă ne-a direcționat corect, dar a omis să ne spună că e la 2 km de centru. O mică scăpare doar. Oricum scoatem pelerinele căci cu siguranță s-au uscat deja.

Intrăm, un recepționist relativ amabil ne cazează. Urcăm la etaj. Camera e, cum aș zice eu: ”super perfecto”. Trecem urgent la ținuta de relaxare și coborâm la bar ca să onorăm ”berea de bun venit”. Frumoasă tradiție, perpetuată de 6 ani fără întrerupere.

Berea se pare că e în raport cu vârsta fiecăruia dintre noi, adică una ”molto” pentru mine și una ”poco” pentru Carmen. Cum orele sunt relativ înaintate, continuăm berea cu prânzul.

Suntem în Galicia, deci ... nu se poate sări peste supa-cremă galiciană. E o supă de la excepțional în sus. Supa de legume galiciană nu poate fi reprodusă căci are în ea frunze de acea varză ce crește pe tulpină și care la noi nu există. Continuăm cu două salate mixte superbe, Carmen e însă tristă căci în salata ei au uitat să pună tun. Ca totul să fie perfect, abordăm o sticlă de tinto, asta ca să mai îndulcim tristețea lui Carmen generată de lipsa de tun din salată.

Ne retragem în cameră pentru siestă, adică dormim 2 ore neîntorși. Oboseala e cauza, dar o contribuție majoră cred că a avut-o tinto. După bine meritatul somn, coborâm să scriu jurnalul și să planificăm ziua de maine, căci vom avea un drum greu și lung.

La cină reușesc să ”încrețesc mintea” barmanului. Comandăm 2 salate mixte, una cu tun, alta fără tun, pentru mine. Barmanul nu știe o boabă engleză, în timp ce noi știm doar 3 boabe spaniolă (si, gratis și Por favor). Nu știu ce a înțeles barmanul, dar, spre dezamăgirea lui Carmen, aduce 2 salate mixte, tot fără tun. Ce să îi facem? Asta e situația. Mâncăm salatele, care fie vorba între noi, sunt superbe și mari, și ne retragem în cameră. Mâine vom avea un drum lung până la As Eiras.

Mă așed în pat și îmi revin în minte toate întâmplările de azi. Îmi aduc aminte de curcubeul care a apărut doar pentru 5 sec., atât cât să pot să îi fac o poză. Îmi amintesc de bieții români care au muncit la restaurarea casei localnicului din O Canizo, dar și terasamentul căi ferate, chiar dacă se circula pe un singur fir. Sunt lucruri care îți rămân în minte și care te fac să înțelegi că nu suntem singuri pe pământ, că sub o formă sau alta, suntem ”frați”, iar războaiele nu își au rostul. Așa că, noapte bună.

Scorul zilei:
41857 pași
29,3 km
7,4 ore

Soarele ne privește de după deal

Americanele … și la drum

Gata de plecare

Ieșim din A Gudina

Nu suntem la mare, suntem la munte

18 august 2022

Ne sculăm destul de devreme. Afară sunt 8ºC. Cu scurtele pe noi și tot înghețăm de frig.

Bem americanele la barul hotelului și o pornim la drum. Abia se luminase, e doar 7,10. Nici picior de pelerin.

Marcajul ne scoate din oraș pe o străduță lăturalnică. Cum ieșim din localitate suntem învăluiți într-o ceață deasă, de nu vezi nici la 10 m în față. E așa de frig de nu îți vine să scoți telefonul să faci poze. Practic îți îngheață mâna.

Începe urcușul. Un urcuș abrupt. Bine că deocamdată nu sunt bolovani. E greu și suntem nevoiți să facem popasuri din ce în ce mai dese. Bine că degetul mic și-a intrat în rol și a încetat să mă mai supere.

Ceața continuiă să ne învăluie. Frigul parcă e la el acasă, ca și urcușul de altfel. Intrăm în Venda do Espino. A Venda do Espiño este un loc al parohiei Gudiña din consiliul Ourensán din Gudiña din regiunea Viana. Potrivit INE și IGE în 2011, erau opt locuitori (trei bărbați și cinci femei). Asta da viață, mai multe femei. Câte or mai fi astăzi, căci pe străzi nu e nici țipenie de om, iar practic toate casele sunt ruină. Parcă te aștepți să iasă de după colț câte o fantomă a unora din cei recenziați în 2011.

Ieșim din satul cu mai multe femei decât bărbați și ne continuăm urcușul. Frig, frig, frig. Credeam că dacă urcăm ne mai încălzim, dar urcușul nu ne-a făcut decât să gâfâim.

După cca. 3 km de urcuș intrăm în Venda da Teresa. Nu cred că din cauza ceței nu vedem pe nimeni. Se pare că nu a mai fost nevoie de recenzare căci din toată comunitatea nu a mai rămas decât câteva ruine. Trist deznodământ. Aș fi curios să pot vedea cum trăia această comunitate, atunci când ea era în floare.

Ne continuăm drumul tot învăluiți de ceață și frig. De urcuș nu mai zic, parcă e ”perpetum mobile” în variantă terestră. Plini de entuziasm și zgribuliți, intrăm în Venda da Capela.

A Venda da Capela este un loc din provincia Ourense, aparținând parohiilor Parada da Serra (din consiliul Gudiña) și Veigas de Camba (nu din consiliul Vilariño de Conso), în regiunea Viana. În 2019, al doilea Institut de Statistică din Galicia, nota că localitatea avea douăzeci de locuitori (nouă bărbați și unsprezece femei), dintre care doi locuiau în municipiul Gudiña (trei bărbați și două femei) și cincisprezece în Vilariño de Conso (șase bărbați și nouă femei). Din nou mai multe femei, ce viață ar fi fost aici bărbații fiind minoritari.

Nici aici nu se observă viață, numai ceață deasă și frig. Suntem doar la munte, e normal. Cu frigul care ne-a pătruns până la oase ne

Peisaje de vis

Suntem la 1085 m altitudine

Jucării ”parcate” pe marginea străzii

Nu e meditație, e doar odihnă

continuăm urcușul. Atingem vârful Alto do Espiro cu o altitudine de 1085 m, dar ... urcușul nu s-a terminat.

Intrăm în Venda da Bolano. Venta do Bolaño este o localitate situată în parohia Pentes, în municipiul Villarino de Conso, în provincia Orense, Galicia. Asta e tot ce se poate afla legat de ruinele printre care trecem.

Să sperăm că vom da de o localitate mai mare, indiferent dacă femeile sunt majoritare, bar să aibă. Se pare că am atins vârful căci parcă începe să se risipească ceața. Parcă suntem deasupra norilor. Soarele a început să își facă prezența, iar în fața acestei situații, frigul a început să bată în retragere.

De sus peisajul te copleșește prin liniște și armonie. Parcă începem să coborâm, modest ce e drept, dar coborâm. Victorioși intrăm în Campobecerros. Ei da, să vedem dacă are bar, căci un suc de portocale ar merge după urcușul de azi.

Oraș mic de 125 de locuitori (altitudine 915 m) pe Camino de Sanabres ce trece prin provincia Ourense, Galicia. Este situat la 176 km de Santiago. Situat la marginile masivului central din Ourense, este un ținut de munți înalți și ierni aspre cu peisaje spectaculoase.

Cu casele strânse laolaltă pentru a face față condițiilor aspre de iarnă, Campobecerros are în biserică, printre alte detalii iacobine, o imagine de piatră a lui Santiago pelerinul, sfântul patron al orașului, în conformitate cu vocația sa de pământ istoric de trecere pentru pelerinaje. Se crede că aici pelerinii medievali au primit ajutor de la cavalerii din Santiago, deoarece locul aparținea spitalului San Marcos pe care acest ordin îl avea în León. În 1921, Fernando Quiroga Palacios, viitor cardinal și arhiepiscop de Santiago și unul dintre cei mai influenți religioși spanioli de la mijlocul secolului al XX-lea, a slujit acolo ca preot. El a fost, de asemenea, principalul promotor al renașterii pelerinajului internațional la Santiago între anii cincizeci și șaptezeci ai secolului trecut.

Prin Campobecerros a trecut, în drum spre orașul Ourense, poteca lui Real de Castilla. Aici veneau migranți din Salamanca și Extremadura, secerătorii din Galiția, care mergeau în Castilia, negustorii de vite etc. Utilizarea acestui traseu ca traseu de pelerinaj a fost confirmată cel puțin încă din secolul al XIII-lea. Pelerinii, venind din A Gudiña prin aspra și aproape pustia Sierra Seca, mergând la peste o mie de metri înălțime, și-au atins limita, epuizați, mulțumind micilor sate de aici pentru primire.

În prezent, Campobecerros este cel mai mare oraș și aproape singurul cu servicii de bază (restaurant și cazare) a etapei montane lungă (35 km) între orașele A Gudiña și Laza, ambele cu pensiuni. Peisajele care sunt străbătute înainte și după acest oraș, cu apariții sporadice în depărtarea giganticului lac de acumulare Portas, de pe râul Camba, hrănesc atât ochiul cât și spiritul și sunt printre cele mai singuratice care pot fi străbătute. Campobecerros este singura poartă către Parcul Natural Muntelui O Invernadeiro, care începe la 6 km de acest oraș.

Intrăm în Portocamba

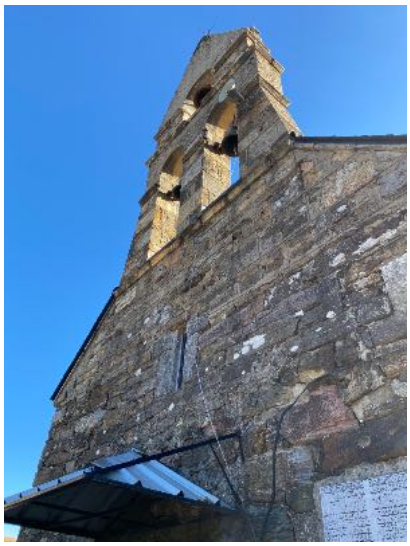
Biserica din Portocamba

Carmen nu se poate abține …

Refecem provizia de apă

Mai avem 172,774 km de mers

Ei da, în sfârșit un orășel cu ceva oameni pe străzi, dar cu o biserică închisă. Așa avem noi ghinion. Ne odihnim puțin și o pornim din nou la drum, căci, după socotelile mele am mai avea cam 9 km până la destinația etapei de azi.

Continuăm să urcăm ușor, cam 200 m diferență de nivel. Suntem deasupra norilor, fac poze căci un asemenea peisaj nu poate fi ratat. Atingem un nou vârf, e drept că e puțin mai ”modest” decât cel de azi și începe un coborâș destul de lin. Bine că mergem pe o șosea locală fără trafic.

Și iată-ne la ”porțile” localității Portocamba, ultima locație înainte de finalul etapei.

San Miguel de Portocamba este o parohie din municipiul Ourense Castrelo do Val din regiunea Verín. Are o singură entitate de populație. Potrivit INE și IGE, în 2011 avea 26 de locuitori (15 bărbați și 11 femei), cu doi mai puțini decât în 2010 (15 bărbați și 13 femei). În 2007, avea 32 de locuitori (16 bărbați și 16 femei), cu șase mai puțin decât în 2000. Fantastic, extraordinar, ce precizie. Dacă e să ne uităm după ruinele existente, acum nu ar trebui să fie cineva, dar intrăm pe strada principală (căci alte străzi nu sunt) și de o parte și de alta a străzii sunt ”parcate” jucării de copii, semn că sunt și copii în localitate. Practic în dreptul fiecărei intrări e pusă o jucărie (mașinuțe, tractorașe, etc.). Mă opresc și nu mă pot abține să nu fac un mic filmuleț. Așa ceva nu am mai văzut până acum în pelerinajele mele. Poate e un mod de a semnala că există viață în comunitate. Mai știi?

La un moment dat intră o mașină claxonând fără să aibă un motiv evident. Localnicii care păreau până acum abdenți, ies de prin case și se îndreaptă spre mașină. Ne apropiem și noi. E mașina care aduce pâine. Carmen nu se poate abține și cumpără o pâinică, ca să aibă ce rontăi pe drum, dar și din curiozitate.

Ne oprim să refacem rezerva strategică de apă, rezervă afectată destul de serios în timpul urcușului. Un indicator ne spune că până la Santiago de Compostela mai avem 172,774 km. Câtă precizie, numai la galicieni te puteai aștepta la așa ceva.

Întâlnim un localnic care văzând că suntem pelerini, dar și străini, și mai ales că mă opresc și fac atâtea poze, se oferă să ne dea câteva informații legate de istoria zonei. Notez cele spuse și întărite cu un articol dintr-un ziar mai vechi. Cum nu pot păstra ziarul, fac din nou apel la Google Translate, chiar dacă asta îmi ia ceva timp. A lua ceva timp e un fel de a spune, căci am folosit 40 de minute ca să ”traduc” articolul, articol care mi s-a părut interesant. Articolul suna cam așa (traducerea este opera integrală a Google Translate):

”*Unele lucruri duc inevitabil la altele, iar de multe ori acelea altele sunt mult mai interesante decât primele. Căutând viitoarea cale subterană a AVE* (Calea Ferată de Stat) *de la poalele Invernadoiroului, puteți vedea că amintirea construcției traumatizante a actualei linii Zamora-Ourense este încă vie. Carrilanos, cei aproape 12.000 de oameni care au săpat cele peste 80 de tuneluri feroviare care apropie Galicia de Meseta, sunt eroii locali din acest teritoriu. Și, ca aproape toți eroii,*

… și Soarele e cu noi

Urcăm, dar suntem pe drumul bun

Urcuș, urcuș, urcuș …

Cruce antică, deteriorată de vreme

E fantastic la munte

mulți nu mai sunt aici pentru a spune. Mai ales cei care lucrau în tuneluri. „Toți au murit foarte tineri”, spune Manuel Núñez în Campobecerros (Ourense). În această catastrofă care a picurat moarte după moarte de la deschiderea liniei în 1957 există un nume, există un loc care pentru toți este expresia supremă a nenorocirii. În Toro, în Correchouso, în Campobecerros... toată lumea vorbea însă despre Portocamba, în Castrelo do Val. „Trebuie să mergi la Portocamba, unde mulți au murit acolo”, au spus ei.

Orașul este foarte aproape de calea ferată, pe un deal cu pantă uşoară. Pe strada principală, vecinii râd și vorbesc animați. Așezați pe bănci, în jurul unei cutii de bere, ei sărbătoresc sfârșitul căldurii din Ourense la sfârșitul după-amiezii. Au muncit mult.

Dar fețele își schimbă imediat expresia atunci când sunt întrebați despre Carrilanos și despre istoria particulară a Portocamba. Samuel Prieto, după ce oferă o bere, devine serios și spune: „Tatăl meu a fost unul dintre ei”. La umbră, în răcoarea caselor de piatră, împreună compun, bucată cu bucată, țesătura amintirilor cu care au trăit în copilărie. „Aici erau 40 de văduve”, spune una. „Toți au murit foarte tineri de silicoză”, spune altul, în timp ce copiii care dau viață acestor orașe vara se joacă fără griji prin colțuri. „Aici a dispărut o întreagă generație”, conchide Samuel Prieto.

Cauzele pentru care s-a datorat decesul mai ales în acest oraș sunt motivul unei discuții animate. Martín Alonso Alonso, în vârstă de 82 de ani, a lucrat și la calea ferată, dar nu prea mult în interiorul tunelurilor. De aceea o mai poate povesti cu o oarecare placiditate și nostalgie. „Aici tunelul în care au lucrat era din piatră albă. În altele din piatră neagră nu s-a întâmplat mare lucru”, spune el. O tânără descinsă din Carrilanos care locuiește restul anului în Vigo oferă o altă teorie. „Tunelul era foarte aproape de oraș. Când au terminat de lucru, s-au dus direct acasă și abia au respirat aer proaspăt pentru a-și curăța plămânii”, spune ea.

Probabil că motivul pentru care Portocamba a pierdut o întreagă generație de tineri se datorează a două circumstanțe nefericite. Pe de o parte, piatra tunelului pe care l-au săpat era mai bogată în siliciu, materialul care provoacă afecțiunea pulmonară cunoscută sub numele de silicoză. Pe de altă parte, plimbările lungi pentru a ajunge la locul de muncă - în unele cazuri au fost nevoiți să petreacă două ore de mers pe jos - i-au eliberat pe alți Carrilanos de aceste simptome. Cei din Portocamba, care lucrau foarte aproape de case, au acumulat mai mult praf alb în plămâni. Au murit din cauza sindromului care a ajuns să fie numit „răul de cale”. „Asta este durerea pe care o avem în acest oraș. Nimeni nu-și amintește de ei, nimeni nu-și amintește de Portocamba”, spune Samuel Prieto.

Silvino Vilas se grăbește acasă și arată o fotografie veche. Cinci prieteni tineri, îmbrăcați în haine de duminică, pozează serios pentru fotograf. Printre ei se numără și tatăl său, primul din dreapta. Toți au murit tineri. Toți erau din Carilla. „Aceasta este amintirea pe care o avem”, spune Silvino”.

Viaducte pentru tren

Cel puțin acum coborâm

Acolo se pare că trebuie să ajungem

… și totuși trăiește și cu trunchiul strâmb

Continuăm să coborâm

Am decis să transcriu integral acest articol deoarece începusem să tratez stereotip faptul că prin ultimele localități sunt doar ruine și populații aproape de loc. Iată că au fost cauze serioase care au dus la depopulare. Sincer să fiu, nu îmi pare rău pentru cele 40 de minute petrecute cu traducerea articolului. De unde până unde localnicul s-a oferit să îmi arate articolul, nu știu, dar poate a crezut că eu îl voi menționa, astfel ca să știe și alții că starea impecabilă a terasamentelor căi ferate spaniole, s-a făcut cu sacrificii pe care, de cele mai multe ori, s-a așternut uitarea. Eu cred că e de datoria mea să îi readuc în atenția noastră, ca omagiu pentru jertfa lor. Asta poate fi o explicație a jucăriilor plasate la intrarea fiecărei locuințe. Jucăriile ar simboliza, poate, distrugerea atâtor familii tinere. E poate răspunsul atâtor copii ce au rămas fără tați la o vârstă la care se mai jucau.

Ieșim din Portocamba cu o tristețe pe care nu o pot ascunde. Au murit tineri spanioli, e drept, nu români, dar au fost oameni care au muncit la săpat tuneluri pentru a își întreține familiile, nu din distracție.

Continuăm să urcăm, dar urcușul e destul de acceptabil. La un moment dat, undeva jos într-o vale, apare un viaduct ce leagă două tuneluri. Între doi versanți se întinde peste o vale adâncă un viaduct feroviar. Acum fac legătura cu istorioara localnicului din Portocamba.

Suntem pe vârful muntelui, e un fel de a spune. Suntem pe drumul care ocolește culmea muntelui, undeva la 20 – 30 m sub vârf. Respirăm ușurați. Începe coborârea. Drumul ocolește muntele, așa că imaginea viaductului și tunelele apar constant, oarecum sfidător, mai ales după ce am aflat istoria lor. Oamenii trec acum fericiți în trenurile care le străbat, fără să știe câte vieți s-au pierdut ca ei să poată fi fericiți.

Deodată, în mijlocul versantului din față, apar câteva acoperișuri ale unor clădiri de un roșu contrastant față de restul clădirilor din jur. E o priveliște interesantă, o pată roșie pe un fundal verde.

Coborâm, ceea ce e bine. Pe marginea șoselei, căci acum, drumul local a devenit șosea, natura e îngăduitoare cu tot ce are viață. Trunchiul unui copac de pe margine are o formă ciudată, parcă ar fi fost rodul unui joc de copil care a crezut pentru moment că ar fi de plastelină.

Continuăm coborârea. În scurt timp intrăm în As Eiras, o foarte mică localitate specific de munte. Se pare că sunt câteva case locuite. Cert e un fapt, aici se găsește Casa Rurală Terra Alma, locul unde vom dormi la noapte. Sper să fie ok, căci suntem cam obosiți și ... să găsim și berea de bun venit. Am o presimțire că totul o să fie ”super perfecto”.

Pe o piatră apare un marcaj care creează o bucurie enormă pentru mine. Pe piatră scrie: ”Laza 6 km”. Bucuria are drept cauze, două lucruri: suntem pe drumul bun și ... mâine va fi un fleac cei 6 km.

Trecem pe lângă un punct de donații al asociației ”Ultreia As Eiras”. Aceasta este o asociație non-profit a prietenilor drumului care s-a născut pentru a promova Vía de la Plata și ca punct de sprijin pentru

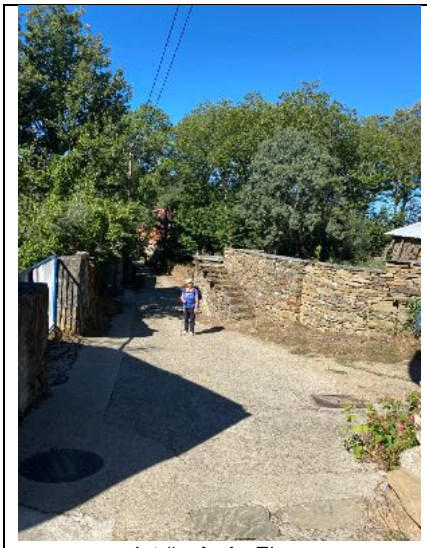

Intrăm în As Eiras

Ultreia, loc pentru donații

Pentru mâine avem doar 6 km

Iată-ne la Casa Rurală Terra Alma

Berea de bun venit

pelerinul ce ajunge în As Eiras (Laza). Este interesantă istoria acestei asociații, născută prin și pentru pelerinii care mergeau la Santiago de Compostela. Astfel:
Ultreia sau ultreya (din latinescul ultra -dincolo de- și eia -interjecție pentru a se mișca-) este un salut între pelerinii de pe Camino de Santiago, de-a lungul Caminos la Santiago. Vine să însemne „Hai să mergem mai departe”, „Du-te înainte”, „Grăbește-te, continuă” (spre Santiago de Compostela).

Acest salut iacobian a fost preluat din Codex Calixtinus. Apare în partea muzicală a anexei II, în cadrul „Dum pater familia” [În timp ce tatăl familiei, sau, Când acel bun tată], cunoscut sub numele de „Cântecul pelerinilor flamand” sau „Cântecul Ultreiei”, im, sau cântecul pelerinilor la Santiago.

Se pare că pe vremuri salutul printre pelerini era „Ultreia, suseia, Santiago” [hai înainte, Santiago este dincolo]. Când un pelerin îl întâmpina pe altul cu „Ultreia” („mergi înainte”), celălalt îi răspundea cu „Et suseia!” ("și dincolo!").

Așa că, ”mergi înainte”, lucru pe care îl facem și noi. Nu trebuie să facem mai mult de 10 pași că strada se ”oprește” în ... Terra Alma, locul unde vom înopta. ... Dar unde e berea, nu văd nici-un bar în apropiere.

Suntem norocoși, proprietara pensiunii tocmai se pregătea să coboare în oraș, la Laza. De fapt, până acum ”spiritul Pelerinului” a fost mereu cu noi.

Ne cazăm. Interesant e faptul că pe ușile camerelor nu sunt numere, sunt flori. Pe ușa camerei unde am fost cazați e o poză cu ”A xoamina”, adică, în traducere liberă: ”Buburuza”.

Ne împrietenim repede cu Natalia, mai ales că și ea e vegetariană convinsă, și la pensiune se servește doar mâncare vegetariană. Ne așezăm la o masă pe terasă și privim lung la paharul plin cu bere. Nu îmi vine să cred că am parcurs 29,3 km, urcuș și coborâș, cucerind ceva ce e echivalent cu Everestul pentru noi. Vremea e frumoasă. Am uitat de frig și mai ales de ceață. Am uitat, cum fac de fapt mai toți oamenii, de tragediile din Portocamba. Oricum eu sunt mulțumit că am readus în actualitate suferința celor 40 de văduve și a copiilor lor.

Pensiunea se numește ”Terra Alma”, adică: ”Casa pământului sufletului” și are o istorie interesantă, istorie pe care Natalia ne-o împărtășește, căci acum suntem mai mult decât niște pelerini, am devenit prieteni. Faptul că sunt vegetarian de peste 30 de ani, cred că a contat mult în apropierea care s-a petrecut între noi.

Casa Terra Alma s-a născut din dorința de a trăi și lucra într-un mod mai sustenabil în natură, într-un context în care poți primi oameni diverși, oferind servicii și experiențe diferite.
Ideea de a crea un refugiu în natură pentru a te reconecta cu rădăcinile noastre a fost pentru Natalia scopul vieții ei.

Sistem ingenios de a numerota camerele

Eu cu Natalia Rivas

Prânz boieresc

Întorcându-se din Mexic, se hotărăște să închirieze o căsuță pe drumul francez și să lucreze ceva timp într-un hostel din apropiere. De acolo a apărut ideea de a crea o cazare rurală pe Camino de Santiago.

Acest lucru i-ar permite să trăiască în natură și, în același timp, să fie în contact cu oameni din întreaga lume, împărtășind o experiență unică, făcând parte dintr-un traseu milenar, de căutare spirituală și personală, în care oamenii își părăsesc ocupațiile zilnice. Pentru Natalia a devenit asta un scop în viață.

Pentru a înțelege spiritul Camino de Santiago, a decis să meargă pe diferite rute. La Lugo a descoperit munții Fonsagrada pe Camino primitiv, mănăstirea Samos și munții O Cebreiro pe Camino francez. Și a traversat râul Miño între Valenca și Tui, în portugheză între Portugalia și Galiția.

În timpul etapei A Gudiña-Laza (Vía de la Plata) a descoperit orașul As Eiras. I-a plăcut foarte mult locul și arhitectura satului, pe lângă faptul că se afla într-un mediu privilegiat, a putut să cumpăre mai multe case aflate în paragină la preț mic.

Procesul de reabilitare a fost lung și complex. De la realizarea proiectului până la obținerea avizelor și a ajutorului necesar, au trecut aproape doi ani. Lucrarea a durat aproape doi ani de muncă grea, cu condiții meteorologice nefavorabile și multe probleme apărute în proces.

În sfârșit și cu mare entuziasm iat-o pe Natalia, cu un proiect de viață pe termen lung. Ea dorește să ofere cazare caldă, sigură și simplă, unde să aibă timp pentru a putea vorbi și interacționa cu vizitatorii ei, fiind totodată o legătură personală și apropiată, deschisă la sugestii, asta și pentru a își îmbunătăți experiența.

Asta e Natalia și asta e Terra Alma. Vezi, Spiritul Pelerinului iar a avut grijă de noi. Acum se poate înțelege de ce spun mereu că anul acesta pelerinajul a fost ceva special, o experiență pe care nu am mai trăit-o până acum, vorba preotului de la Misa de anul trecut: ”*fiecare Camino e o experiență ce nu trebuie ratată*”.

Ca să fiu riguros, Natalia ne spune un secret: în As Eiras sunt 25 de case, din care 22 sunt în ruină. Ea are 39 de ani și e originară din Leon și e singură. E de admirat cum singură face curățenie, mâncare, aprovizionare și administrație. E de admirat. Nu știu cum poate face toate astea, și să mai și fi fost 2 ani în Peru?

Observ că are un umăr mai coborât, așa că îi propun să îi fac o ”lungire de picior”. La început m-a privit cu puțină neîncredere, dar a acceptat într-un final. Așezată pe un scaun, într-adevăr, piciorul drept e cu aproape 2,5 cm mai scurt. De fapt e un lucru firesc la femei. Stresul și/sau emoțile pot duce la contractarea musculaturii piciorului drept. Coloana vertebrală va căuta să compenseze diferența și în consecință apar dureri. Eu nu am făcut altceva decât să îi relaxez musculatura piciorului și ambele au devenit egale.

Mâncare peruană

Scorul zilei:
15816 pași
11,1 km
2,8 ore

Din nou gata de plecare

Natalia ne petrece, e o fată superbă

Asta e casa lui Natalia

Și așa, sosește prânzul. Natalia ne pregătește o salată minunată cu proteine vegetale. Superbă, și Natalia și salata.

Nergem în cameră, facem un duș și ne ”trântim” efectiv în pat, frânți de oboseală. Odihna a fost super. Toată locația, inclusiv Natalia, emană liniște și armonie. Nu se putea găsi un loc mai perfect ca acesta.

La cină, Natalia ne-a ”amenințat” cu o mâncare peruană, în care a înlocuit carnea cu proteine vegetale. Mâncarea e de-a dreptul genială, se pare că între ingrediente a pus și dragoste, altfel nu putea ieși atât de delicioasă.

Practic o admir pe Natalia pentru tot ce oferă vizitatorilor, dar și pentru engleza impecabilă pe care o vorbește. După cină, mă îndeletnicesc cu scrierea impresilor în jurnal. Natalia mă ”răsfață” cu un pahar de tinto, contra cost, bineînțeles.

Noapte bună.

19 august 2022

Deșteptarea de voie, la ora 8,30 suntem deja jos. E clar că ieri a fost un record de anduranță. Urmează o ședință de Reiki pentru Natalia, bem de data asta cafelele, căci Natalia nu face americane.

Facem poze împreună și ne schimbăm adresele și numerele de telefon (practic fiecare rămâne cu numărul lui de telefon, notăm doar numerele de telefon).

Mergem pe șosea, o șosea locală foarte bine întreținută. Bine că drumul coboară, ar fi trist ca după experiența de ieri să continuăm să urcăm. Peisajul e superb, suntem înconjurați de munți înalți, care au doar vârfurile golașe, în rest sunt împăduriți. E o armonie desăvârșită în jur. Nici un zgomot nu tulbură liniștea.

Șoseaua șerpuiește în jurul culmilor înalte. După o curbă, apare jos în vale viaductul. Fără să vreau îmi răsare în minte priveliștea cu jucăriile copiilor ”parcate” în fața fiecărei intrări de pe strada principală din Portocamba.

Ne continuăm drumul. Din loc în loc, pe versantul opus se văd pâlcuri de case rătăcite practic pe versantul muntelui. Oare cum se descurcă cu aprovizionarea oamenii aceștia iarna? Bănuiesc că nu vin drumarii să degajeze de zăpadă drumurile. Șoseaua intră în pădure opturând vizibilitatea.

O bornă de marcaj ne sugerează că mai avem 167,543 km până la Santiago de Compostela. Câtă precizie ..., numau galicienii sunt în stare de așa ceva.

Ne continuăm drumul admirând natura, chiar și imperfecțiunile ei. Arbori ciudați mă face să realizez faptul că nu aspectul e cel care primează, ci însăși viața. Viața e minunăția pe care Universul ne-a permis să o descoperim.

Mai avem 167,543 km

Ce copaci ciudați?

Suntem totuși la înălțime

Bine că mergem pe șosea

Sunt și izvoare

Suntem încă aproape de culmea muntelui. Asta e frumusețea drumeției pe Camino, asta e cel mai important dar pe care îl primim, descoperirea noastră, descoperirea faptului că chiar dacă nu suntem perfecți fizic, ca unii copaci pe lângă care trecem, în interior suntem perfecți. Asta am ”descoperit” de când am început să învăț ce înseamnă Camino. Sunt lucruri ce se pot învăța citind un text, dar sunt lucruri ce pot fi învățate doar trăindu-le.

E călduț, chiar dacă bate un vânticel. Începe o coborâre mai pronunțată. Întâlnim un indicator interesant. La dreapta e drumul spre Laza, iar la stânga e drumul tot spre Laza, dar călare. Încă nu am realizat că există pelerini călare. Pe biciclete da, dar călare ...? După masă trebuie să mă uit pe credențial dacă există o asemenea variantă.

Oricum, noi o luăm la dreapta, ne fiind dotați nici cu cai fizici și nici cu cai putere. Mai sigur e pe jos. Trecem un mic pârâu ce coboară din munte și ... în zare se văd case, semn că cei 6 km ar trebui să fie pe sfârșite. Cu entuziasmul care ne caracterizează, atunci când nu avem de urcat, intrăm în Laza.

Laza este un municipiu spaniol aparținând provinciei Orense și regiunii Verín, în comunitatea autonomă Galicia. Laza este renumită pentru carnavalul său antic (entroido).

Din punct de vedere administrativ, Laza este un oraș din parohia Laza, în municipiul Laza, regiunea Verín, provincia Orense, în comunitatea autonomă Galicia.

Din punct de vedere judiciar, aparține districtului judiciar Verín.
Din punct de vedere religios, aparține parohiei San Juan de Laza, din cadrul protopopiatului Verín, din diaceza de Orense, care este sediul arhiepiscopiei Santiago de Compostela.

Originea numelui de Laza pare să provină de la cuvântul latin Latium, care corespunde regiunii moderne Lazio, între râurile Tibru și Liri, și din care se crede că au provenit primii romani care s-au stabilit în vale, deși autori precum Antonio Augusto Diéguez Añel îi conferă o origine celtică.

În municipiu există mai multe situri din epoca bronzului, precum petroglifa Las Pisadiñas (Laza) sau Las Herraduras (Soutelo Verde). În total, în zonă au fost găsite până la 78 de petroglife. În 2015, în zona Soutelo Verde a fost descoperit un menhir de 2 metri înălțime și 70 de cm, într-un petec cu ferigi din așa-numitul „Castro de los Moros" (în galiliciană ”Castro dos Mouros”). Blocul de granit este de tipul „forma capului”, care încearcă să imite un corp uman în picioare, cu capul și brațele atașate de corp.

În epoca fierului, cultura castro s-a dezvoltat în zonă, castrul apărând ca habitat. În municipiul Laza există numeroase mostre din acest tip de zăcăminte, poate cel mai important fiind cel găsit în Castro de Laza.

Potrivit lui Xesús Taboada Chivite, „Castro de Laza, în orașul pe care îi poartă numele, este plasat pe marginea drumului secundar care lega traseele 17 și 18 ale itinerariului lui Antonio Pío.” O menționează de

… dar tot pe munte suntem

Începe un ușor coborâș coborâm

Acolo se pare că trebuie să ajungem

În Galicia nu ai cum să te rătăcești

fapt și Manuel Fernández Castos și Manuel Fuentes Corral, susținând ideea trecerii Via Secundaria IV în Galiția, care lega Chaves (Portugalia) și Baños de Molgas: „Prin Laza, mărginind acolo Oppidum, s-a încrucișat calea, care vine de la Alberguería și urcă până la Sierra de San Mamed”, potrivit autorului Antonio-Augusto Diéguez Añel, originar din Laza.

Unicitatea acestui fort constă în relația sa cu oppidum-ul, unic în întreaga Via Romana Secundaria IV, de la Chaves (Portugalia), până la Baños de Molgas, în provincia Orense, care trebuie considerat ca un prototip a ceea ce este și înseamnă un castro natural, fără construcții aparente, situat într-un loc strategic, cu un mediu geografic și unic, ales anterior de popoarele primitive preceltice, celtice și romane, din care rămân vestigii.

Alte forturi din municipiu sunt: Castro dos Mouros, o așezare fortificată în Soutelo Verde; A Coroa, așezare fortificată în Carrajo; O Cidadella, așezare fortificată din Carrajo, din care este necesar să se evidențieze existența unei exploatări într-un munte din apropiere, cu care populația ar putea fi înrudită; Lombo da Cerca, așezare fortificată din Trez; O Castro, așezare fortificată din Alberguería; A Picota, aşezare în Camba.

Pământurile din Vale de Laza au fost populate de tamagani, unul dintre triburile castreño ale mănăstirii Bracarense care apar numite în Coloana de onoare a podului Chaves sau Padrón de los Pueblos și care avea să ocupe valea superioară a râului Támega.

Imperiul Roman și-a pus și el amprenta în zonă. S-a menționat deja existența probabilă a unui drum roman, Vía Romana Secundaria IV, de la Chaves (Portugalia) la Baños de Molgas, care a trecut prin acest loc.

Există numeroase vestigii arheologice ale vremii, printre care: A Coroa, o mină de aur cu aluviuni din Camba, Os Casarellos, o așezare din Toro; de unde au apărut mai multe mori de apă și un suport de piatră al unei uși, Cabeza de Cántara, o exploatare minieră, care ar putea fi de aur, în Cerdedelo, Vas Carraxó, resturi de ceramică în Carraxó, Anepígrafa Ara în Alberguería, Vechile mine din Arcucelos.

În Evul Mediu, după cum arată Taboada Chivite studiind Recucerirea și consolidarea ei în regiunea Baronceli, localitatea Laza apare legată de o declarație în care orașul este denumit „Laza do Conde”.

La sfârșitul secolului al XVIII-lea, în anul 1777, Pedro González de Ulloa, în cartea sa Relație și descriere geografică a statelor aparținând celei mai excelente și mai nobile case de Monterrey din Regatul Galiției, provincia Órense, spune următoarele despre Laza: *”Ducele, domnul meu, numește un coregidor, numără notarii și miniștri cu jurisdicție asupra majorității vecinilor; inclusiv parohiile Castro, Cerdedelo, Campo de Becerros și amintita Retorta. Și toți asista la audierea lui Laza; unde locuiește corregidorul [...] Nu există casă distinsă în această populație, ci cea locuită de preot și aceasta aparține zisului domnului Marqués de Tenebrón”.*

Sunt și eu prin zonă

Suntem pe drumul bun

Intrăm în Laza

… și ne îndreptăm spre pensiune

Am ajuns la Bianco Conde

González de Ulloa mai menționează că a fost parohia de prezentare a contelui de Moctezuma, Marqués de Tenebrón, și că asta a spus și judecătorul său.

Vicente Risco și Xaquín Lorenzo explică în buletinul Academiei Regale Galice că vechiul drum care traversa orașul Laza, formând cea mai lungă și principală stradă a sa, a fost cândva un drum important, fiind numit de localnici «Camiño de Castela» (în Castiliană, «Camino de Castilla»), urmând traseul: Laza, Eiras, Portocamba, Campo de Becerros, Venta do Bolaño și Venta do Espiño, până la Gudiña, confirmând că avea foarte mult trafic de secerători care mergeau la recoltat în Castilia. Veneau și negustori din Castilia să aducă ulei, carne, piper etc. Posibil de aici a venit importanța lui.

În 1812, noua constituție prevedea o nouă împărțire teritorială în care apar municipiile. Municipalitățile Laza, Castro de Laza și Cerdedelo au devenit parte din districtul judiciar din Monterrey. La începutul anului 1822 dispare municipiul Cerdedelo și apare cel al Retortei. În cele din urmă, în 1835 municipalitățile au fost reorganizate și municipalitatea Laza a ajuns să aibă forma actuală, cu toate parohiile sale, atașată districtului judiciar din Verín.

La 1 iulie 1957 s-au deschis stațiile Laza-Cerdedelo și Alberguería-Prado, odată cu punerea în funcțiune a tronsonului Orense – Puebla de Sanabria a liniei Zamora-La Coruña prin Orense. Operarea sa inițială a fost în sarcina RENFE a cărei naștere avusese loc în 1941. Astfel, stația Laza-Cerdedelo se afla la 10 km de Laza, iar stația Alberguería-Prado la 5 km de Alberguería și la 12 km de Laza. Din 31 decembrie 2004, Renfe Operadora a exploatat linia, în timp ce Adif este proprietarul instalaţiilor feroviare. Din cauza tăierilor din sectorul feroviar din iunie 2013, Ministerul Lucrărilor Publice a închis singura linie care trecea prin municipiu, lăsând ambele gări fără serviciu.

În 2012, municipalitatea avea un PIB pe cap de locuitor de 8.491 EUR, cu un venit brut disponibil pe locuitor de 11.508,21 EUR în 2009. În comparație, regiunea Verín avea un PIB p.c. 12.334 €, Galicia 19.748 € și Spania 23.161,62 €. Municipiul reprezintă doar 3,8% din PIB-ul regiunii.

Există o mare mină de minereu de staniu în cariera deschisă care a fost deținută de Altos Hornos de Vizcaya. A fost foarte activă în anii 1950, cu o extracție de 70 de tone de cazerită în 1959, dar în prezent este inactivă. Este considerată una dintre cele mai mari rezerve de staniu din Spania, cu rezerve estimate la 20 de milioane de tone de minereu cu o puritate de 0,05%.

Limba principală a municipiului este galeza, vorbită „întotdeauna” de 90,18% (2011) dintre vorbitori, conform statisticilor Institutului de Statistică din Galicia. Acest procent a scăzut cu 8,17% între 2001 și 2011.

În Laza se păstrează manifestări culturale tradiționale. Unul dintre acestea este ”Carnavalul Laza” (în limba galică, Laza entroido) care este o festivitate tradițională care este sărbătorită în zilele dinaintea

Bar Descanso do Peregrino

Berea de bun venit

Prânz îmbelșugat

Miercurei Cenușii. Este considerat cel mai vechi și mai splendid carnaval din Galicia.

Punctul culminant al petrecerii este noaptea de vineri dinaintea Miercurei Cenușii, cu turul străzilor fachós, cu torțe. Duminică dimineața îi găsim pe peliqueiros, cu costume caracteristice, clopoței în jurul taliei, o mască care le acoperă fețele și un bici în mână, acestea fiind personajele principale ale Carnavalului Laza. Duminică, are loc și o cavalcadă de care împodobite în diferite moduri. Farrapada are loc luni dimineața, o bătălie pitorească, în care zdrențe pătate de noroi sunt folosite ca și cum ar fi arme. În aceeași zi, la apus, sosește „la Morena", o localnică a orașului îmbrăcată într-un cap de taur fals, din lemn, și o pătură, care simulează atacarea femeilor, în timp ce tovarășii săi aruncă pământ cu furnici în public. Sfârșitul petrecerii vine la sfârșitul zilei de marți, când se citește „testamentul", criticând ceea ce s-a întâmplat de la Carnavalul anului precedent.

Interesantă istorie. Un indicator suficient de vizibil ne indică traseul până la pensiune. Ajungem la destinație. Ușa de la intrare e încuiată. Dăm târcoale clădirii, doar, doar, găsim o soluție. Soluția vine de la balconul casei de care e lipită pensiunea, unde o doamnă în vârstă ne privește "părintește". Se oferă să dea un telefon și în 4 minute, o fată apare în ușă. Intrăm, află că avem rezervare și face oficiul recepționerului, ea făcând parte din personalul de curățenie. Nu ne deranjează asta, important e că ne putem schimba de echipament, în vederea participării la consumul "Berii de bun venit".

Relaxați, coborâm în oraș pentru a îndeplini obligațiile ce decurg din tradiție. Intrăm în barul "Bar Descanso do Peregrino". Stând în fața paharelor de bere, constatăm, fără surprindere, că e ora 13, deci o oră numai potrivită pentru prânz.

Fără să mai stăm pe gânduri, ocupăm o masă în sala destinată luării mesei și consultăm "meniul pelerinului", un meniu format din 3 feluri și care, așa cum îi spune numele, e destinat pelerinilor, deci mai ieftin decât dacă ai fi comandat mâncarea separat. În concluzie, începem cu o salată mixtă, unii cu tun, alții fără. Am observat că spaniolii încep masa cu o salată, apoi supă, etc. Ne conformăm, la felul 2, Carmen se delectează cu o porție de merlucius cu cartofi prăjiți, în timp ce eu am asortat omleta tot cu cartofi prăjiți. Ca desert, amândoi decidem să onorăm "cremă de zahăr ars".

După o masă atât de copioasă, ne retragem la pensiune și dormim cam 2 ore. Somnul face parte, ca și berea de bun venit, din activitățile noastre obligatorii.

După somnul de relaxare ieșim în oraș. De fapt nu prea e mare lucru de văzut. Oricum, Carmen trebuie să facă inventarul magazinelor. Străzi înguste cu case tipic galiciene. La streașina unei case era "cazată" o întreagă colonie de vrăbii, ce și-au construit cuiburi unul lângă celălalt.

La plecarea din București am avut probleme cu bețele de drumeție. Au refuzat să le ia la cală, deoarece nu erau împachetate, așa că a trebuit să le învelim în folie, gest care ne-a costat 45 lei. Pentru a evita o

Colonie de vrăbii

Nici aici nu e mâncare vegetariană

La Desperados

… dar e juice și Cola

Invazie de furnici?

Furnicile sunt emblema orașului

asemenea operație la întoarcere, ne-am notat în agendă că trebuie să găsim o husă specială. De fapt eu eram vinovatul. Aveam huse la Curtea de Argeș, dar le-am uitat, așa că a trebuit să apelez la alte bețe pe care le aveam la București. Zis și făcut. În fiecare magazin în care intram ne uitam după huse, lucru pe care îl facem și la Laza. Intrăm într-un magazin universal. Într-un colț erau câteva cozi de mătură strânse într-un sac de plastic. Întreb vânzătorul cât ar costa sacul și mi se spune să îl iau că pe el îl încurcă. Sacul e perfect pentru bețe. Coborând pe stradă, pe gardul primăriei vedem un ghem de sfoară verde, exact ce trebuia ca să legăm sacul.

Luăm sfoara și bucuroși de misiunea îndeplinită, intrăm în barul din apropiere. Barul avea un nume parcă predestinat: ”Desperados”. Nu suntem disperați, așa cum ar crede cei din bar, dar intrăm ca să sărbătorim reușita cu husa pentru bețe. Eu servesc un juice de portocale, iar Carmen o Cola. E plăcut afară și localul e liniștit, semn că nu era frecventat de disperați.

Plecăm de la bar și trecem pe lângă biserica din oraș. Nu Misa, nu ștampile pe credențial, nu deschisă. Asta e, ghinion cum zice sasu.

Biserica San Pedro de Castro de Laza este o biserică parohială barocă situată în Castro de Laza, provincia Orense.

Biserica originară este din secolul al XVI-lea, deși clădirea actuală este în stil baroc, și e construită între 1635 și 1795. Biserica are un naos cu două arcade acoperite de un tavan casetat. Capela principală, mai înaltă decât naosul, dar cu aceeași lățime, are un arc de triumf minor cu tavan casetat pe patru niveluri. În interior se află o cristelniță Baijo medieval.

Fațada are o ușă cu buiandruș, cu o nișă cu o statuie așezată a Sfântului Petru în stil neoclasic deasupra ei. Cornișa este un fronton culminat cu o clopotniță populară cu două arcade și clopoței, finisată în formă triunghiulară cu o cruce simplă. Colțurile au vârfuri la toate nivelurile.

Casa parohială Castro este o casă tradițională în stil popular, cu o suprafață de 500 m². Are un planșeu mare de piatră deasupra ușii, pe care se vede un Sfânt Petru cu chei.

Tabloul principal a fost realizat în patru etape, de către patru sculptori diferiți. Ultimul corespunde artistului Fray Pedro Pascual García, care a lucrat la ea între 1750 și 1755. Pascual García a unificat lucrarea anterioară, adăugând învelișul superior, coloanele de stipi și figurile lui Adam și Eva și Sfântul Petru, lucrare pentru care a primit 8515 reali.

În aspectul actual, tabloul are șapte nișe, cu sculpturile lui Adam și Eva la capete. În corpul principal, nișa a fost pregătită pentru a primi tabernacolul, dar în 1968 a fost amplasată o troiță, care ulterior a fost îndepărtată pentru a introduce un Calvar baroc din sacristie. Astfel, în nișe, de la stânga la dreapta, se află Sfântul Petru, Sfântul Iosif, Sfântul Blas, Calvarul, Fecioara Rozariului, Fecioara Neprihănită și Sfântul Pavel. La intrare se află San Francisco și Santa Bárbara. În partea de sus sunt trei figuri, Sfântul Petru așezat cu atribute papale,

Nostimă intrare în magazin

Înapoi la pensiune

Scorul zilei:
19043 pași
13,3 km
3,30 ore

… și soarele e cu noi

Micul dejun la Pensiune

Gata de plecare

deși poate fi Sfântul Grigorie Papa, Sfântul Petru în picioare cu o cheie mare și o carte și Santiago pelerinul. Scenele reprezintă negarea lui Petru, întemnițarea lui Petru, martiriul Sfântului Petru și Sfântului Pavel.

În anul 2009, în blocul Casei Rectorale a fost descoperit planul original al bisericii, din lemn din secolul al XVII-lea. În acest fel s-au încheiat zvonurile că tabernacolul ar fi fost vândut și apoi înlocuit cu unul mai modern din metal. Piesa, în stare foarte proastă, a fost restaurată și inclusă în altar. Acțiunea este inclusă în lucrarea de restaurare a sculpturilor din biserică care a fost efectuată în 2009. Lucrarea care a fost realizată la sculptura San Pedro, trebuia realizată în copie din cauza imposibilității deplasării unei figuri din lemn masiv de asemenea dimensiuni.

Mulțumiți măcar cu aceste modeste informații, informații obținute în urma unui abuz din partea mea asupra Google Translate de 25 de minute, ne retragem la pensiune. Carmen pregătește bagajul pentru mâine, iar eu scriu jurnalul. Mâine ne așteaptă iar un urcuș demobilizator.

Noapte bună.

20 august 2022

Plecarea la 8,01 având de parcurs o diferență de nivel de 458 m. E răcoare, așa că plecăm cu scurtele pe noi. Afară sunt 15ºC, dar sper că după ce soarele va prinde curaj, se va mai încălzi.

Carmen se oprește la un magazin de panificație pentru a își cumpăra ”pâinica” cea care îi va ține de urât pe drum. Ieșim în sfârșit din Laza, gata de a aborda urcușul de 458 m ca pe o probă olimpică de anduranță. Încă e răcoare, așa că păstrăm scurtele pe noi.

Urcușul devine o piatră de încercare pentru noi. Bine că degetul meu mic de la picior și-a găsit ambientul care să nu îl mai facă să sufere. Nici pe Carmen nu am mai auzit-o să se plângă. Se pare că noii ei umblători sunt buni.

Mergem practic pe șosea. Curând intrăm în Soutelo Verde, un sat de munte cu case pline cu flori.

Din punct de vedere administrativ, Soutelo Verde este un sat din parohia Castro de Laza, în municipiul Laza, regiunea Verín, provincia Orense, în comunitatea autonomă Galicia.

Din punct de vedere judiciar, aparține districtului judiciar Verín.
Din punct de vedere religios, aparține parohiei San Pedro de Castro de Laza, din cadrul protopopiatului Verín, din diaceza de Orense, care este sediul suveran al arhiepiscopiei Santiago de Compostela.

Localitatea este situată în valea Támega, în cursul său superior, la 8 km de izvor, în apropiere de Alberguería de Laza. Râul Támega trece

Carmen și-a cumpărat pâine pentru drum

Am ieșit din Laza

Nu suntem singuri

Începe urcușul

Intrăm în Soutelo Verde

la aproximativ 250 de metri de oraș, lăsând Soutelo Verde pe malul drept. Râul Carrajo și pârâul Ribeira (în limba galeză, rego da Ribeira) trec prin oraș, fiecare având un pod.

În afara câmpiei aluviale a râului Támega, terenul este alcătuit în principal din munți împăduriți, acoperiți cu pini. Este una dintre zonele cele mai predispuse incendiilor din provincia Orense.

„Soutelo” provine din cuvântul „souto” plus sufixul diminutiv -elo, adică „souto” mic. „Souto” este un cuvânt galicienesc și portughez care înseamnă crâng de castani, pădure de castani, și care provine din latinescul saltus, regiune forestieră (în general și muntoasă). Astfel, numele Soutelo Verde înseamnă „pădurea mică verde de castani”. Aceasta coincide cu faptul că castanii erau cândva foarte abundenți în zonă.

Ca și în carnavalul de la Laza, deși mult mai mic, și în Soutelo Verde entroido-ul este sărbătorit într-un mod similar. Duminica dinaintea Miercurei Cenușii, peliqueirosi ies să facă turul orașului, îmbrăcați în costumele lor caracteristice, șase clopoței pe talie, pe care îi scot în același timp să sune cu mersul lor ritmic și o mască pictată care acoperă complet fața și un bici în mâna lor, pentru a-i îndepărta din calea lor pe cei care nu îi iau în seamă. Luni dimineața are loc farrapada, o bătălie a tuturor împotriva tuturor, în care se folosesc cârpe pătate de noroi. Odată terminat, participanții se hrănesc cu tradiționalele bica, lichior de cafea, bandullo sau tripa cu cachelos și blaturi de napi, gătite cu lacón, chorizo, orellas și cachucha.

O legendă locală relatează că semnul în formă de potcoavă (petroglifa da Ferradura a fost lăsat de calul lui Santiago când a sărit de pe Monte das Penedas de Avión pe Monte das Ferraduras.

Există și o legendă care spune că menhirul este un bărbat care a îndrăznit să încerce să fure cheia de aur care ținea bolta care se afla sub Castro. Ca pedeapsă, regele maur l-a transformat în piatră.
Se mai spune că atunci când fetele mergeau la păscut vacile în pajiștile din Escaceira, maura care locuia în Pozo da Moura, fântână care nu se usca niciodată, lângă menhir, s-a încăpăţânat să le pieptăne.

Mergem pe străduțe curate, și nesperat, pline cu oameni. Două femei stau de vorbă în mijlocul drumului ne sinchisindu-se că noi intenționam să trecem. Ce m-a frapat a fost faptul că una dintre ele, afară, în plin aer liber, purta botniță, așezată în mod regulamentar. E prima oară de când am plecat de la Zamora când văd pe cineva purtând botniță. Fantastic cum au reușit să spele creierii unor oameni.

Eu nu înțeleg pe cei care au rostit jurământul lui Hipocrate și care au putut să îl încalce în halul acesta, uitând tot ce au învățat în facultate despre sistemul imunitar, ce este și mai ales cum funcționează. Dar să ne întoarcem la drumul nostru spre Albergueria.

Întreb doi tineri dacă există un bar în sat. Mă privesc puțin compătimitor și mă informează că satul lor nu e dotat cu așa ceva, cel mai aproape fiind la Laza. Mulțumesc și ne continuăm drumul.

Moment de odihnă înainte de urcuș

Refacem rezerva de apă

Capela San Martin

Suntem pe drumul bun

OZN sau … soare?

Trecem pe lângă o biserică, de fapt singura din sat, biserică care, așa cum e și normal, e închisă.

Capela San Martín, sau San Martiño, este o clădire dreptunghiulară în stilul popular de la începutul secolului al XIX-lea, construită din piatră neregulată, cu excepția fațadei. Ușa este plată, cu ferestre dreptunghiulare pe ambele părți. De pe fațadă iese o clopotniță cu un clopot, flancat de două vârfuri la colțurile clădirii. Există un petro de ánimas construit în 1813 atașat capelei, pe marginea vechiului drum care trecea prin râul Carraxó. În partea de sus este gravat următorul text: „Pasager care merge, ajută sufletele care suferă”.

Într-un document parohial se poate citi: ”*Manuel Quiñones Abad și Cura Párroco din această parohie S. Pedro de Castro de Laza și Anexa ei Santa María de las Nieves de Carrajo: CERTIFIC: Că văzând capela San Martín de Soutelo ca fiind foarte indecentă, fără altar, Sfântul cu mâinile rupte și fără pictură, capela foarte mică, în raport cu populația acelui loc care este alcătuită din șaizeci de vecini, întrucât nu avea mai mult de douăzeci de sferturi lungime, acoperișul ei și porticul redus, care putrezise și amenințase cu ruina, am hotărât să fac o altă capelă, prelungind-o cât dăduse pământul; să facă un zid de apărare astfel încât râul să nu inunde clădirea menționată; o cerere din partea sufletelor; pictați altarul; restaurați mâinile sfinților și pictează pe Sfântul, mutând o cruce care se afla în fața ușii respectivei capele vechi în partea din loc numită Peso, făcând din nou piedestal și dând o nouă figură Crucii, a cărei lucrare a costat unsprezece mii patruzeci de reale, fără ca vecinii să concureze cu altceva decât cu căruțele pentru construcția menționată, a căror sumă de unsprezece mii patruzeci de reale o dau și o dau în cinstea lui Dumnezeu și a gloriosului Sfânt Martin care mi-a dat exemplu, să fac această scurtă detașare împărțindu-și mantia și dând jumătate din ea unui sărac care-l implora de pomană.*

Dar dacă la un moment dat locuitorii acelui oraș încearcă să ridice această capelă ca parohie, îmi doresc să dea parohiei Castro cei unsprezece mii patruzeci de reale pe care m-a costat lucrarea respectivă, pentru că doar cu această condiție o cedez și oferă-o și nu altfel.
Și pentru consemnare în orice moment certific și jur. Castro de Laza la 15 noiembrie 1815”.

Frumos din partea lui Manuel Quiñones Abad și Cura Párroco. Într-adevăr biserica arată bine, iar cimitirul din jurul ei este bine întreținut.

Ce ne puteam dori mai mult să aflăm, nu e bar în sat și biserica e renovată prin contribuție privată, așa că privind înainte muntele ce ne aștepta, pornim cu entuziasm.

Urcușul e din ce în ce mai greu. Bine că mergem pe șosea și nu prin pădure pe stânci. Cu toate că urcăm, scurtele le păstrăm pe noi căci e încă răcoare. Peisajul e extraordinar, așa că fac poze în neștire. Fiecare pom, fiecare floare are farmecul ei. Munții din jur, pâlcurile de case undeva departe plasate în vale, te fac să înțelegi de ce trebuie să iubim natura și să avem grijă de ea.

Începe urcușul cel mare

Am intrat în Albergueria

El Rincon del Peregrino

Berea de bun venit

Noi cu Robert

Că veni vorba de a avea grijă de natură. Îi tot aud pe mai marii lumii cum o tot dau cu încălzirea globală, o temă falsă politizată, o temă din care ei să facă averi. Mă îndoiesc de faptul că în ”vasta lor cultură generală” nu au auzit de ciclicitate. Da, și pământul a trecut prin glaciațiune, prin secetă și așa mai departe. Totul urmează o evoluție ciclică. Da, vom trece printr-o secetă, după care vom trece printr-o nouă glaciațiune și din nou secetă. Asta nu are nimic de a face cu creșterea vitelor sau statul în casă la 19°C, astea sunt idioțenii inventate de cei care doresc să instaureze o nouă ordine mondială. Pământul evoluează și el, cu voia sau fără voia lor. Noi în loc să ne bucurăm de darurile pe care ni le-a dat Universul, nu facem altceva decât să creem o panică generală falsă, și mai trist e faptul că mulți oameni îi cred și urmează aberațiile emise de ei. Hai că iar m-am abătut de la traseu.

Undeva în dreapta se deschide un drum ce duce spre Tamicelas, un sat cu 10 oameni. Practic marcajul ne duce spre acest sat, dar asta presupune o coborâre bruscă, apoi un urcuș mai pronunțat, așa că decidem cu o majoritate de voturi, să ne continuăm drumul pe șosea, economisând astfel un efort suplimentar. De fapt localitatea e compusă din câteva case și acelea în ruină în majoritatea lor.

Ne continuăm urcușul pe șosea. A început să se încălzească, așa că ne scoatem scurtele. Acum nu sunt sigur că încălzirea vremii a dus la această decizie, sau efortul generat de urcuș. Dar, indiferent de cauză, punem scurtele în rucsace.

Începem să gâfâim din ce în ce mai tare. Opririle sunt din ce în ce mai dese. Mă gândesc cu groază ce am fi pățit dacă ne luam după marcaj, coboram o diferență de nivel de 150 m, ca apoi să trebuiască să ajungem din nou la șoseaua pe care urcăm acum.

Într-un final intrăm în Albergueria. Santa María da Alberguería este o parohie din municipiul Ourense de Laza din regiunea Verín. În anul 2007 avea 39 de locuitori (14 bărbați și 25 de femei) într-o singură entitate de populație, ceea ce înseamnă o scădere de 16 locuitori față de anul 2000. Se învecinează cu omonima A Alberguería, Vilar de Barrio.

Râul Támega își are originea în Muntele Talariño, la o altitudine de 960 m, la poalele Serra de San Mamede, în locul cunoscut sub numele de Fonte do Támega. Este principalul râu din Galicia din bazinul Durian și, numărând secțiunea portugheză, al patrulea ca lungime, după Miño, Sil și Navia. Se află în orașul transmontan Entre-os-Ríos, unde își dă apele Douro.

Identificăm relativ ușor poziția geografică a Albergue El Rincon del Peregrino. În sfârșit ”calvarul” urcușului a luat sfârșit. Intrăm în bar. Stupoare, toți pereții și tavanul sunt acoperiți cu scoici pe care pelerinii și-au trecut numele și data trecerii. E ceva impresionant.

Aici facem cunoștință și ne împrietenim cu Roberto, barmanul. Cum e și normal, facem poze cu el și luăm loc la o masă pentru a onora ”Berea de bun venit”. După expirarea momentului solemn al berii, Roberto ne conduce la albergue. Intrăm într-un dormitor mare, cred că

Vom dormi printre scoici

Un prânz bogat

Mai avem 149 km

Noi cu Ștefani și Peter

Cina ”la conserve” pentru Carmen

are cam 20 de paturi. Și aici, pereții și tavanul sunt ”placați” cu scoici nominalizate. E curat, și suntem până în acest moment, singuri. Alegem 2 din cele 20 de paturi și ne facem comozi.

Carmen insistă să spălăm hainele, operație pe care o face mașina de spălat în locul nostru. Cum afară e soare, întindem rufele spălate la soare să se usuce. Interesant, în afară de noi, nu mai sunt alți pelerini. Au mai trecut vreo 5 – 6 pe biciclete, dar nu s-au oprit.

Mergem la bar să mâncăm ceva de prânz. Nimic gătit, așa că optăm pentru tortila singurul lucru ce se poate mânca aici. E drept că e doar un bar, așa că nu se pot ridica pretenții.

Mâncăm și ne retragem la culcare. Urcușul a folosit aproape toate resursele fizice de care dispuneam, așa că un somn e recomfortant. După 2 ore de somn liniștit, ieșim din nou ”în oraș”, adică la barul de peste drum.

De bar se apropie doi noi pelerini, cu care intrăm repede în vorbă. E Ștefani și Peter. Sunt nemți. El are o firmă de reparat motociclete. Sunt foarte simpatici, dar după părerea mea, ideia cu mersul pe Camino a aparținut Ștefaniei. Peter nu pare a fi ”pătruns” de minunăția numită Camino. Bem o bere împreună și Roberto îi duce la albergue ca să se cazeze și ei.

Noi, suntem în fața unei decizii istorice: mâncăm cina aici, sau nu? Întrebare practic inutilă, căci în altă parte nu ai unde. În bucătăria albergue puteai să îți faci spaghete cu sos de roșii, gătindu-ți singur. Pentru mine, spaghetele sunt un lucru inutil pe pământ, așa că vom apela tot la ce se poate mânca la bar.

Slabă mișcare deci cu gătitul. Carmen vede în vitrina barului două conserve, una cu scoici și alta cu niște peștișori. Eu mă înfrupt dintr-o porție de tortila. Tortila e un fel de omletă în care s-au băgat și cartofi. În general e destul de bună. Singurul lucru care mai salvează situația e berea. Noroc cu ea.

După masa copioasă, decidem să lăsăm și noi posterității o dovadă că am trecut pe aici, așa că achiziționăm o scoică pe care scriem, și o punem alături de multe altele ce așteaptă să fie atârnate pe pereți.

Ne întoarcem pe terasă căci e devreme să ne culcăm. E lumină, soare și începe să se strângă lume la bar. E drept că mai există în apropiere o casă rurală, dar nu prea se duc pelerinii acolo.

Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, am mai spus, acest lucru, acest Camino e cel mai reușit din toate pe care am fost. Se pare însă că adevărul e altul. Fiecare Camino de până acum a contribuit cu câte ceva în devenirea noastră din pelerini ”începători”, în pelerini ”avansați”. Fără să îți dai seama, fiecare Camino a fost perfect pentru nivelul la care eram noi în acel moment. Fiecare Camino a adus ceva în plus și asta o constatăm acum.
Am spus-o multor cunoscuți faptul că cel mai frumos cadou pe care și-l poate face cineva în viață, este mersul pe Camino, iar după primul Camino devi dependent de el.

Într-un labirint de scoici

Scorul zilei:
29852 pași
21,1 km
5,30 ore

O ultimă privire prin bar

Roberto e cu noi

Nu suntem singuri

Spun asta din propria experiență. Prima dată am mers din pură curiozitate, apoi nu m-am mai putut opri, și fiecare pelerinaj și-a pus amprenta pe modul în care eu mi-am schimbat felul meu de a fi, felul meu de a gândi, felul meu de a reacționa în diverse situații.

Acesta e secretul, cred eu, pentru care acest Camino a fost cel mai minunat Camino de până acum. Eu nu am considerat nici odată Camino ca pe o competiție, ci doar ca un mod firesc de a mă cunoaște pe mine însumi. Aici am descoperit faptul că putem lua legătura cu Dumnezeu, în orice moment, prin simplu fapt că dacă descoperi fărâma de Dumnezeire pe care am primit-o la facere, prin ea ești în permanent contact cu Dumnezeu Tatăl.

Scriu jurnalul și ne culcăm. Constat că tot singuri suntem în dormitor, căci se pare că nemții au ales dormitorul de la etaj.

Noapte bună.

21 august 2022

Ne luăm rămas bun de la Roberto, un adevărat galician. Se pare că nemții au plecat de mult. O luăm la pas. E răcoare, dar rezistăm ispitei de a pune pe noi jachetele. O să iasă soarele și ... pe drumul nostru.

În jur, priveliști de vis, prinse într-o armonie primordială. Facem poze, ”milioane” de poze. Nu chiar milioane, e o metaforă, dar oricum multe.

Drumul e bun, soarele parcă ne-a auzit și dă semne că se va încălzi, nu soarele, căci e deja cald, ci ambientalul. Mă felicit că am rezistat să uzez de jachetă.

Intrăm într-o mică localitate, dar frumoasă arhitectonic. E Vilar de Barrio. O plancardă ne pune la dispoziție informații de interes turistic. Astfel aflăm că:

Prezența culturii în municipiu este evidențiată de rămășițele construcțiilor castrex care se păstrează în Bóveda și Monte Castelo. În aceasta din urmă au apărut o serie de pietre funerare care par să arate că aceste așezări erau și locuri de reședință stabilă.

Puține rămășițe din prezența romană în acest teritoriu sunt, probabil, datorită faptului că incursiunile romane în această primă fază de cucerire au avut mai mult un caracter de explorare sau de jaf decât o așezare propriu-zisă.

Între orașele Bóveda, Gumareites, San Miguel și Padreda, încununate de stânci și la o înălțime de 793 m, Monte Castelo se ridică deasupra nivelului mării în punctul său cel mai înalt numit As Torres. Aici a existat un fort important și un castel medieval: Castellum Sancti Iohannis. (a cumpărat sasu și aici castele, tot din meditații?)

În împrejurimi a fost găsită o cantitate destul de mare de ceramică preromană, romană și medievală. Se găsesc fundațiile unui zid medieval și a unui tunel, tot medieval, săpat în stâncă. În cartier se pot

Începe iar un urcuș

Am ieșit din Quintela

vedea, pe stânci, chiuvete și alte semne ale lungii reședințe în acest loc. Legenda spune că maurii locuiau în Castel. Acolo se află o peșteră mare, - gaura maurilor - și adâncă în care localnicii au făcut săpături cu mult timp în urmă. Se spune că are o gură mare care este intrarea în niște coridoare mari. În interior a fost găsită imaginea unui sfânt cu o lampă de metal în mână, - Mercur - care se află în muzeul de arheologie din Ourense. Se pare că la intrarea în gaură există o stâncă foarte mare care blochează intrarea pe coridoare. Legenda spune că acea stâncă acoperă intrarea într-o încăpere largă, cu comori. Se mai spune că unii zidari, în timp ce spărgeau o piatră, au găsit o sabie.

Revenind la istoria cea mai recentă, majoritatea congregațiilor care compuneau vechiul termen municipal de Vilar de Barrio, fuseseră supuse puterii marilor case domnitoare și bisericii care exercita jurisdicție asupra locuitorilor locului, de la care și-au colectat taxele. Astfel, marchizul de Bóveda exercita domnia și jurisdicția în parohia Bóveda; marchizul de Sierra din Seiró și arhidiaconul de Varonceli din parohia Alberguería. Nembargantes,și majoritatea parohiilor erau supuse stăpânirilor Arhiepiscopului de Valladolid, care exercita jurisdicție în parohiile Arnuíde, Vilar de Barrio, Prado, Rebordachao și Riobó. Încâlcită istorie.

Ne continuăm drumul, satisfăcut că știu acum cine strângea birurile de la locuitorii din această zonă. S-a încălzit serios, e o vreme superbă de drumeție.

E plăcut afară, așa că cei cca. 3 km până la următoarea localitate, trece fără să ne dăm seama. Bine, au fost și mici urcușuri, inerente pentru o zonă submontană. Intrăm în Vilar de Gomareite. O mică localitate, care refuză obstinent să ne furnizeze informații cu caracter turistic. Ok, nu zăbovim aproape de loc, mai ales că nu are nici măcar bar. Același tratament ni se aplică și în minuscula localitate Bobadela.

Peisajul e superb. Practic nu știi unde să privești, căci totul e ireal de minunat. Mă opresc să fac poze. Aici, ghinion cum zice sasu. Pun bățul de drum între picioare pentru a avea ambele mâini libere. Mă întorc, fac poza pe care mi-o doream și când să revim la poziția de mers, uit de bățul care stătea cuminte tot între picioare, mă împiedic și cad. De fapt eu începusem să merg rămânând întors, fascinat de peisaj. Asta e similar cu a îți pune singur piedică. Mă ridic și fac inventarul corpului meu. O julitură la cotul drept și una mică la genunchiul drept. Restul e totul la locul lor. Am scăpat ieftin, așa că pot să îmi continui drumul fără probleme.

Ce să-i faci, ăsta da ghinion cum zice sasu. Bine că e timp frumos afară, bine că urcușurile sunt mai ”comestibile” (atenție, e tot o metaforă). În sfârșit ne apropiem de ținta etapei de azi, Xunqueira de Ambia, dar mai avem cam 3 km până să bem berea de bun venit. Până atunci trecem prin Cima de Vila. Cima de Vila este un loc din parohia Rouzós din municipiul Ourense de Amoeiro din regiunea Ourense. Avea 23 de locuitori în 2011 conform datelor INE și IGE, dintre care 16 bărbați și 7 femei. Asta reprezintă o scădere a populației față de 2010, când avea 24 de locuitori (16 bărbați și 8 femei). Fantastic, ăsta da răsfăț pe bietele femei. O femeie la 2 bărbați. Cred

Intrăm în pădure

Acolo trebuie să ajungem

Suntem pe drumul bun

Am ajuns, Casa Tomas

că nici ele nu își dau seama ce ”trai pe vătrai” e acolo. Na, am început să uzez cam mult de zicale din bătrâni.

Uraaaa. Intrăm în Xunqueira de Ambia. Oraș mare cu urme vizibile de construcții vechi. Ei da, se vede că e un oraș ”pricopsit”. Încă de la intrare ne întâmpină un panou cu informații turistice, semnat ”Primăria Xunqueira de Ambia”. Nu îmi rămâne decât să apelez, pentru a nu știu câta oară, la Google Translate, deoarece e scris doar în spaniolă.

Junquera de Ambía (oficial în limba galeză Xunqueira de Ambía) este un municipiu spaniol aparținând provinciei Orense și Comarca de Allariz - Maceda, în comunitatea autonomă Galicia.

Integrată în regiunea Allariz-Maceda, se află la 28 de kilometri de capitala provinciei. Zona municipală este străbătută de Autovía (autostrada) *de las Rías Bajas A-52 la pK 203, precum și de N-525, o alternativă convențională la cea anterioară.*

Relieful teritoriului este caracterizat de două zone, cea formată din depresiunea râului Arnoia, care adună pâraiele care coboară din munți și, spre sud, porțiunea care se revarsă în laguna Antela și își revarsă apele, în albia râului. Un lanț muntos încununat de înălțimile A Farria (830 de metri) și Lombas de Casnaloba (771 de metri) acționează ca un despărțitor local. Altitudinea variază între 830 de metri (A Farria) și 450 de metri pe malul râului Arnoia. Orașul se ridică la 534 de metri deasupra nivelului mării.

Au fost găsite rămășițe ale așezărilor umane din perioada megalitică. Castros de Cerdeira și A Medorra se remarcă din cultura Castreña. Există o piatră de hotar care sugerează că prin zonă a trecut un drum roman. Tradiția spune că în secolul al IV-lea Fecioara a apărut într-o trestie (de unde și numele orașului), așa că în acel loc a fost construit un schit. Între secolele al VIII-lea și al X-lea a fost construită o Mănăstire sub patronajul Santa Maria, iar în anul 1164 se știe cu certitudine că a fost construită Biserica Romanică. În acel moment, sub Ordinul San Agustín, a atins cea mai mare splendoare, cu până la 56 de orașe aparținând mănăstirii.

Iglesia del Monasterio de Santa María, ale cărei urme sunt modelate de elemente care merg de la romanic la baroc, are un plan în cruce latină cu trei nave și trei abside. În interior se remarcă orga din secolul al XVIII-lea a lutierului Santiago Manuel González Maldonado, cu sculptură în stil baroc, a cărei muzicalitate și corp, combinate cu acustica perfectă a clădirii, o fac una dintre cele mai bune orgi din Spania.

Sărbătoarea în cinstea Sfântului Petru Martirul din Verona începe cu nouă zile mai devreme cu transferul imaginii, care se află într-o capelă din locul O Campo, la Colegiata Santa María la Real și rămâne pe tot parcursul sărbătorii până în ziua petrecerii. Locuitorii încep ziua cu rugăciunea Liturghiilor rugate iar la ora 12.00 are loc procesiunea cu imaginea și slujba solemnă ulterioară în cinstea sfântului.

Sărbătoarea Corpus Christi datează din perioada barocului și este sărbătorită cu o liturghie solemnă, care va face loc unei procesiuni pe

La Misa

Vedere de pe balconul camerei

Berea de bun venit

străzile principale, care au fost împodobite cu covoare florale de către locuitori pe tot parcursul nopții premergătoare sărbătorii Corpusului.

Sărbătoarea Patronală este sărbătorită în cinstea protectoarei sale, Fecioara Maicii Domnului, care se încheie cu o procesiune tradițională în care imaginea poartă în mâini primii struguri ai recoltei anului și care sunt licitați la sfârșitul acestuia.
Între lunile august și septembrie, în Colegiata Santa María la Real are loc în fiecare duminică un Concert de orgă și muzică antică, cu intrare gratuită.

Recent, în luna iunie, se sărbătorește „Festa da Arroutada", care constă în jocuri populare pentru copii, decernarea „Premiului Arroutado of the Year", iar seara, după o cină populară, spectacole de muzical.

Mulțumesc primăriei pentru informații și trecem la identificarea poziției geografice a Casei Tomas, locul unde vom înopta azi. Ajungem în centru, Plaza Mayor, cum se spune. Pe partea dreaptă se ridică o biserică impunătoare, iar, ... pe stânga apare printre crengile copacilor, reclama: "Albergue Casa Tomas". E clar, suntem norocoși.

De la intrare ne întâmpină barmanul, deghizat în bucătar, care ulterior aflăm că e proprietarul albergue și a barului, Tomas. Cum era și firesc ne împrietenim "instantaneu". Ne conduce sus și ne deschide camera. Totul e la superlativ. Camera are și un balcon cu o măsuță și 2 scaune, balcon ce dă spre Plaza Mayor, adică spre centru.

Trecem în ținută de "oraș", adică lejeră, și coborâm pentru a onora tradiția "ancestrală": berea de bun venit. Trebuie să remarc faptul că pe întreg parcursul zilei, până ajung la destinație, eu nu pun alcol în gură. Și asta e o tradiție, sănătoasă, zic eu.

E o oră potrivită pentru prânz, așa că Tomas ne răsfață cu bunătăți. În timp ce stăteam la masă, trec pe lângă noi Ștefani și Peter. Acesta, în momentul în care trece pe lângă mine îmi șoptește printre dinți: "Speede Gonzales", poate datorită faptului că au plecat înaintea noastră de la Albergueria și au ajuns după noi. Cine știe pe unde o fi bântuit? Merg la masa vecină, unde mai erau 2 pelerini și se așează acolo. De fapt și la masa noastră mai erau 2 locuri libere. Nu înțeleg reacția, dar am învățat pe Camino faptul că nu există oameni care vor să îți facă rău. Nu, ei atâta pot, poate mâine nu vor mai face asta. Cum să te superi pe ei? Cum să te superi pe un orb care e pus în fața unui tablou și îl întrebi ce părere are? Nu te poți supăra pe el, nu că nu vrea să îți răspundă, dar el practic nu vede. Poate peste un timp face o operație și își recapătă vederea, și atunci îți va răspunde la întrebare.

Tomas se întrece în bunătăți. Mai întâi ne servește cu o supă-cremă de legume galiciană. O asemenea supă nu o poți mânca decât în Galicia. Urmează, în ordine: ochiuri cu cartofi prăjiți și salată, pentru mine și file de vacă cu cartofi prăjiți pentru Carmen. Masa se încheie cu cremă de zhăr ars. Trebuie să mai adaug faptul că întregul meniu a fost "stropit" din belșug cu bere.

Descoperim că lumea se îndreaptă în număr mare spre biserica care și-a deschis ușa. E o biserică impunătoare.

Cabine telefonice fără telefon

Prânz îmbelșugat

Biserica parohială Santa María de Xunqueira de Ambía a aparținut mănăstirii omonime fondată în secolul X. Înainte de aceasta, și conform unei tradiții legendare, aici a fost găsită o sculptură a Fecioarei, așa că acolo a fost ridicat un schit în secolul al IV-lea. Ceea ce se știe cu siguranță este că această mănăstire a fost dată de Alfonso al VII-lea Canonilor Regulares din San Agustín (în special Prioratului de Sar) în secolul al XII-lea, care este momentul în care a fost construită biserica romanică (1164) .

Biserica are o fațadă foarte bine articulată. Două contraforturi puternice cu o semicoloană atașată la înălțimea fostelor arcade interioare, care îl împart în trei panouri. În mijloc se află capacul care prezintă un model cu țepi ca urmare a înălțimii suporturilor (ceva obișnuit la ușile romanice din Galicia). Această fațadă are trei arhivolte de trunchi spart care susțin tot atâtea perechi de coloane cu capiteluri nefigurate. Timpanul este neted și perforat cu un compartiment posterior. Aici apare data neclară a anului 1164 care este luată ca referință pentru construirea templului. Mochetele care o susțin poartă capete de animale. Ușa este terminată de un tejaroz care se sprijină pe arquillos și acestea la rândul lor pe canecillos, cu metope în interior, în stilul Orensan.

Deasupra copertei se află un ocul imens care trebuie să fi avut urme care au dispărut astăzi.

Interiorul bisericii prezintă o structură curată de trei nave cu trei abside, foste arcade oarecum ascuțite și în consolă pe stâlpi pătrați cu semicoloane pe fronturi și un fals triforium, de care ne vom ocupa monografic.

Se atrage atenția asupra curățeniei, perfecțiunii și stereotomiei cu care sunt tăiate și ajustate fiecare dintre șapurile acestei clădiri. Faima expertizei pietrarilor orense, a căror reputație este mondială, nu este nici exagerată, nici de actualitate.

Pereții laterali exteriori ai bisericii au particularitatea de a purta arcuri mari de descărcare în al căror intrados se deschideau ferestrele, în stil compostelan. Totul are, din nou, o factură foarte atentă.

Pe lângă portalul principal al frontonului de vest, biserica Mănăstirii Santa María de Ambía are două uși situate pe laturile de sud și de nord. Ușa de nord este adăpostită sub una dintre aceste arcade de refulare menționate mai sus și are un aspect nu foarte diferit de cel al ușii de vest, dar este mai simplă deoarece are doar două arhivolte.

Capul este tripartit cu trei abside semicirculare eșalonate. La exterior, cea centrală are coloane și trei bovinde, în timp ce cele laterale au doar una și cu margini ascuțite. Absida centrală are un arc de triumf în mijlocul mai multor arhivolte iar peretele hemiciclului este împodobit cu un frumos tir cu arcul mural care înconjoară ferestrele.

Santa María de Xunqueira de Ambía împărtășește cu bisericile din Galicia din Aguas Santas și Acibeiro particularitatea de a avea un triforiu fals la înălțimea sa.

… și desert

Noi cu Tomas, gazda noastră

Unii privesc lumea de sus

… la o bere în oraș

Concert de orgă în biserică

Înainte de a aprofunda funcția acestui fals triforium al Xunqueira de Ambía, trebuie să ne amintim ce sunt un triforium și o tribună.

Tribuna este un etaj superior situat pe navele laterale ale unui templu și de aceeași lățime cu acestea și care permite trecerea sau permanența oamenilor (de exemplu pelerinii) pe lângă îndeplinirea unei serii de funcții tectonice de contracarare a greutății centralei. Aceste tribune se deschideau spre nava centrală prin arcade elegante. O tribună tipică este cea a catedralei din Santiago de Compostela.

Triforium este însă o structură suprapusă în egală măsură navelor laterale dar care nu are aceeași lățime, ci, cel mult, un culoar îngust pentru trecerea dificilă a unor persoane. Triforiul se deschidea spre nava centrală în mod asemănător tribunei, prin arcade și avea dublu scop de a ridica înălțimea bisericii și de ornamentare (a fost foarte folosit în perioada gotică).

Falsul triforiu al acestor trei biserici galice sunt cote ale elevației prin intermediul unui etaj superior de arcade suprapuse primului nivel al fostelor arcade. In orice caz, această structură nu este nici o tribună autentică, nici un triforiu deoarece este pur și simplu o înălțime care susține acoperișul din lemn și nu bolta de piatră a veritabilelor triforiuri. De asemenea, se deosebește de triforiile autentice prin faptul că nu are un coridor în spatele arcadelor.

Este evident că în aceste trei biserici există influența tribunei compostelane și s-a dorit să imite verticalitatea naosului central, simplificând însă structura arhitecturală pentru că s-a renunțat la bolțile de consolă.

Mănăstirea nu este romanică, ci de stil la jumătatea distanței dintre goticul târziu și renaștere. Arcurile abandonează aspectul ogival și adoptă jumătatea punctului mai clasic. Cu toate acestea, intradosul este decorat cu traceri ajurate fără suporturi în tradiția gotică.

Extraordinar, cum lumea afluiește spre biserică, intrăm și noi. Misterul se lămurește. La această oră are loc o slujbă Misa. Luăm loc mai în spate, pe o bancă. Slujba e oficiată de un preot tânăr, care toată slujba o cântă cu un glas extraordinar. Dacă închizi ochii, zici că cel care cântă e Pavaroti. A fost o slujbă extraordinară și puțin atipică, căci e prima dată când o slujbă se cântă. Totul e atât de perfect încât stau să mă întreb dacă e real, sau e imaginație. Îmi amintesc că sunt ”Speed Gonzales”, așa că e clar că totul e real. Că mi-am adus aminte. Ștefani și Peter s-au așezat la masa a doi pelerini, dar aceștia i-au ignorat complet, așa că după un timp s-au ridicat și au intrat în bar, dar să revin la Misa.

După slujbă ne retragem în cameră. Oboseala începe să își spună cuvântul. Singurul remediu e un somn odihnitor. Dormim cam 2 ore, Carmen iese pe balcon și observă că iar e afluiență spre biserică. Curioși, mergem și noi. Biserica e plină ochi. Unii care nu au mai apucat locuri pe bănci, stau pe scările interioare. E concert de orgă. Nu îmi pot închipui cât de melomani sunt locuitorii orașului. Concertul a fost minunat. A durat o oră, era o liniște înăuntru, doar orga se

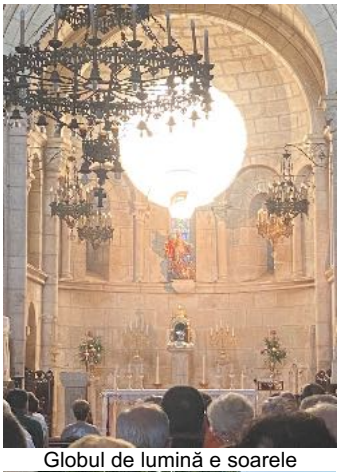

Globul de lumină e soarele

După concert, o bere merge

… după care o cină e super perfecto

Scorul zilei:
29986 pași
21,2 km
5,40 ore

Gata de plecare

auzea. Din programul manifestației rezulta faptul că și în următoarele 3 duminici vor fi concerte similare, dar cu alți interpreți.

Uitasem să spun că, în timpul concertului s-a petrecut un fenomen oarecum ciudat. Afară soarele strălucea încă. Prin gemulețul de deasupra intrării, razele lui pătrundeau în interior și luminau altarul. Se vedea un glob luminos cum se deplasa, funcție de cum se deplasa soarele spre asfințit. La un moment dat, ”globul” luminos poposește exact deasupra capului statuetei ce o înfățișa pe Fecioara Maria. A zăbovit câteva clipe, după care și-a reluat mișcarea. Cum pozarul era pe față, am așteptat poziția perfectă a razei de soare și am imortalizat fenomenul. Nu știu câți din cei prezenți au realizat ce se întâmpla, dar pentru mine a fost un miracol.

După concert, ce face omul? Iese la o bere, lucru pe care îl facem și noi. Nemții nu au mai apărut, e posibil să fi mers la terasa interioară. Oricum, gestul lor nu e de pelerin care se respectă.

Berea e bună, dar se făcuse ora pentru cină. Apelăm din nou la Tomas. De data asta, Carmen renunță la carne și se aliniază meniului meu: ochiuri cu cartofi prăjiți și salată de roșii. Cum Tomas ne cunoaște deja destul de bine, vine și cu 2 beri, chiar dacă eu, din greșeală, omisesem să comand. Service ireproșabil.

După cină revenim la bar. O bere nu mai merge, a fost suficientă, așa că urcăm în cameră. Carmen pregătește bagajele pentru mâine, iar eu ies să scriu jurnalul. De pe zona folosită ca ”sufragerie”, unde e și televizorul, o scară coboară în terasa interioară. Ei ce să vezi? Prietenii noștri din Germania, erau acolo și beau bere. La un moment dat Ștefania urcă să ia poate ceva din cameră, dă cu ochii de mine și face stânga împrejur fără să scoată o vorbă. Oricum, fiecare e cu drumul lui în viață.

Scriu în jurnal și îmi propun să nu notez incidentul, dar tot eu revin. Acesta poate fi un foarte bun exemplu de: AȘA NU.

A fost o zi plină de evenimente. De la Roberto la Tomas, de la urcușuri la concert de orgă, pare totul parcă desprins dintr-un film. Acum mă culc.

Noapte bună.

22 august 2022

Plecăm la ora 7,22. Barul e închis, așa că vom bea americanele pe drum. E înorat, dar nu e frig, așa că lăsăm scurtele să ne însoțească, stând liniștite în rucsac.

Ne oprim la un bar, în apropiere de Capela San Pedro, o mică capelă închisă și azi, ca și de fapt și ieri. Oricum, ne oprim și e drept că e cam prea de dimineață, dar totuși apelez la ajutorul Google Translate (ce m-aș face fără el?).

Construită cu ziduri de zid, cu acoperiș din lemn și acoperiș în fronton.

Americanele de dimineașă

Hai la drum …

Zi frumoasă, drum bun …

Suntem pe drumul bun

E o dimineață plăcută

În vârf are o clopotniță cu un singur arc cu o mică clopotniță, încoronată cu vârfuri și o cruce.
De mică importanță artistică, dar de mare importanță socială, este un exemplu tipic de construcție religioasă populară.

Situată în cartierul O Campo, în vechiul târg, deține imaginea martirului San Pedro din Verona și este centrul venerației pe scară largă pentru el. Sfântul Petru Mucenic al Veronei, pelerinajul său este sărbătorit pe 29 aprilie. Martir în primii ani ai creștinismului, a fost executat lovindui-se capul cu buzduganul. De aceea este considerat tămăduitorul bolilor care afectează capul, atât fizice, cât și psihice. Imaginea sfântului se află în timpul anului în propria capelă, dar de sărbătoare este mutată în procesiune la Colegiată.

Legenda spune că imaginea din lemn îmbrăcată a fost furată de un localnic, care i-a fost foarte devotat, în ținuturile Ribeiro și a dat-o orașului pentru venerația sa. Acesta și-a construit ulterior capela în cartierul Campo.

Ucis de romani învinețindu-și capul, a dobândit o mare faimă ca mijlocitor pentru afecțiuni ale capului, fizice și psihice, și a atras mulți adepți, care în trecut formau un grup de pelerinaj foarte popular. Astăzi se organizează excursii din toate colțurile Galiciei pentru a participa la ceremonii.

Ieșim din oraș. Soarele a început să intre în acțiune. Oare unde or fi nemții, iar au plecat devreme? Oricum, ”Speedy Gonzales” este pe drum. Marcajele sunt extraordinare, așa încât GPS-ul Carmen poate sta liniștit.

Trecem prin A Pousa. Fără bar, fătă indicatoare turistice, nu avem nici-un motiv să ne oprim, mai ales că localitatea pare pustie. Trecem prin Salgueiros și Ousende și ne continuăm drumul spre Ourense, localitate unde se întâlnesc mai multe trase Camino, deci, sper, că numărul pelerinilor va crește. De fapt, din Ourense se oferise și Correos să ne ducă bagajele, evident contra cost.

Plini de optimism intrăm în Pereiras. Aici cu siguranță vom găsi un bar, căci un juice ar merge acum. Ghinion cum zice sasu, nici aici nu găsim un bar. Dezamăgiți ne continuăm drumul. Nici la A Castellana nu găsim ceva unde să ne odihnim picioarele și mai ales rucsacii care, cred, că s-au plictisit să tot atârne pe umerii noștri.

Se pare că nu avem nici-o șansă să găsim un bar, așa că: ”cap compas Ourense”. Aici sigur vom găsi, mai ales că e locul unde trebuie onorată berea de bun venit. Dar până la Ourense,drumul ne poartă prin Ponte Noalla, o localitate, pot spune, mai mult industrială decât locuită de oameni. Tocmai la ieșirea din localitate, apare, în toată splendoarea lui, Barul O Meson. Nu mai e nevoie de convocarea unei celule de criză, decidem să ne oprim. Până și rucsacii răsuflă ușurați. Fata de la bar ne face poze. Se pare că eram cam epuizați, altfel nu îmi explic expresia de compătimire cu care ne privea.

Bem liniștiți juice și Carmen Cola, privim în dreapte și stânga dacă nu apar nemții și ca un adevărat Speedy Gonzales o pornim din nou.

Peisajul e splendid

Intrăm în Ponte Noalla

Repaus la Cafe Bar O Meson

Mai avem doar 4 km

Intrăm în pădure. Acum suntem refăcuți și bucuroși că în curând putem bifa finalizarea încă a unei etape. Bucurie, dar și mâhnire. Bucurie pentru că odată ajunși la Santiago de Compostela pot spune că eu, la vârsta de 76 de ani, am mers aproape 500 km pe jos și fără ajutorul Correos, dar și mâhnirea că odată atins acel punct, Camino de anul acesta ia sfârșit. Șincer să fiu, mi-aș dori să pot fi un pelerin perpetu, un pelerin care fiind pe Camino să fiu un om liber și în armonie cu natura și Universul. O înțeleg perfect pe Natalia, de la Terra Alma, o înțeleg și o admir pentru ce a făcut cu viața ei. Sunt sigur că, acolo unde e, e fericită și împlinită.

Ieșim din pădure. Printre copaci se zărește o localitate mare cu o turlă de biserică impozantă. Drumul începe să coboare. Intrăm în Seixalbo, un fel de periferie a Ourense, cel puțin așa pare.

San Breixo de Seixalbo este o parohie situată la sud de municipiul Ourense. În 2011, conform IGE, avea 1088 de locuitori (531 bărbați și 557 femei). – din nou bărbații minoritari.

Are o extindere aproximativă de aproximativ 6 km². Se întinde de la traversarea vechiului drum de la Celanova la San Cibrao das Viñas, până la vârful Cumial, granița cu municipiul San Cibrao das Viñas, de care este despărțit de râul Barbaña. Parohia este străbătută de Drumul Argint al Camino de Santiago. Festivalul comunității Seixalbo este sărbătorit în parohie în luna iulie.

Seixalbo are o parohie numită San Breixo, care are festivalul pe 23 iunie cu o procesiune prin centrul orașului.

În locul Zaín se află capela Fecioarei din O, cunoscută și sub numele de capela Fecioarei Speranței sau Așteptării. Are o navă dreptunghiulară cu pereți de zidărie de granit. Pe capacul cu arc semi-circular are o ușă cu două canaturi. Clopotnița are un singur arc, cu o mică clopotniță, terminată cu o cruce de piatră. Acoperișul se extinde până la o incintă sprijinită pe stâlpi de lemn care formează o combinație arhitectonică confortabilă.

În Curuxeiras se află capela San Blas, construită pe o platformă orizontală. Are un plan dreptunghiular, cu pereți de zidărie de granit concertați. Capacul este cu frontoane, cu o uşă cu două canaturi şi o mică deschidere pe faţa nordică. Clopotnița este recentă, de formă semicirculară, în vârf de cruce de piatră.

În apropierea acestei capele se află Casona da Torre. Are un plan dreptunghiular de două înălțimi, cu pereți din zidărie concertată. Fațada de nord-est are un balcon și o fereastră singulară. Se accesează printr-o poartă arcuită. Potrivit tradiției, și-ar putea avea originea într-un vechi turn medieval.

Coborâm în cartier, căci așa pare. E practic un cartier al Ourense, dar un cartier populat și dotat cu magazine. Are de toate, doar barul îi lipsește.

Galicia este plină de orașe pitorești în care poți călători înapoi în timp, poți rătăci prin străzile pietruite, te scufunzi în farmecul lumii rurale și te

Da, asta e direcția bună

Drumul e corect

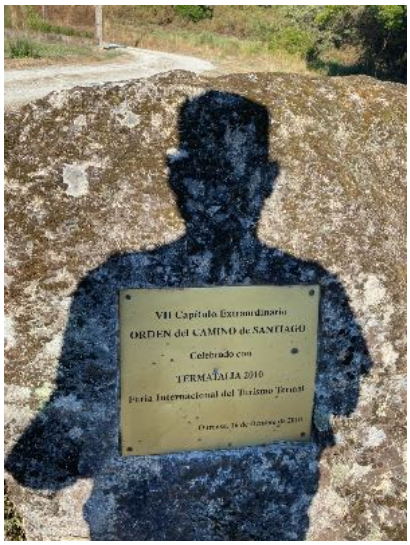

Sunt totuși eu …

În zare se pare că e Ourense

lași înconjurat de natură în oricare dintre cele patru provincii ale sale de coastă sau interioare. Dar printre toate există unul în interiorul comunității pe care nu îl puteți rata: Seixalbo, în provincia Ourense.

În această localitate, la patru kilometri de capitala provinciei, situată pe Vía de la Plata-Camino Mozárabe, în mijlocul Camino de Santiago, și o trecere obligatorie pentru pelerinii care urmează acest traseu, este posibil să faceți o plimbare. prin istoria medievală a Ourense, în același loc pe unde a trecut vechiul Camino Real către Castilia.

Starea de conservare a satului Seixalbo este astfel încât este catalogat ca Centru de Interes Etnografic. Pentru a începe să o cunoști, cel mai bine este să începi traseul prin Parque da Infesta, situat lângă Camiño da Infesta. Acesta este locul unde s-au ținut evenimente încă de demult, inclusiv cina de fraternizare a San Breixo, patronul orașului, sau festivitățile de la San Juan. La intrarea în parc, ceea ce atrage cel mai mult atenția este o presă veche restaurată, care evocă importanța podgoriilor și a vinului în această regiune.

Din acest site, te afli la câțiva metri de Casa del Coronel Abelardo Arce, care găzduiește în prezent centrul civic și de cartier. Mergând în josul străzii veți contempla frumoasele galerii de piatră ale clădirilor de pe Rua Estreita, care se succed în apropiere, până ajungeți la Praza das Laxas, la mai puțin de 100 de metri.

Pitoreasca Praza das Laxas a fost construită pe stâncă, iar pe una dintre laturile acesteia se poate vedea una dintre fațadele cu stema familiei Nóvoa și stema familiei Henríquez. Este una dintre puținele case din sat care le păstrează. Din acest punct se poate contempla Rúa Maior, una dintre străzile principale ale orașului, care vă permite să vă bucurați de farmecul orașului, sau să vă apropiați de Praza da Iglesia pentru a vizita mai întâi biserica San Breixo de Seixalbo.

Fațada templului a fost realizată de Vázquez Gulías, în timp ce ceasul care se vede pe el a fost timp de mulți ani protagonistul ritmului de viață al acestui oraș, deoarece el a marcat orele de muncă și turele de irigare în câmp. De fapt, importanța sa a fost de așa natură încât toți locuitorii au contribuit pentru a putea fi procurat. Interiorul bisericii capela San Roque, găzduiește o frumoasă lucrare în stil plateresc din secolul al XVI-lea.

Chiar în fața bisericii San Breixo de Seixalbo se află casa parohială, care a fost folosită ca spital pentru pelerini. Astăzi se mai distinge arcul de la intrare. Alături sunt niște trepte de piatră care duc la ceea ce a fost singura fântână publică din oraș și unde toți locuitorii mergeau să ia apă, deși acum se vede un loc de joacă pentru copii în jurul lui.

Dacă traversăm Praza de Freire Carril și continuăm spre Rúa Tulla putem descoperi unul dintre cele mai frumoase locuri din oraș, cu coridoare susținute de pietre mari cu caracteristicile aleilor acoperite. Din Calle Tulla fiind recomandabil să continuați spre A Requeixada. În acest loc, îngustimea străzilor sale este surprinzătoare. Sunt atât de înguste încât în vremurile când căruțele treceau pe aici, colțurile lor trebuiau protejate pentru a nu fi deteriorate.

Invitație la odihnă

În drum spre Ourense

Ourense cu Munții Sanabriei pe fundal

Suntem în Seixalbo

Apoi se poate vizita o stradă cu un farmec aparte: Rúa de Amendo. Și adevărul este că principala ieșire din oraș spre ținuturile Castiliei trecea prin același loc. Este încă posibil să le vezi casele cu coridoare și colțuri de piatră și fundături. De la unul dintre capete se vede în depărtare capela Santa Águeda, loc recomandat pentru priveliștile care se văd din acolo. Dacă sunteți aici în septembrie, puteți participa la un pelerinaj plin de viață. Mai departe, ne așteaptă unul dintre cele mai frumoase colțuri ale orașului: Canella do Lagar, unde se aflau casele zilierilor și fermierilor, iar apoi continuă spre Praza do Cabildo.

În Praza do Cabildo, Tenencia, vechiul depozit în care se strângea vinul, este încă în picioare. Fiesta de los Foros are loc aici în fiecare an, în luna iunie. Acest festival comemorează faptul că locuitorii din Seixalbo au fost primii din toată Galiția care s-au răzvrătit împotriva episcopului, încetând să plătească zeciuiala sau taxele pe care le cerea el. Trebuie amintit că în această regiune, țăranii cultivau vin și trebuiau să facă față acestor plăți încă din Evul Mediu. Ei bine, în 1859, după douăzeci de ani de bătălii legale, au reușit să li se acorde scutirea, ajungând astfel înaintea tuturor celorlalte zone ale Galiției.

Dacă lăsăm piața în urmă și ne deplasăm de-a lungul Rúa das Oliveiras călătorim în secolul al XIX-lea, pentru că iată câteva elemente tipice din casele vremii, cu galeriile și scările de piatră în exterior. Cotind apoi pe Rúa Nova ajungem la Praza Maior, care se numea anterior Aira Vella unde se afla vechiul Pazo Vello. În centrul pieței actuale se află o cruce în stil plateresc cu medalioane care au simboluri ale evangheliștilor. Continuăm apoi pe Rúa Maior pentru a termina de a cunoaște frumusețea acestui oraș medieval.

Da, frumoasă incursiune într-un adevărat ”muzeu” în aer liber. Străzi curate, case împodobite cu flori, dar cel mai important, cu oameni care dau viață peisajelor. Ne plimbăm pe câteva străduțe înguste, dar pitorești. Trecem pe lângă ”Panaderia Roberto”, o brutărie nostimă cu iz medieval. Nostim e și patronul, un bătrânel ”guraliv” ce ne asaltează cu o ploaie de întrebări, puse în limba galeză, întrebări la care primește răspunsuri de genul ”Si, si” (atâta știu eu în galeză).

Trecem pe lângă Iglesia San Breixo. Cum e și normal, e închisă. Frumos din partea lor e faptul că e afișat un scurt istoric al bisericii, așa că abuzez din nou de bunii prieteni de la Google, și iată ce a ieșit:

Biserica San Breixo este situată la un capăt al orașului Seixalbo, la poalele Camino de Santiago. Cu o singură navă și o absidă dreptunghiulară, a suferit multe modificări care au modificat o clădire romanică care data probabil de la începutul secolului al XIII-lea.

Fațada, opera lui Vázquez Gulías, a fost realizată la începutul secolului al XX-lea și a înlocuit-o pe cea anterioară, în stil romanic. Ceasul, plătit „prin coletă” de locuitorii din cartier, a marcat ritmul timpului din agricultură de-a lungul secolului trecut și a fost un element crucial în turele de irigare. În interiorul templului se remarcă marele arc de potcoavă reconstruit și capela în stil plateresc din San Roque (secolul al XVI-lea).

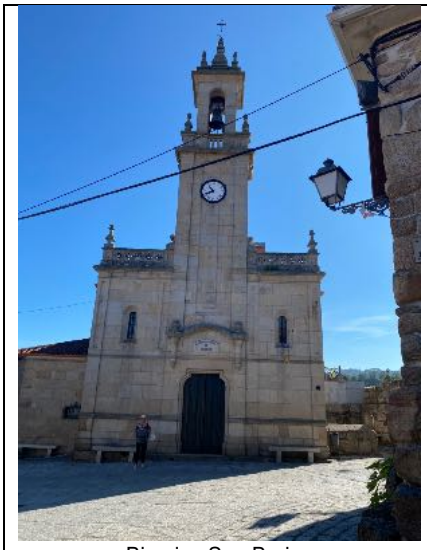

Biserica San Breixo

A Fontenova … fără apă

Și acest obiectiv fiind bifat cu succes, ne urmăm drumul spre Ourense. În fața noastră sunt două femei mai în vârstă care vorbesc atât de tare încât, noi de la 30 m în spatele lor auzim totul. De auzit auzim, dar de înțeles, nu. Bănuiasc că îi povestește un serial turcesc, căci doar una vorbește.

Cum intrăm în oraș, un indicator ne amintește că în apropiere, la cca. 400 m e Capela Sta. Agueda. Îmi aduc brusc aminte cum anul trecut, tot așa, trecând pe lângă un indicator care spunea că la 700 m sunt ”Termele Romane”, am primit un refuz categoric din partea lui Carmen. De data asta, ca să evit o situație similară, preiau conducerea unilateral și o apuc pe poteca care duce la Capelă.

Este situată la marginea centrului orașului Seixalbo, datând din secolul al XIX-lea. Plan dreptunghiular, ziduri concertate din zidărie, acoperite cu patru căi navigabile tella.

Fațada principală deschisă, cu ancadramente din scânduri verticale de lemn, sprijinite pe un mic zid de sculpturi de granit.

Pridvor acoperit, susținut de trei coloane diferite de granit: pătrangulare, cilindrice cu soclu și capitel și octogonale cu capitel. Cornix de granit.

Un cântec popular spune că „O pobo de Seixalbo ao lonxe” (orașul Seixalbo e în depărtare – traducere liberă) arată faptul că Seixalbo pare să fie un sat, la intrare cu o biserică și la ieșire cu us schit”.

Aceasta ar fi capela da Santa Ádega, un stâlp de portic de intrare remarcabil și un stâlp de contur care nu se află, pe un deal.
Este dedicată lui Santa Águeda, căruia îi spuneau „Bine”, sau amabil, sau binevoitor care înseamnă sau ”seo nome” în greacă: Ágata, de la agatós: sau ben, sau bo, sau excelent.

Această Sfântă care a suferit chinurile pe care tradiția ni le povestește, fundamental, se știa că și-a mutilat doi sâni din ordinul guvernatorului nelegiuit Quintianus, nu în contextul marii persecuții suferite de creștinii din Baixo sau de împăratul Decius, înapoi în anul 250 al erei noastre, ci pentru că nu s-a lepădat de Isus. Sfânta este sărbătorită în fiecare prima duminică a lunii februarie.

Gata, suntem la periferia Ourense. Pătrundem într-o zonă cu reprezentanțe auto. Toate mărcile sunt prezente. Trotuarul e inpracticabil deoarece sunt săpături. Pe șosea nu se circulă decât pe un sens. Un muncitor mai brunățel, cu o paletă în mână, dirijează circulația, căci se circulă pe un singur fir. La vederea noastră, muncitorul cu paleta o ridică semnificativ pentru conducătorii auto care vin din ambele sensuri. Circulația se oprește brusc și muncitorul cu paleta, iese pe șosea și ne face semn să trecem, lucru pe care îl și facem. Îi mulțumesc și ne continuăm drumul, timp în care se reia circulația. Sincer să fiu, în toată viața mea nu s-a oprit circulația pentru ca eu să trec. Acum sincer să fiu, nu aveam pe unde să trecem, decât pe carosabil. Oricum gestul a fost extraordinar (gest galician doar ...).

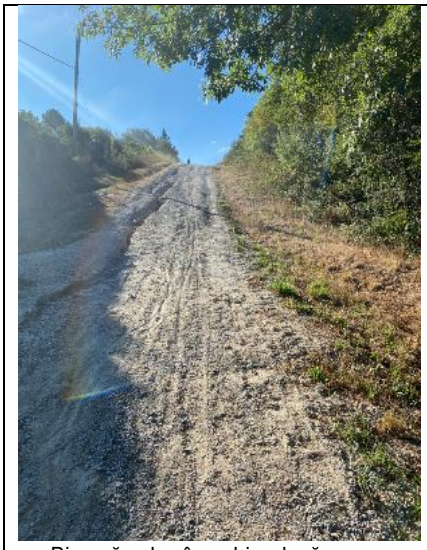

Bine că coborâm, chiar dacă e greu

Nu ai cum să te rătăcești

Nu puteam rata capela Santa Agueda

Știam că hotelul unde trebuia să ne cazăm e undeva foarte aproape de catedrală, așa că am introdus în chestionar cuvântul ”catedrală”. Ourense (galeză: [owˈrɛnsɪ]; spaniolă: Orense [oˈrense]) este un oraș și capitala provinciei Ourense, situat în comunitatea autonomă Galicia, nord-vestul Spaniei. Se află pe calea Camino Sanabrés a Drumului St James (Camino de Santiago) și este străbătută de râurile Miño, Barbaña, Loña și Barbañica. Mai este cunoscută și sub denumirea de A cidade das Burgas (în limba galică) datorită izvoarelor sale termale, fiind unul dintre orașele europene cu cel mai mare patrimoniu termal.

Populația sa de 105.233 (2019) reprezintă 34,2% din populația provinciei și îl face al treilea oraș ca mărime din Galiția.

În 2019 locuiau în oraș 14.171 de străini, reprezentând 13,5% din totalul populației. Principalele naționalități sunt portughezii (31,8%), venezuelenii (11,2%) și **românii (7,9%).**

În funcție de limbă, conform datelor din 2018, 32,3% din populație vorbește întotdeauna în limba galică, 17,1% vorbește întotdeauna în spaniolă, iar restul le folosește pe ambele în mod interschimbabil.

Originea orașului poate fi urmărită la romani, care au evidențiat existența prezenței izvoarelor termale numite Burgas. Acestea pot fi văzute și astăzi. A fost și nevoia de a fortifica locul pentru a proteja una dintre cele mai ușoare căi de trecere a râului Miño. După romani, Ourense a făcut parte din regatul svabi (suevi) în cea mai mare parte a secolelor al V-lea, al VI-lea și al VII-lea și a fost distrusă de mauri în 716. Mai târziu a fost reconstruită de Alfonso al III-lea al Asturiei în jurul anului 877. Invaziile nordice, în special atacurile războiului arab Al-Mansur au dus din nou orașul în ruină. Numai sub Sancho al II-lea și sora sa Doña Elvira, în secolul al XI-lea, orașul a fost strămutat.

Impulsul urban definitiv a venit abia în secolul al XII-lea când Ourense a devenit un important centru de servicii. Recent, orașul a făcut multe eforturi pentru a oferi noi parcuri, poduri, fântâni și instalații de izvoare geotermale, asta pentru a face orașul mai atractiv.

Orașul antic Auria este situat pe ambele maluri ale râului Miño, în partea central-sudică a Galiției, la o altitudine de 128 de metri deasupra nivelului mării.

Patru râuri traversează orașul: Miño (râul principal), Barbaña, Loña și Barbañica. Cel mai mare râu desparte o suburbie vestică destul de industrială, care conține gara, de orașul principal. Trei poduri de autostradă și unul de cale ferată traversează râul, pe lângă faimosul pod roman, Ponte Vella, care este acum închis circulației vehiculelor. Orașul este înconjurat de păduri, în principal stejar și pin.

Una dintre principalele atracții turistice este legată de izvoarele termale, deoarece Ourense deține una dintre cele mai mari cantități de apă geotermală din Europa, devenind unul dintre cele șase orașe fondatoare ale Asociației Europene a Orașelor Termale Istorice în 2009. Se estimează că trei milioane litri de izvoare termale curg în fiecare zi în întreaga provincie. Există mai multe locuri numite pozas, burgas (termeni galicieni) sau termas (termen împărtășit între galiciană

Ne apropiem de Ourense

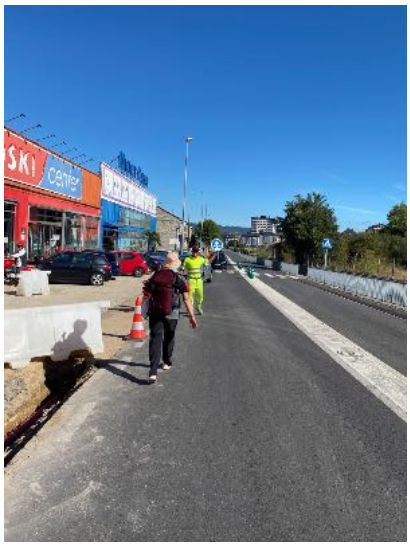

Se lucrează intens

În drum spre centru

Lung mai e bulevardul acesta

și spaniolă), cu sau fără taxă de intrare, unde se poate face baie în aer liber. Una dintre ele (As Burgas) se află în centrul vechi al orașului, având legătură cu tradiția romană antică, deoarece ruinele unei băi romane au fost descoperite și sunt acum deschise vizitatorilor.

Există mai multe izvoare termale situate de-a lungul râului Miño:
- Termas da Chavasqueira. Sunt situate lângă stația de pompieri și intrarea principală în oraș, înconjurate de zone verzi și râul Miño. Apele sale curg la 63 °C și sunt bicarbonatate, fluorurate și sulfurate cu mineralizare medie.
- Fonte do Tinteiro. Este o fântână cu tracțiune manuală care elimină ape slab mineralizate, alcaline, sulfuroase, fluorurate și mezotermale, situată la doar 500 de metri de zona termală A Chavasqueira, la o temperatură de 43 °C.
- Pozas do Muíño da Veiga. Sunt situate la 3 km de oraș, lângă o veche moară renovată. Spațiul are un izvor termal principal mare de 200 m^2, un al doilea de 130^2 și alte două de 55 și respectiv 45 de metri. Apele sale curg la o temperatură cuprinsă între 65 °C și 72 °C. În ceea ce privește compoziția sa, acestea sunt ape slab mineralizate, fluorurate, silicate și alcaline.
- Pozas de Outariz. Sunt în apropiere de Pozas do Muíño da Veiga, la 4 km de oraș și au două părți diferite separate printr-un pod pietonal care leagă șoseaua OU-402 de incintă: în vârf se află izvoarele termale Pozas de Outariz, iar jos cele Burgas de Canedo. Apele acestei incinte sunt slab mineralizate, fluorurate, silicate și bicarbonatate. Temperatura la care curg aceste ape este de 60 °C.

Cum nu sunt pregătit de o baie, fie ea și termală, mă mulțumesc cu informații de natură pur istorică, deoarece orașul mi-a trezit curiozitatea. Scuze Google Translate, iar sunt nevoit să apelez la voi.

Din perioada neolitică (6000-3500 î.Hr.) zona Ourense a fost o răscruce de drumuri prin care au călătorit triburile nomade. Multe dintre aceste clanuri s-au stabilit în valea Minhoo, după cum arată așezările preromane Beiro, Madrosende, Oira, Santome și Valdegola, precum și așezarea primitivă As Burgas, sursele de apă termală fiind la originea orașului.

În secolul I romanii au ajuns în Galiția, iar în acest moment a fost construit un pod strategic peste râul Minho, apărat de o garnizoană de legionari (bineînțeles ne aparținând Gărzii de Fier) care aveau să se stabilească în împrejurimile actualei Piețe Principale. Odată cu legiunea și podul, nucleul populației din As Burgas a continuat să crească și va da naștere unei importante așezări romane.

În secolul al V-lea, în plin declin al Imperiului Roman, svabii, un popor germanic preponderent agricol, au ajuns în Galicia și au întemeiat un regat a cărui capitală era Ourense. În timpul domniei lui Chararic a început construcția primei catedrale (acum dispărută) în cinstea Sfântului Martin din Tours, de atunci patronul orașului. În perioada vizigotă, Ourense a fost unul dintre principalele situri episcopale ale Peninsulei Iberice, dependentă de Arhiepiscopia Braga.

În secolul al X-lea, Ourense a suferit raidurile arabilor și normanzilor și a intrat într-o perioadă de decădere, dar după secolul al XI-lea a

Biserica San Pio X

Spitalul orășenesc cu parcaj supraetajat

La Misa

început recuperarea, condusă de episcopii eparhiei, autentici domni feudali, iar Doamna Tereza de Portugalia a acordat jurisdicția de oraș pentru episcopie în 1122. Monseniorul Eredonio și urmașii săi au reconstruit vechi drumuri, au deschis străzi și piețe, au recuperat podul roman ruinat și au construit actuala catedrală. Acest Ourense medieval a renăscut, plin de artizani și negustori, vinul fiind principala afacere locală.

În secolul al XII-lea a apărut consiliul orășenesc din Ourense, compus din reprezentanți ai cetățenilor, pentru a face față abuzurilor episcopiei. Confruntarea va culmina cu a doua revoltă Irmandiño (1468), în care cetățenii au luat catedrala și au demolat castelul Ramiro. În secolul al XVI-lea, consiliul orășenesc a preluat guvernarea orașului, în fruntea căruia avea să fie un primar numit de rege; s-au făcut şi noi străzi şi case.

În secolele al XVII-lea și al XVIII-lea orașul a trăit o lungă letargie. Ourense avea să se ridice din nou la începutul secolului al XIX-lea, când orașul a fost desemnat capitala provinciei. Odată cu venirea căii ferate și construirea drumului Villacastín-Vigo, orașul a început să se dezvolte pe ambele maluri ale râului Minho, devenind un oraș eminamente comercial și administrativ la care avea să ajungă o burghezie venită din Castilia.

În secolul al XX-lea, Ourense a cunoscut o oarecare creștere demografică datorită emigrării din provincie, devenind al treilea oraș al Galiției ca populație. Fapte importante putem aminti: fuziunea cu municipalitatea Puente Canedo în 1943, apariția de noi cartiere și transformarea acesteia în principalul nod de comunicație (pe tren și drum) al nord-vestului spaniol.

Elucidând toate aceste amănunte de ordin istoric, mulțumesc, în gând, celor de la Google, în special românilor IT-iști ce lucrează acolo pentru modul impecabil de traducere.

Ne continuăm drumul pe bulevardul lat și lung care, sper, că ne va duce la obiectivul căutat, cel puțin așa rezulta din declarațile localnicilor.

Trecem pe lângă spitalul orășenesc, un spital imens, cu un parcaj suprateran imens, înglobat în clădirea spitalului. E drept că asta era singura soluție, deoarece spitalul a fost construit ulterior și practic nu era spațiu pentru un parcaj convențional. Cum ei au putut și noi nu? Mister total. Nu sunt și ei tot oameni?

Ne continuăm ”plimbarea” prin Ourense. Nu e o metaforă ”plimbarea”, nu, căci acum că ne știm în orașul sfârșit de etapă, răsuflăm ușurați. Așa se face că trecem pe lângă Iglesia (biserica) San Pio X. Cum e și firesc, e închisă.

Parohia San Pío X este un templu catolic din secolul XX situat în cartierul Mariñamansa, în Orense.

Cartierul Mariñamansa a fost anterior un oraș situat în afara limitelor orașului Orense, care se întindea până la Jardín del Posío. Din

Și aici dăm de prieteni

Ciudate mărfuri de vânzare

Am ajuns în Plaza Mayor

Berea de bun venit

această cauză, locuitorii zonei au fost nevoiți să plătească o taxă de intrare în oraș pentru a putea accesa capitalul și a vinde în piață produsele pe care le cultivau, economia cartierului fiind bazată în principal pe agricultură și creșterea vitelor. În anii 1960, datorită intrării de valută din emigrare, a avut loc un boom urban care a accelerat dezvoltarea Mariñamansa și a permis construirea parohiei în zonă, lângă care se află Colegio San Pío.X, deschis către public în 1967.

Inaugurată în 1964 datorită donațiilor private și schimburilor de terenuri (în schimbul amplasamentului, episcopia a dat consiliului orașului o clădire cunoscută sub numele de Cárcel de la Corona, situată în spatele primăriei), biserica ocupă acum locul în care înainte, orașul a avea amplasată arena de lupte cu taurii, transformată ulterior într-un mic spital dedicat tratării bolnavilor de tuberculoză, unde slujbele religioase au fost oficiate ca anexă la Iglesia de la Trinidad din apropiere până când sanatoriul a fost transferat la Piñor.

Templul, construit în piatră ca material de bază și proiectat de arhitectul Manuel Conde Fidalgo (de asemenea, autorul Bisericii din Fátima, din cartierul O Couto), are un acoperiș cu două versiuni și o rozătă în partea centrală străjuită de piatră mică, precum și cruci, evidențiind pe ambele părți basoreliefuri ale Sfântului Pius al X-lea (într-o figură în calitate de pontif și în alta împărtășind Euharistia unui grup de credincioși), precum și șase stâlpi cu bază pătrată în fața intrării, cu capiteluri dreptunghiulare cu sculpturi cu reliefuri în granit roz lustruit în care este detaliată viața sfântului, toate opera lui Antonio Faílde (unele dintre ele sunt greu de interpretat din cauza suprapunerii unor scene de către autor). Pe pereții laterali sunt mai multe proeminențe sub formă de căști oblice cu vitralii mari, ieșind în evidență turnul-clopotniță, cu structură geometrică și cu trei înălțimi diferite, pe partea stângă a capului, care are formă semicirculară.

Biserica adăpostește o capelă principală compusă din imagini din lemn ale lui Hristos răstignit, ale Fecioarei Maria și ale Sfântului Ioan, opera sculptorilor Acisclo Manzano și Manuel Buciños; Manzano a realizat sculptura Sfântului Ioan, în timp ce Buciños a realizat chipul Fecioarei, Hristos fiind, practic, lucrarea amânduora. Aceste imagini constituie practic singura decorație a capelei principale, care se remarcă prin austeritate, în conformitate cu postulatele Conciliului Vatican II, precum și o reflectare a gustului anilor 1960 pentru simplificarea ornamentală, care în același timp a permis reducerea cheltuielilor, excluzând de la început instalarea unui altar având în vedere marea cheltuială economică care ar fi însemnat acoperirea peretelui situat în spatele altarului principal al bisericii, care are o singură navă cu plan dreptunghiular, tavan fals din lemn, sacristie și câteva capele alăturate.

În dreapta, lângă altarul principal, se află o imagine din ipsos a Sfântului Pius al X-lea, un dar de la călugărițele din Colegio Santo Ángel preotului paroh Antonio Vázquez Borrajo cu ocazia inaugurării templului, în timp ce în fața sa, în stânga și respectiv, în dreapta, se află o imagine a Sfântului Vincențiu de Paul și o sculptură în lemn a Fecioarei Rozariului, aceasta din urmă datată la sfârșitul secolului al XVIII-lea sau începutul secolului al XIX-lea și achiziționată de la un anticar (după achiziționare, aceasta a fost restaurată adăugând și o coroană de argint). Pe ambele părți ale ușii de la intrare, direct sub

Super, super, super perfecto

Hotel Irixo

tribună (cu plan dreptunghiular și puține ornamente ca restul templului), se află două mici spații protejate cu gratii; în cel din stânga se află o imagine a Hristosului întristării (de inspirație medievală și obținută de la un anticar ca și sculptura Fecioarei del Rosario), în timp ce în cel din dreapta, în spatele unui grilaj care îl păzește, se află o sculptură a Inimii Sacre.

Unul dintre cele mai remarcabile elemente ale parohiei este Frăția Santo Cristo, fondată în 1992 și considerată cea mai veche din oraș, cu peste patruzeci de membri. Asociația frăției, realizată de frații Núñez între 1956 și 1958 este situată într-una dintre capelele alăturate și este păzită de un steag, un tabernacol și o sculptură a Fecioarei din Fátima aflate anterior în capela principală.

În 2014, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la inaugurarea templului, s-au desfășurat diverse activități pentru a celebra jumătate de secol de viață a parohiei, precum un festival pe 7 februarie la Teatrul Principal al orașului și un pelerinaj în Țara Sfântă în timpul veri, fiind cele mai importante sărbători desfășurate la 1 iunie, zi în care Episcopul de Orense a săvârșit o Euharistie cu nouă preoți legați de parohie, urmată de procesiunea imaginilor Sfinților Hristos și Sfântul Pius al X-lea, culminând pelerinajul cu o masă grozavă sub un cort la care au participat aproximativ 400 de persoane.

Interesantă istorie, și mai ales interesant atașament al populației față de Papa Pius X. Oricum, ”plimbareas noastră continuă, căci, se pare, că obiectivul nostru ”Catedrala” e încă departe. Cum Carmen este la ”vânătoare” după parfumuri la sticluțe mici, de 3 euro, se intră în farmacia pe lângă care trecem, mai ales că numele farmaciei este ”Zamora”, nume ce ne trezește clipe de nostalgie dar și de coșmar pentru degetul meu mic de la picior, deget care în momentul de față a ”bătut în retragere”.

Bulevardul parcă nu are capăt, cel puțin așa simt eu. Ne apropiem de un angajat Correos, în traducere, o poștăriță. Îi adresez aceeași întrebare: ”Unde e Catedrala?”. Răspuns prompt și profesionist, ”înainte și mai întrebați”. Total edificați, ne continuăm drumul. În fața unei vitrine era parcat un cărucior de copil, fără copil. Poate e o nouă tendință în modă pe aici. Carmen se oprește și ea, căci era un magazin cu brățări și inele. Curând iese din magazin posesoarea căruciorului, tot fără copil. În primă instanță am vrut să o întreb dacă aveau cumva copii cu reducere în magazin, dar neștiind dacă suportă glume ”tip Mircea”, renunț și o întreb de Catedrală. De data asta sunt norocos. Trebuie să o luăm înainte până la o biserică pe partea stângă, după ce se termină curtea bisericii o iau pe a doua străduță la dreapta, merg înainte și dau de Plaza Mayor unde e și Catedrala. Mulțumesc și mă felicit totodată că nu am făcut acea glumă, căci uneori ”umorul meu e puțin prea negru”.

Conform indicaților, o pornim înainte. Identificăm biserica, dar curiozitatea mea mă face să mă abat pe la ea. Urc câteva trepte, ușa e deschisă și înăuntru sunt cam 8 – 9 oameni care așteptau cuminți în bănci. Foarte curând realizez situația, va fi Misa în curând, așa că ne așezăm și noi în bancă în penultimul rând. La un moment dat se aude

Totul e clar acum

clopotul și un preot cam de 70 de ani își face apariția. Slujba e clasică, primim rondeaua. Preotul mă privește lung, dar nu zice nimic.
Ieșim, coborâm treptele, ajungem la străduța pe care trebuie să o luăm la stânga, și brusc realizez că nu știu nimic despre biserică, nici măcar hramul ei. Cu toate vociferările lui Carmen, mă întorc. Stupoare cele 2 intrări erau încuiate. Cum să rezolv problema? Mă uit în jur și observ pe preotul care ținuse slujba, îmbrăcat total civil stând de vorbă cu 2 bărbați. Mă apropii de ei și pe tonul cel mai amabil de care dispun, îi întreb cum se numește biserica. Preotul mă recunoaște și devine deosebit de amabil. Îmi spune că biserica se numește ”Sanrisima Trinidad”. Întreb și de ștampile pe credențial și îmi spune că numai la Catedrală pot pune. Ne strângem mâna, îi mulțumesc iar el îmi urează ”Buen Camino”.

Biserica Sanrisima Trinidad (Sfintei Treimi) este un templu catolic din secolele al XII-lea și al XVI-lea situat în Orense, Galicia.

Biserica a fost fondată între sfârșitul secolului al XII-lea și începutul secolului al XVI-lea împreună cu un spital pentru pelerini (Hospital de la Trinidad), care este cunoscut încă din secolul al XII-lea, posibil datorită prezenței izvoarelor termale în zona. În secolele al XV-lea și al XVI-lea, a suferit reforme importante promovate de starețul Ochoa de Espinosa, la rândul său subordonat al starețului comodator al Mănăstirii Oseira Bernardino de Bibiena (piatra funerară a lui Ochoa de Espinosa, astăzi în Provincialul). Muzeul de Arheologie, păstrează un document ce a fost găsit în sacristie în 1899. Aceste reforme au dat templului aspectul actual, cu două turnuri cilindrice caracteristice pe fațada principală care îi dau aspectul unui castel, cu unul dintre ele, cel de la nord, ținând un corp pătrat de clopote. La acea vreme, la cap s-au adăugat contraforturi puternice și o creastă cu vârfuri în stil gotic flamboyant care se întinde de-a lungul cornișei, care astăzi dă spre strada Padre Feijoo.

Ușa de la atriumul exterior a aparținut Spitalului San Roque, fondat în secolul al XVI-lea de episcopul Francisco Blanco, și a fost mutată în locația actuală din locația inițială din Alameda do Concello, un loc ocupat acum de clădirea oficiului poștal. Lucrare renascentistă din secolul al XVI-lea, este formată dintr-un arc semicircular încadrat de două coloane canelate și cu două medalioane reprezentându-i pe doctorii Hipocrate și Galen. Are un timpan triunghiular cu o nișă prezidată de o imagine din piatră a lui San Roque, în timp ce la capete două figuri fantastice reprezentând răul completează setul, încoronat la vârf de un înger, iar pe spatele ușii se află o mică sculptură. a evlaviei.

Atriumul oferă acces la incinta bisericii, unde un transept plateresc situat anterior în Horta do Concello (actuala Alameda do Concello) se află pe o veche necropolă romană. Compusă din imagini ale lui Hristos, Pietà și patru medalioane reprezentând cei patru evangheliști, această cruce este opera lui Jácome de Moure, tatăl celebrului sculptor Francisco de Moure din Ourense.

Templul are două porți de intrare. Cel de pe fațada principală (vest) are o arhivoltă triplă cu arcade ascuțite smulse din coloane cu arbore simplu și capiteluri cu diverse decorațiuni sprijinite pe un soclu.

Intradosul arcului inferior are proeminențe ascuțite, în timp ce cheia de boltă superioară și salmerele sunt decorate cu fețe sculptate grosier foarte erodate. Ușa din partea Evangheliei (nord) este mai puțin evazată, lipsită și de timpan și are trei arhivolte în stil roman târziu decorate cu flori cu patru petale, bile și muluri bachetonate, arcul exterior prezentând vârfuri de ferăstrău. Sub arcade există o singură pereche de coloane cu arbore netede.

În interior, cu plan bazilic, se remarcă capela principală, acoperită cu o boltă cu nervuri cu o abundență de nervuri și chei de boltă și prezidată de un retablo plateresc din secolul al XVI-lea de Cornielles de Holanda, autorul tabloului principal al Catedralei din Ourense. Policrom verde închis cu motive aurii, are cinci secțiuni, cinci străzi și pod, în care se remarcă un Hristos răstignit cu Dumnezeu Tatăl pe fundal și, pe tavan, Duhul Sfânt în formă de porumbel. Tabloul, dominat de o sculptură mare a Inimii Sacre a lui Isus, adăpostește numeroase sculpturi, inclusiv imagini cu Santa Rita de Casia, Santa Teresa de Lisieux, San Benito de Nursia, San Blas de Sebaste, San Roque și Fecioara Perpetuei. Pe ambele părți se află două tablouri în stil baroc și policromie identică, deși spre deosebire de tabloul principal, acestea au o singură nișă încadrată de coloane solomonice ornamentate cu motive vegetale, cel din stânga prezidat de o imagine a Imaculatei Zămisliri și cel din dreapta printr-o sculptură a Sfântului Iosif.

În fața prezbiteriului se remarcă două nișe pătrate; cea de pe partea epistolei are o sculptură a Fecioarei del Carmen, în timp ce cea de pe partea Evangheliei găzduiește o sculptură mai mică a Maicii Domnului din Fátima. La rândul său, pe peretele epistolei se află mai multe imagini religioase, precum sculpturile San Antonio de Padua și Santa Lucía de Siracusa, evidențiind un Calvar monumental compus din imagini rotunde ale Maicii Domnului (îmbrăcată), Hristos răstignit și Sfântul Ioan (în dimensiune completă). Pe peretele Evangheliei se află o pictură mare reprezentând predarea casulei Sfântului Ildefonso de Toledo de către Fecioara, în timp ce la intrare se află un bazinaș de apă sfințită și o sculptură a Sfântului Ioan Botezătorul.

Problema fiind rezolvată în mod atât de firesc, ne continuăm drumul pe itinerariul propus de doamna cu căruciorul fără copil. Intrăm pe o stradă plină de magazine de tot felul. Ritmul se încetinește vizibil, căci Carmen face o recenzare a fiecărei vitrine. Ce să fac accept, căci și eu am uzat de înțelegerea ei când m-am întors să dezleg misterul bisericii.

E ciudat, dintr-o intrare într-un magazin ne privește o văcuță tristă. Mă opresc să o consolez, chiar fac o poză cu ea, asta ca să îi mai descrețesc ”botul”. Foarte curând intrăm în Plaza Mayor, deci indicațile doamnei au fost perfecte. De jus împrejurul pieții sunt numai terase pline ochi cu clienți, cu excepția unei laturi unde e primăria. Acum trebuie acționat cu tact pentru a afla coordonatele geografice ale hotelului.

Cine e cel mai competent interlocutor într-o asemenea situație? Un ospătar. Zis și făcut. ”Pândesc” un ospătar ce tocmai livra 6 halbe de bere unor clienți și îl abordez frontal. Fără să stea o clipă pe gânduri îmi indică o mică străduță de lângă terasă. Încrezător în competenta

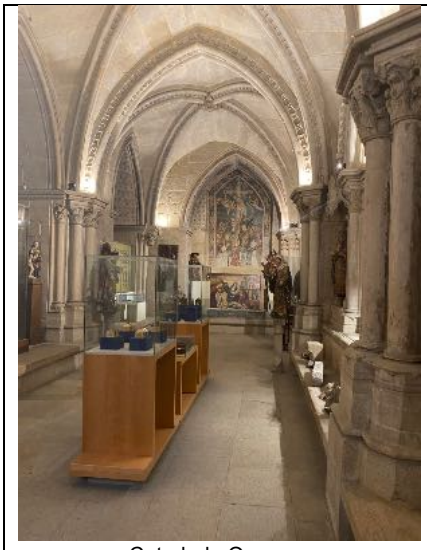

Catedrala Ourense

Iglesia Santa Maria Nai

Ceasul original al bisericii

indicație, o pornim pe străduță. Nici nu mergem 50 m și apare o nouă terasă. E clar, de aici nu plecăm până nu bem berea de bun venit. Ne așezăm la o masă și apare un ospătar, ce ulterior vom afla că îl cheamă Jorge. E un tip haios, un galician adevărat. Ne împrietenim urgent cu el, mai ales după ce ne pune în față două beri.

Cu o oarecare emoție îl întreb dacă știe unde e Hotel Irixo. Emoția se datora faptului că nu prea mai aveam entuziasmul necesar să mai merg. Jorge mă privește lung, nedumerit. Se întoarce și îmi arată o ușă aflată lângă restaurantul unde servea. Fantastic, deasupra ușii tronează o reclamă mare: Hotel Irixo. Mă minunez, cum de nu am văzut-o eu înainte. Ok, ne bem berea liniștiți și ușurați de grija cazării.

Mergem la ușă, e închisă. Tot Jorge ne face semn că e o sonerie pe stâlpul de la intrare. Apăs pe butonul soneriei și ușa se deschide. Înăuntru, la o tejghea, plictisit, stă recepționerul. După formalitățile de rigoare primim cheia atât de dorită azi. Urcăm și pentru refacerea ”umorului”, șisdormim puțin.

E păcat să stăm în cameră, mai ales că afară e un timp minunat, așa că, îmbrăcați lejer, coborâm jos. Primul obiectiv este vizitarea Catedralei, o biserică imensă. Încercăm o intrare, dar e blocată de materiale de construcție, căci Catedrala e în plin proces de renovare.

La prima vedere pare că ne-am resemna, dar, cum noi ca pelerini dăm dovadă de stăruință, aflăm de la un alt pelerin care tocmai venea de la Catedrală, că mai e o altă intrare exact în partea opusă a clădirii. Și iată-ne intrați, contra cost, în biserică. Întradevăr e imensă, așa că începem vizitarea sistematic.

Catedrala Ourense (Catedral de Ourense sau Catedral do San Martiño) este o biserică romano-catolică situată în Ourense, în nord-vestul Spaniei. Dedicată Sf. Martin, a fost fondată în 550. Prima structură a fost restaurată de Alonso el Casto. Actuala clădire în principal gotică a fost ridicată cu sprijinul episcopului Lorenzo în 1220. Patrona sa locală este Sfânta Eufemia. Există un altar placat cu argint și altele ale Sf. Facundus și Sf. Primitivus. Capela lui Hristos (Capilla del Cristo Crucificado) a fost adăugată în 1567 de episcopul San Francisco Triccio. Conține o imagine a lui Hristos, care a fost adusă în 1330 dintr-o mică biserică de la Capul Finisterre. Capela lui Ioan Botezătorul (Capilla de San Juan Bautista) a fost creată în 1468 de Conde de Benavente. Portalul Paradisului este sculptat și îmbogățit cu figuri de îngeri și sfinți, în timp ce mănăstirile antice au fost ridicate în 1204 de episcopul Ederonio. Capilla de la Maria Madre a fost restaurată în 1722 și legată prin mănăstire de catedrală. Cele opt canoane se numeau Cardenales, ca la Catedrala din Santiago de Compostela, și se făceau slujbe înaintea altarului; acest obicei a fost recunoscut ca „imemorial” de către Papa Inocențiu al III-lea, în 1209. Catedrala, care a suferit o tranziție impresionantă a stilurilor arhitecturale romanic, gotic, renascentist, baroc și neoclasic, a fost construită după un plan cu cruce latină. A fost o bazilică funcțională din 1887. Catedrala are un crucifix care este ținut cu mare venerație în toată Galiția.

Să fim prieteni și cu animalele

Totul devine interesant pentru Carmen

Plaza Mayor

Cea mai veche catedrală din Ourense pare să fi fost biserica dedicată lui Santa María la Madre. În 550, regele suev Chararic a construit o a doua biserică închinată Sfântului Martin din Tours pe locul actualei catedrale a diecezei Auriense. A fost și vremea când peste râu se construia podul cu arc vizavi de catedrală, facilitând accesul la izvoarele termale. Catedrala a fost însă distrusă în mod repetat de-a lungul secolelor de către mauri și nord-americani care au invadat orașul. Clădirea de astăzi a fost construită ca o biserică romanică în secolele al XII-lea și al XIII-lea. Construcția a fost susținută de episcopul Lorenzo, care a construit și noul pod din Ourense și palatul episcopal. Au urmat completări gotice până la începutul secolului al XVI-lea. Există puțină documentație istorică cu privire la construcția clădirii, dar există o înregistrare clară care menționează sfințirea altarului mare în 1188.

Catedrala a fost clasificată ca monument național în iunie 1931. Din 1887, a fost desemnată oficial bazilică.

Planul catedralei ia forma unei cruci latine, naosul fiind flancat de culoare laterale ceva mai joase. Măsoară 84 m în lungime și 43 m pe transeptul transversal. Terminat în 1505 de Rodrigo de Badajoz, turnul felinar octogonal gotic cu trei niveluri de ferestre se ridică deasupra punctului în care transeptul traversează naosul. Fosta absidă a fost transformată ulterior într-un deambulator mărginit de o serie de capele, inclusiv Capela Sf. Ioan din secolul al XV-lea (Capilla de San Juan) și Capela Zăpezilor din secolul al XVI-lea (Capilla de las Nieves). După ce corul a fost demolat în secolul al XX-lea, tribunele corului au fost mutate în corpul bisericii și în Capela lui Hristos.

Ușa de Nord (Portada Norte), inițial de design romanic, are o varietate de completări gotice. Timpanul este încununat de o cruce în care Maria ia în stăpânire trupul lui Hristos. Alte decorațiuni includ o aluzie la miracolul Sfântului Martin, care este înfățișat rupându-și mantia în două, precum și figura apostolului Iacov (cunoscut sub numele de Santiago în spaniolă). Turnurile de pe ambele părți ale intrării sunt, fără îndoială, rezultatul necesității de a proteja ușa care fusese distrusă de Rodrigo Alonso Pimentel în 1471.

În dreapta Ușii de Sud (Portada Sur), care este acoperită de decorațiuni fine, se află un turn cu ceas din secolul al XVI-lea. Fațada de sud a fost inițial simetrică cu două turnuri de apărare, dar turnul cu ceas arată acum mai puțin impunător. Frontonul de est este flancat de turnul neterminat al Sf. Martin din secolul al XVI-lea și de turnul clopotniță de 40 de metri înălțime, care a fost reparat la sfârșitul secolului al XIX-lea, deoarece a fost deteriorat de cutremurul care a lovit Lisabona în 1755. Rămășițele secolului al XVI-lea - roza secolului încă pot fi văzute.

Influența gotică se vede clar în naosul cu arcadele sale decorative și tavanul boltit. Reparațiile și completările au dus și la decorațiuni în stil renascentist și baroc în capele. Se crede că tabloul principal al catedralei, în stil gotic flamboiant, este opera lui Cornielles de Holanda, cu cinci panouri verticale, fiecare împărțite în compartimente orizontale. Martin din Tours este reprezentat în panoul central ca sfântul patron al catedralei, în timp ce scene din viața lui Isus și Maria

Parcă e ispititor un tur de oraș

Băi termale se zice

pot fi văzute în celelalte panouri. Pe ambele părți ale altarului principal, există alte două altare reprezentând sfinții martiri din Ourense: Facundus, Primitivus și Euphemia.

Capela lui Hristos (La capilla del Santo Cristo), din dreapta ușii de nord, a prezentat inițial figura lui Hristos, mai degrabă decât altarul de astăzi, purtând Maica Domnului. Capela își datorează originea episcopului Vasco Pérez Mariño care a dorit să fie îngropat cât mai aproape de figura lui Hristos. Capela este decorată în stil baroc flamboyant, cu un ecran renascentist de Juan Bautista Celma și un baldachin de Domingo de Andrade, în timp ce alte decorațiuni sunt opera lui Francisco de Castro Canseco. Tarabele corului renascentist care se aflau cândva în corul catedralei au fost realizate de Diego de Solís și Juan de Angers. Capela conține, de asemenea, multe alte ofrande, inclusiv picturi din secolul al XVIII-lea cu scene din viața lui Hristos și masa de seară la Emaus.

Porticul Paradisului (Pórtico del Paraíso) din secolul al XIII-lea a fost construit de elevii maestrului Mateo, care este cel mai bine cunoscut pentru Pórtico de la Gloria din Catedrala din Santiago de Compostela. Cele trei arcade ale sale sunt susținute de coloane subțiri cu un montant central. Apostolul Sf. Iacob sau Santiago deține o sabie care amintește de presupusa sa participare miraculoasă la legendara bătălie de la Clavijo. Figura originală din secolul al XIII-lea a fost înlocuită în secolul al XIX-lea. Statuia Fecioarei Consolării (Virgen del Consuelo) cu trupul lui Hristos care se află în vârful montantului a fost adăugată și în secolul al XIX-lea. Alte decorațiuni includ Hristos ispitit de diavol, un medalion al lui Dumnezeu Tatăl și un tabernacol înfățișând pe Sfântul Martin rupându-și mantia. Arhivoltele arcului central poartă figurile celor 24 de bătrâni din Cartea Apocalipsei. Coloanele în sine sunt sculptate cu apostoli și profeți, în timp ce capitelurile prezintă o varietate de figuri, inclusiv ispitele lui Hristos în deșert, centauri luptă cu sirene, dragoni și harpii cu fețe înspăimântătoare despre care se spunea că au adus ciuma. Figurile de pilastru viu colorate au fost restaurate în secolul al XVIII-lea din policromia originală romanică. Cele două capele laterale în stil baroc conțin un altar Castro Canseco al Madonei care alăptează și o reprezentare a lui San Francisco Blanco din Ourense, care a fost crucificat în Japonia în 1597.

Catedrala a fost locul de înmormântare a mai multor persoane din secolele al XIII-lea până în secolele al XV-lea în capele cu design gotic în evoluție. Mormântul episcopului Vasco Pérez Mariño (decedat în 1342) se află în transeptul de nord; Episcopul Lorenzo (decedat la mijlocul secolului al XII-lea) este înmormântat în naosul epistolei; Don Alonso González del Padrón este înmormântat lângă capela Sfântul Luca; mormântul Infantinei, care poate fi fost o prințesă castiliană, se află lângă Capilla de las Nieves; doi episcopi, inclusiv episcopul Quevedo, sunt de asemenea înmormântați pe peretele epistolei.

Muzeul catedralei este accesat prin ușa romanică care duce la mănăstirile gotice cunoscute sub numele de Claustra Nova. Artefactele includ El Incunable de Monterrey, prima carte publicată în Galicia în 1494, crucea procesională a lui Enrique de Arfe, emailuri din secolul al

Vedere din trenuleț

Băile termale

Orașul văzut din trenuleț

Acum ne întoarcem

XIII-lea de la Limoges, așa-numita Comoara din San Rosendo și cea mai veche piatră funerară creștină din Galicia din Baños de Bande.

Vizită plină de informații pe care nu le poți înțelege decât văzute pe viu. Fata de la intrare ne atrage atenția că putem participa gratis, la Misa de la ora 19,30. Tot nu avem ce face, așa că trecem pe agendă o nouă Misa. Pentru că tot suntem aici, punem și ștampilele pe credențiale.

Ieșim din Catedrală și ne îndreptăm spre Plaza Mayor unde am văzut la venire un trenuleț ce face turul orașului. Dar, imediat peste drum de Catedrală, dăm de altă biserică (Santa Maria Nai) a cărei uși sunt deschise, ca o invitație parcă. Ne apropiem, pe treptele de la intrare șade un ins, cam brunet, care cerșește în spaniolă. Fac poze și observ că se cam sperie. E clar că e conațional și se temea să nu îl fotografiez. E din București și e venit în Spania de 15 ani. Bineînțeles că nu încurajăm cerșitul, așa că nu se alege cu nimic din partea noastră.

După părerea mea, este o biserică rece, o biserică în care intru ca turist, căci nu îmi generează o stare de armonie și relaxare.

Aceasta este locația probabilă a catedralei primitive din Ourense, reconstruită în 1084, după cum se menționează într-o inscripție laterală. Acea biserică a fost demolată în 1722 pentru a construi noua biserică în stil baroc. Din prima bazilică, în corpul al doilea și al treilea, au rămas doar câteva coloane și capitelurile lor de marmură. În exterior trei corpuri și trei străzi încadrate în pilaștri canelați iar în zona superioară motive heraldice pe fronton și două turnuri pe laterale. Interior cu plan în cruce latină, cu boltă cu nervuri și un altar din lemn churrigueresc în centrul căruia se află imaginea baroc a Santa María Madre.

Cam atât despre biserică. La ieșire, compatriotul nostru nu mai e. Poate a ieșit între timp din schimb. O pornim spre Plaza Mayor unde am văzut la venire trenulețul. Cum până la Misa din Catedrală mai avem cam o oră, decidem să experimentăm turul de oraș.

Tocmai se pregătea trenulețul să plece în cursă. Cu toate că ”vagoanele” sunt deschise, trebuie să purtăm botniță. Nu avem, trenulețul trebuie să plece, așa că dau buzna într-un magazin de pantofi, și un tupeu greu de desimulat cer două botnițe. Vânzătoarea se uită mirată la mine și începe să controbăiască pe sub tejghea. După câteva minute, care mie mi s-au părut a fi o veșnicie, căci trenulețul putea pleca în orice moment, vânzătoarea iese cu 2 botnițe noi. Distracția mă costă 1 euro. Le înșfac și bucuroși ne urcăm în trenuleț. Biletul costă 0,85 euro, deci o bagatelă.

Mai avem până la Misa o oră, așa că tocmai bine turul acoperă timpul. Trenulețul, care de fapt e un tractoraș pavoazat în locomotivă pornește. Vagoanele sunt aproape pline. Interesant e faptul că imediat ce oamenii s-au urcat în vagoane, toți și-au scos botnițele, semn că sunt conștienți de inutilitatea lor. Trecem prin cartierele mărginașe, peste podul roman, superb, și intrăm pe un drum de promenadă pe malul râului. Drumul e destul de îngust, astfel că nu pot trece 2

Traseul e printre terase

Întâlnire de grad zero

În așteptarea cinei

Muzică la cimpoi gratis

”trenulețe” unul pe lângă celălalt, semn că pe traseu e doar un trenuleț. Ieșim din oraș, e clar că drumul pe care mergem e o promenadă, deoarece întâlnim mulți oameni ieșiți la plimbare. La un moment dat se oprește în dreptul unui semn: ”Băi termale”. Unii coboară, alții urcă.

În Las Burgas (în Galician As Burgas) sunt izvoarele termale situate în orașul Orense. Din ele răsar ape silicate, fluorurate, litinice și hipertermale la o temperatură cuprinsă între 64 și 68ºC cu un debit de 300 litri pe minut. Aceste ape sunt aplicabile diferitelor tipuri de dermatopatii, în special celor pruriginoase.

Originea numelui Burgas nu este foarte clară, pentru unii autori poate proveni din celtic „beru” care înseamnă fierbinte, dar cea mai acceptată etimologie este cea care indică originea sa din latinescul „burca” care înseamnă grămadă, făcând aluzie la băile folosite de romani ca stațiuni balneare.

Există aici trei izvoare: Burga de Arriba, cel mai vechi, în stil popular și aparținând secolului al XVII-lea, Burga do Medio, lipită de zid și în stil modern, cu complex termal și intrare în „Centrul de Interpretare Burgas” recent creat (2010), și Burga de Abaixo, stil neoclasic, secolul al XIX-lea, cu două țevi laterale și un font sculptat în centru, cu o altă țeavă. În acest set se regăsește și replica celor patru altare romane găsite în oraș, primul dintre ele creat în cinstea Nimfelor acelor ape oferite de Calpurnia Abana Aeboso, care este primul nume cunoscut al unui locuitor al orașului. Ourense.

Aceste izvoare au fost declarate Sit Istoric-Artistic în anul 1975.

Ca fapt curios, este de remarcat întrebuințările pe care locuitorii orașului le făceau în trecut acestor ape, întrucât foloseau sursele ca apă caldă pentru casele din jur, pentru cuptoarele de panificație care înconjurau zona și pentru meşteşugurile din piele care şi-au stabilit operaţiunile acolo.

Originea acestor izvoare este colectarea și filtrarea apei pluviale prin fracturi din pământ până la adâncimi mai mari de doi kilometri. Acolo sunt încălzite de căldura internă a planetei, de dezintegrarea izotopilor radioactivi din granit și de căldura fracturilor în sine. Tocmai virtuțile sale medicinale provin din amestecul de minerale. O legendă spune că apele sunt ”născute” sub Capela Santo Cristo, în Catedrală, iar alta spune că sunt cauzate de un vulcan adormit care se află la baza Montealegre și că la un moment dat ar putea exploda.

Cu Sfântul Hristos și Podul Roman, băile sunt unul dintre simbolurile capitalei Ourense, căreia i s-a dat numele „Ciudad de las Burgas”.

La începutul anului 2005, din cauza săpăturilor neautorizate asociate cu construirea unui centru balnear, una dintre puțurile care alimentează Burgas a fost perforată, pierzând 40% din izvor, și uscarea uneia dintre principalele conducte ale resurselor din care se nasc apele. Acest fapt, care a avut loc cumulat cu cutremurul de la Lisabona din 1755, a motivat parțial începerea dosarului de declarare a sitului istoric Burgas ca bun de interes cultural de către Junta de Galicia, care avea să fie aprobat în final în 2007.

Noi cu Jorge

… și barul lui, alături e hotelul

Am ajuns și la desert, noapte bună

Scorul zilei:
29890 pași
21,1 km
5,30 ore

În Zona Arheologică Las Burgas, două tipuri de utilizări ale acestor ape au coexistat încă de la mijlocul secolului I d.Hr. Unul este cel sănătos, aflat în clădirea cu piscină aflată în „Casa de los Hornos”. Se servește din același izvor cu Burga de Arriba. Astfel, se verifică o utilizare continuă a folosirii apei termice de 2000 de ani. Dar ceea ce este important este puterea de vindecare atribuită zeului indigen preroman Revve Anabaraego.

Faima acestui bazin - sanctuar trebuie să fi fost notorie pentru numărul de altare pe care pelerinii din antichitate le-au oferit acestui zeu, influența lor depășind limitele Gallaeciei.

Sanctuarul a fost în folosință între mijlocul secolului I și II d.Hr., devenind ulterior o cameră cu hipocaust. După reformă a fost în funcțiune până în secolul al III-lea d.Hr.

Pe lângă complexul sanitar, găsim încăperi termale tipic romane (apodyterium, caldarium, tepidarium, frigidarium), și altele pentru băi de aburi, masaje, palestre... Alături de aceste construcții au mai existat morminte târzii-romane din secolul al IV-lea d.Hr.

Folosirea sa nu a dispărut odată cu lumea clasică, continuând să fie folosită în Evul Mediu fiind protejată de Biserică și de Consiliul Local.

În Epoca Modernă au alimentat abatorul municipal (secolul al XVI-lea) până la demolarea acestuia în 1927. În Epoca Contemporană orașul are mai multe proiecte termale. Sunt realizate de Daniel Vazquez-Gulías și Manuel Conde Fidalgo în „băile outeiro”, precum și proiectul Great Spa proiectat de D. Pedro García Faria, în 1925.

Ajunge trenulețul la cap și întoarce. În afară de noi, toți coboară și merg la terase, căci sunt multe, sau la baie. Noi rămânem pe baricade. Pun botnița, plătesc din nou 0,85 euro, mă urc în vagon și scot botnița. Mă uit la ceas. Până aici a făcut 58 de minute. La întoarcere va face tot cam atât, așa că Misa de la Catedrală se va ține fără noi.
Drumul la întoarcere a fost la fel de spectaculos și mai ales, la fel de lung. Vremea frumoasă, peisajele cu malul râului, lumea ieșită la plimbare, te face să uiți de tot și să simți o bucurie greu de povestit.

Ajungem în Plaza Mayor, locul de unde am plecat. Misa cred că e terminată de mult, așa că ne îndreptăm spre o nouă întâlnire cu Jorge. Ajungem la terasă, găsim cu greu o masă liberă, căci parcă tot orașul și-a dat întâlnire la Jorge. Mâncăm o supă de legume galiciană, cartofi prăjiți cu ochiuri, salată de roșii și ardei iuți (ne iuți) murați. După asta urmează desertul și multă, multă bere.

Mă uit pe la mesele alăturate, nici picior de neamț. E doar Speedy Gonzales cu Carmen. Mergem în cameră să ne culcăm, căci și mâine vom avea un drum lung. Eu scriu în jurnal și Carmen face bagajul pentru mâine.
Noapte bună.

23 august 2022

E răcoare. Ne luăm rămas bun de la Alexi, băiatul de la recepție și pornim la drum.

Noi cu Alexi

Gata de plecare

Ultimele verificări ale dotării

Din nou prin pădure

Drumul e monoton, facem puține poze căci încă nu ne-am dezmeticit bine. E răcoare, dar nu ne vine să scoatem scurtele din rucsaci.

Practic reluăm drumul făcut ieri cu trenulețul. Trecem pe lângă băile termale. La ora asta nu e prea multă lume pe stradă. Pot spune că nu am văzut încă pelerini.

Începe un urcuș ușor. Intrăm în pădure. Drumul e superb, dar noi încă nu ne-am trezit de tot. Intrăm în Cudeiro, o mică localitate, parcă pustie.

San Pedro de Cudeiro este o parohie situată la nord-est de municipiul Ourense. Conform registrului municipal în 2014 avea 976 de locuitori (445 bărbați și 531 femei). Între 1836 și 1943 a aparținut Consiliului din Canedo. Aici viață, femei majoritare, ce e de colo?

Trecem pe lângă biserica din localitate, care, așa cum se pare că e obiceiul, este închisă. Un panou cu informații turistice mă face să scot telefonul și să apelez la Google Translate. Astfel aflu că:

Biserica San Pedro este situată în centrul orașului Cudeiro, la poalele Camino de Santiago. Deși a fost puternic transformată (fațada este din secolul al XX-lea în stil neogotic), încă mai păstrează elemente romanice care o plasează la începutul secolului al XIII-lea.

Pe fațada de sud se află o ușă cu arc de mijloc. Aceasta este susținută de creste de diferite înălțimi, dintre care una reprezintă o figură umană într-o tunică. Cornișa este susținută de corbele cu decor simplu. Pe de altă parte, fațada de nord și absida dreptunghiulară au o dezvoltare mai simplă, probabil datorită transformărilor pe care le-a suferit. Corbelele de antet, unele din construcția originală, au un motiv geometric repetat. Repetitiv, un Agnus Dei.

În interior se păstrează arcul de triumf romanic susținut de capiteluri vegetale și figurate. Tabloul său este o piesă manieristă din secolul al XVIII, recent restaurat, compus dintr-o predelă, două corpuri și o mansardă. În partea centrală se vede imaginea Imaculatei Concepții, în dreapta ei cea a Santa Bárbara și în stânga ei cea a San Lucas Evangelista. La rândul ei, în mansardă, fuga din Egipt este reprezentată în relief.

Cu aceste informații prețioase ieșim din Cudeiro. Drumul alternează cu urcușuri ușoare și coborâșuri care uneori sunt mai deranjante. E clar că urcușul e mai comod pentru musculatură, deoarece folosim aceeași musculatură pe care o folosim zilnic, pe când la coborâre folosim mușchi mai puțin antrenați.

Intrăm din nou în pădure. Vremea parcă s-a mai încălzit un pic. E totuși răcoare și îmi cam ”îngheață” mâinile pe telefon, așa că poze mai puține acum.

Mergem parcă din inerție. Nu știu de ce, dar practic încă dorm, atât de bine a fost azi noapte în pat. Ne apropiem de Tamallancos.

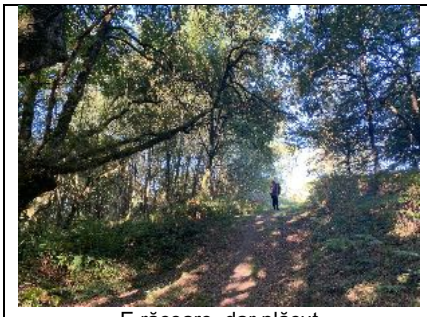

E răcoare, dar plăcut

Bine că drumul e bun

Ieșim din Viduedo

Drumul a devenit potecă

Santa María de Tamallancos este o parohie din municipiul Vilamarín, regiunea Ourense, provincia Ourense. Recensământul din 2007 evidențiază existența a 601 locuitori (455 bărbați și 146 femei). Sărmanele femei ...

Trecem pe lângă Biserica Santa Maria, care nu ne poate livra ștampile pe credențiale, fiind închisă.

Clădirea vechii parohii Santa Maria din Tamallancos corespunde unei lucrări gotice din secolul al XVI-lea, deși un element ne dă indiciu despre originea sa totuși romanică. Este un Agnus Dei așezat pe pinionul absidei.

Este foarte probabil ca planul original să fi fost adaptat la schema obișnuită a romanicului popular galician, cu o singură navă și absidă dreptunghiulară mai joasă și mai îngustă decât aceasta, deși prima a fost prelungită și absida a crescut în înălțime până a egalat-o. De aceea, Agnus Dei a fost relocat, acest lucru fiind evident prin faptul că astăzi este orientat în sens invers celui tradițional: ar trebui să fie orientat spre Est, dar aici sculptura este îndreaptă spre Vest. Nici nu se poate stabili dacă este vorba despre un miel sau un berbec, opțiune comună în romanica galică, deoarece imaginea a fost tăiată la gât, astfel că și-a pierdut capul. Pe coloană poartă o cruce latină înscrisă într-un inel îngust de piatră din care ies ușor brațele orizontale. Numai cu acest element este imposibil de sugerat o cronologie, deși, având în vedere că biserica este situată pe traseul Vía de la Plata pe Camino de Santiago, este probabil ca prima sa concepție, în stil romanic, să fi avut loc în jurul sfârșitului secolului al XII-lea, care coincide cu boom-ul construcțiilor legat tocmai de Camino.

Nimeni pe stradă, nici-un bar, așa că apucăm iar ”drumul codrului”. Drumul e superb, s-a încălzit puțin. După cca. 3 km intrăm în Sobreira.

San Xoán de Sobreira este o parohie din municipiul Vilamarín, regiunea Ourense, provincia Ourense. În 2007 avea 228 de locuitori, dintre care 105 bărbați și 123 femei. Ceea ce reprezintă o pierdere de locuitori în raport cu anul 2006. Oricum, matriarhat clar.

Drumul ne poartă din nou prin pădure, practic pe la o margine de pădure. Nu bolovani, nu pietriș, deci ok. După nici 2 km intrăm în Faramontaos.

San Xes de Faramontaos este o parohie din municipiul Ourense da Merca din regiunea Terra de Celanova. În 2007, avea 80 de locuitori, dintre care 36 bărbați și 44 femei, ceea ce reprezintă o scădere cu 6 locuitori față de anul 2000. Cum se face că mereu femeile sunt mai numeroase decât bărbații? Asta miroase a discriminare.

Ce să facem, ne continuăm drumul căci mai avem cam 6 – 7 km până la Cea. Ce a fost mai mult am parcurs. Începem să iuțim pasul căci oboseala dă semne de revendicare. Trecem prin Pazos și intrăm în Casanovas. Fără interes major, e o localitate mică la cca. 2 km de Cea.

Mai avem 87,792 km

Ne îndreptăm victorioși spre Cea

Potecă ”anti mocirlă”

Castani giganți

Ieșim din pădure și intrăm într-o zonă industrială. Cum trecem șoseaua locală, dăm de un bar, ”Braseria Bahia”. Ce nume semnificativ? Deci Bahus era cunoscut și prin locurile astea. Un indicator ne avertizează că până la Santiago de Compostela mai sunt doar 87,792 km. Un fleac. Fleac, fleac, dar asta înseamnă și sfârșitul Camino de anul acesta.

Intrăm la bar ca să bem un juice și o Cola (Carmen). Se face curățenie, se spală pe jos, așa că suntem invitați să stăm pe terasă. Patronul e un tip ursuz, care practic nici nu ne bagă în seamă, se urcă în mașină și pleacă. Fata de la bar e practic o copie fidelă a patronului. Cu multă silă ne servește, semn că nu pare am fi niște clienți onorabili. Sincer să fiu nu am văzut până acum un mai mare dispreț față de clienți ca aici la ”Bahia”. Terminăm ce aveam de băut, plătim, și dezgustați de primirea în Cea, plecăm.

În fața barului e un indicator care ne orientează spre Casa Manoso, locul unde vom dormi. De dimineață, proprietarul îmi trimisese un email ca să mă întrebe cam pe la ce oră vin căci trebuie să își ducă băiatul la înot.

Ajungem în centru, Plaza Mayor. Un turn ”gigantic” (e tot metaforă) cu un ceas în vârf străjuiește piața. Întrebăm de Casa Manoso și aflăm că e chiar în vecinătatea pieței, lângă o ”piață” (din nou metaforă), practic un depozit angro de pește congelat, ce cam pute, mai ales pentru un vegetarian.

San Cristovo de Cea este o comună din provincia Ourense, aparținând regiunii Carballiño. Conform IGE în 2014 avea 2.418 locuitori (3.026 în 2003). Numele ei (vezi Galizionario) este corect „Ceés”.

Municipiul, de 93,9 km², cuprinde 13 parohii. Se învecinează la nord cu Rodeiro (provincia Pontevedra) și Carballedo (provincia Lugo), la sud cu Maside, la est cu Vilamarín și la vest cu Amoeiro, Piñor și O Carballiño, de care este separată de râul Arenteiro.

Nord-estul municipiului este o zonă muntoasă, ramura sudică a Serra do Faro, cu vârfurile Martiñá (1.039 m) și Alledo (1.011 m). Municipiul este traversat de râurile Mirela și Oseira (afluenți ai Arenteiro) și de râul Barbantiños. Alte cursuri mai mici sunt Búbal, Silvaboa, Benito, O Texo sau Ricovelo. Zona are un climat oceanic temperat în văi și un climat oceanic de munte în zonele înalte.

Municipiul este legat de drumul N-525 și AG-53.

Se păstrează vestigii megalitice (mámoas) în satele castrex Martiña, Covas și San Fagundo.

În 1137, mănăstirea Oseira a fost fondată de ordinul San Bieito, aparținând ordinului cistercian din 1141. Din secolul al XII-lea și în timpul vechiului regim, mănăstirea Oseira își exercita jurisdicția asupra zonei, starețul său având titlul de conte de Cea. Parohiile Mandrás și Vilaseco aparțineau de jurisdicția lui Xosé Temes, iar parohia Castrelo aparținea județului Ribadavia.

Se pare că ne apropiem de Cea

Am intrat în Casanovas

Ruine cu termopane

Din nou la drum și din nou prin pădure

Semne ale creștinismului

Numele orașului apare scris de-a lungul istoriei sale ca Cea, Çea, Ceia și Zea, posibil un toponim de origine celtică, și ar avea două sensuri posibile „zid” sau „prerie”.

La începutul secolului al XIX-lea au fost create municipiile Oseira, Cea și Mandrás, fuzionate după împărțirea teritorială a Spaniei în 1833.

Până în 1916 a fost numit simplu Cea, dar din acel an a fost numit San Cristovo de Cea pentru a o deosebi de municipiul Cea (León).

Pe lângă amintita mănăstire Oseira, printre moștenirea San Cristovo de Cea, se remarcă și biserica parohială San Fagundo, cu arhitectură romanică.

Municipalitatea își bazează sprijinul economic pe sectorul agrar. Parohiile Oseira și Vales au ferme de vaci pentru lapte, iar partea de sud a consiliului are ferme de porci, păsări și iepuri, integrate în COREN. Pe de altă parte, agricultura include culesul de grâu cu care se face Pâine de Cea, cu denumire de origine, cu peste 40 de cuptoare de copt.

Târgul local are loc în zilele de 6 și 22, iar în prima duminică a lunii iulie are loc sărbătoarea pâinii. Am nimerit deci, cât se putea de prost. Rămâne acum să îl identificăm pe Manoso, cel cu casa unde vom dormi. Totul e pustiu, cu toate că suntem aproape de amiază.

Au primărie cu o emblemă ciudată. De un pom se sprijină, cu labele din față, sau doi urși, sau doi porci mistreți. E greu de decis, dar asta e mai puțin important.

Identificăm relativ ușor Casa Manoso, dar e închisă. Se pare că proprietarul nu s-a întors de la bazinul de înot unde își dusese copilul. Ce putem face? Singura soluție e să găsim un bar unde să savurăm gustul inconfundabil al ”Berii de bun venit”.

Bancă au, primărie au, farmacie au, dar unde e barul? La o mică masă rotundă stau 2 localnici cu câte o sticlă de bere în față. E clar că acolo e ce căutăm. Intrăm și noi, o răceală și o stare de respingere mă apucă. Nu știam cum să ies mai repede. De fapt însuși barul era ceva respingător. E ceva 2 x 3 m. Practic trebuia să stai în ușă ca să vorbești cu barmanul. Îmi vine o ideie salvatoare, întreb: ”se poate mânca ceva aici”. Răspunsul era evident că nu, așa că ies cu ”fața curată” (super metaforă).

De la cei care divinizau sticlele de bere, căci se uitau la ele ca la o comoară, aflăm că după colț e un alt bar unde putem încerca să găsim ceva de mâncare. Cum altă soluție nu avem, dăm colțul și ne oprim în fața unui bar cu un nume puternic: ”O Vaticano”. Intrăm cu o oarecare reținere, dacă dăm de Papă, noi fiind ortodoxi? Dar nu, în interior era doar Manolo, proprietarul cu care ne împrietenim instantaneu.

Comandăm berea prin care confirmăm încheierea cu succes a unei etape. Ne așezăm la o masă pe terasă și realizăm că ne apropiem cu fiecare pas de finalul acestui Camino minunat. Facem poza de protocol cu Manolo, care, în mod cu totul excepțional o va ruga pe

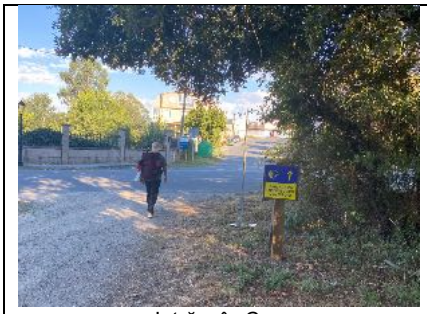
Intrăm în Cea

Casa Manoso, acolo trebuie să ajungem

Americanele la Braseria Bahia

Un comitet de primire ad-hoc

soția lui să ne facă ceva de mâncare, asta pentru faptul că la barul lui nu se servea mâncare caldă. Așa ne trezim cu omletă și cartofi prăjiți extraordinari.

Cum se apropia ora la care promisese proprietarul Casei Manoso că va veni, ne îndreptăm optimiști către locație. Încă nu venise. Ne așezăm pe o bancă răbdători. Acum că berea a fost onorată, practic, nu mai aveam altă urgență.

Așteptăm cuminți în fața casei proprietarul, care într-un final își face apariția. Ne identifică ca fiind cei cu rezervare și ne pune la dispoziție cheile camerei unde vom locui o noapte. Camera e frumoasă, de fapt toată casa e plăcută, cu excepția proprietarului care e un tip rece și neprietenos, după ”standardele” mele.

Dormim cam 2 ore, se pare că în ultima vreme asta e perioada de refacere. E încă lumină, e plăcut afară, așa că decidem în unanimitate să facem plimbări prin oraș.

Ieșim în Plaza Mayor, care aici îi zice ”Plaza de Reloj” și ne oprim în fața turnului cu ceas din piață. Pare straniu un turm înalt în mijlocul pieței, dar gusturile nu se discută. Mă apropii de o plăcuță pe care sunt trecute câteva date despre turn. Mă miră faptul că informațiile sunt doar în spaniolă, nu și în engleză, oricum am Google Translate lângă mine, așa că aflu:

” *A fost construit între 1926 și 1928, iar lucrările au costat 15.000 de pesete, adică un sfert din bugetul pe care îl avea la dispoziție Consiliul Orășenesc la acea vreme. Este o clopotniță înaltă, cu patru ceasuri, câte unul pe fiecare față și patru fântâni care izvorăsc de la bază”*.

Cam modestă descrierea, dar poate nici acum nu au avut un buget mai generos ca să facă o informare mai consistentă. Dar se întâmplă un lucru extraordinar. Un localnic care m-a văzut că mă chinui să traduc textul, îmi arată un avizier pus pe zidul primăriei și îmi face semn să mă duc acolo. Am urmat sfatul, chiar dacă era făcut într-o galiciană pură, asta pentru că nu am înțeles o boabă din ce îmi spunea bătrânul binevoitor, așa că mă aflu în fața avizierului. E o pagină dintr-un ziar, în care un originar din Cea, acum plecat de aici, povestește despre importanța turnului.

” *Acest monument are o istorie proprie, pentru că se află acolo, în centrul pieței și nu în alt loc, puteți citi asta în articolul lui Angoda, intitulat: Emblema Poporului. Angoda în acest articol evidențiază asistența socială pe care a îndeplinit-o acest Ceas, notând orele și jumătate de oră, asistență socială, pentru tot orașul, dar mai ales pentru Panadeiras de Cea* (Brutăriile din Cea)*, care aveau în mod normal program de noapte și sunetul clopotelor din oră, și la fiecare jumatate de oră, era o informație pe care o aveau toată noaptea și astfel marcau timpul de creștere a pâinii și de asemenea timpul de coacere, asta depinzând foarte mult de cât de fierbinte era cuptorul.*

Pe lângă acel caracter pe care Angoda îl evidențiază în acest monument, aș evidenția munca socială pe care au făcut-o aceste patru fântâni, apă curgând zi și noapte fără oprire, da, pentru că în acele

Cam slabă recoltă de cartofi

Am ajuns, Plaza Mayor, unde e Manoso?

Uite și Casa Manoso

Am ajuns și la ”Vatican” (O Vaticano)

vremuri nu era apă curgătoare în case și deci toți locuitorii ne-am aprovizionat cu apă din diferitele surse care se aflau în oraș și fântâna Plaza, era cea care livra cea mai mare cantitate de apă și cea care alimenta cea mai mare populație, având în vedere, bineînțeles, că acolo curgea apă la orice oră și din acest motiv, pentru Panadeiras de Cea (Brutăria din Cea) *a fost fundamental, deoarece pentru a frământa Pan de Cea* (Pâinea de Cea)*, aproape întotdeauna noaptea, aveau nevoie de apă, iar Fântâna din Plaza era acolo gata de ajutor. Și bineînțeles trebuie evidențiată ”munca” depusă de cele patru bazine de apă ale sale, care serveau drept jgheab de apă și pentru o mulțime de vite, care existau în oraș la acea vreme. În aceste date actuale, cele patru fântâni ale Turnului și stâlpii săi ni se par niște simple decorațiuni ale Turnului, dar ce mare treabă au realizat în zilele lor.*

Cu alte cuvinte, acest monument, nu din cauza monumentului în sine, care este un monument de construcție simplă, ci datorită acțiunii sociale pe care a avut-o în orașul nostru, merită o recunoaștere, ceea ce poate, de vreme ce îl avem atât de aproape, o facem chiar dacă nu realizezi cât de mult merită.

Este situată în centrul unei Piețe Mari (știu că sunt oameni nostalgici pentru piața pe care o aveam înainte, și eu) dar este totuși o Piață grozavă, datorită amplasării, oriunde te-ai uita la ea, din dreapta, din stânga, din centru, adică din orice punct cardinal pe care îl privești, îți oferă mereu și îți pune la îndemână acel serviciu pentru care a fost creat și așezat acolo. Îți oferă un cadran de ceas, ca să știi ora și în același timp să îți ofere un jet de apă pentru a-ți potoli setea.”

Ei da, după acest articol mă simt mai ușurat. La început am fost convins că acest turn are conotații religioase, dar el e cel mai bun exemplu de ce poate face o comunitate pentru ea însăși.

Ca să bifăm toate punctele importante ale localității, vizităm magazinul universal. Găsești totul, de la produse alimentare, la articole de grădinărit și chiar corturi. Cum era și firesc, Carmen își ia o conservă de pește, doar din curiozitate.

Pentru că ne-a fost recomandat un restaurant – bar unde am fi putut mânca, mergem să îl explorăm. Înăuntru te simți ca într-un muzeu. Obiecte vechi expuse, îți amintesc de magazinele ”Antik”. Pe deasupra, cea care servește, nu e prea departe de aspectul obiectelor expuse. Țâfnoasă, intrigată parcă de însăși existența ei, ne întâmpină cu expresia: ” ¿qué quieres?”, care în traducere liberă e cam ”ce vrei?”. E clar, la Manolo e singurul loc unde putem sta în voie, așa că ocupăm o masă la ”O Vaticano”. Încă nu e ora de cină, așa că ne relaxăm cu o bere.

La o masă alăturată stau 2 pelerini spanioli, cazați la Albergue din oraș. La un moment dat, surpriză, apar Ștefanie și Peter. Trec pe lângă noi, dau din cap, un fel de salut, și se așează la masa cu cei doi pelerini. Ne ignoră total, dar spre surprinderea mea, și pelerinii îi ignoră pe ei, așa încât stau stingheri la masă. Asta e. Stau și mă întreb pe unde au umblat de numai acum apar? E clar, nu puteau concura cu Speedy Gonzales, dar poate au greșit drumul, poate s-au rătăcit, cine știe. Oricum ne-au tratat de parcă nu ne cunoșteam.

Ciudați oameni în Cea

În sfârșit ”Berea de bun venit”

În așteptarea proprietarului

Înapoi la ”Vatican”, … cam indecent loc

Îi las în paza Spiritului Pelerinului și observ că s-a făcut de cină. Barul lui Manolo nu servește mâncare gătită, așa că pentru a nu îi crea probleme lui Manolo, intrăm în bar și îl rugăm să repete meniul de la prânz. Soția lui Manolo repetă cu succes meniul deja cunoscut de noi și apreciat cum se cuvine. Omleta e delicioasă. Pe lângă cartofii prăjiți mai adaugă și o salată de roșii, din grădina lor, se pare. De fapt la prânz, Manolo vorbea cu o femeie mai trecută de 50 de ani, care era dotată cu o sapă, după care a plecat cu ea cu mașina lui. Se pare că femeia respectivă avea grijă de grădina lui Manolo.

Terminăm cina, udată bineînțeles cu bere și dăm să ne retragem la culcare. De pe terasă dispăruseră și nemți și cei doi pelerini spanioli. Se pare că toți 4 s-au cazat la albergue municipal.

La Casa Manoso e liniște. E foarte posibil să fim singuri, dar încă mai pot veni oaspeți. Carmen se îndeletnicește cu aranjarea bagajele căci mâine avem de paecurs un drum lung. Eu ies în ”sufrageria” pensiunii ca să îmi aștern impresile în jurnal.

Încep să scriu și fără să vreau îmi tot amintesc de Ștefania și Peter, nemții cu care ne împrietenisem la Albergueria. După 2 zile, Peter m-i se adresează cu apelativul ”Speedy Gonzales” și acum ne ignoră total. Mister total, mai ales că vorbim de relația dintre doi pelerini, nu doi concurenți.

Îmi vin în minte două posibile explicații: ”atât pot face ei acum” și ”ce nu a învățat Ionică, nu mai învață Ion”.

Ca pelerin se presupune că ai ajuns la un nivel spiritual la care ranchiunea nu își găsește loc. Cu ce i-am afectat noi că ei au plecat mai devreme și noi am ajuns înaintea lor?

Mi-am amintit de istorioara cu puiul de leu legat cu un lanţ, istorioară ce este sugestivă. Un pui de leu era legat în lanț. Anii trec, leul creşte, dar refuză să rupă lanţul. Deşi a crescut şi ruperea lanţului ar fi o sarcină simplă, el îşi autolimitează puterile. Convingerile limitative îl fac să creadă în puterea lanţului, aşa că nici măcar nu va încerca să se elibereze.

Se pare că așa au crescut și prietenii noștri, au crescut cu invidia față de alții. Aici vorbim de ”convingeri limitative” care îi țin blocați într-o realitate care practic nu există decât în imaginația lor.

Deseori aceste convingeri limitative sunt inconștiente, adică e posibil nici să nu fii conștienți de faptul că au o convingere limitativă despre un anumit aspect al vieții lor. Dar dacă te simți blocat, poți fii sigur că perpetuezi undeva, în subconștient, o convingere limitativă de care e foarte posibil ca ”Ionică” să nu fi avut habar.

M-i se cimentează din ce în ce mai tare convingerea că pentru Ștefanie și Peter, Camino e o formă de concediu, un concediu care, pentru ei, trebuie să fie exclusivist.

Revenind la zicala: ”Ce nu a învățat Ionică, nu mai învață Ion”, îmi amintesc o explicație pe care am încercat să o dau acestui ”adevăr”.

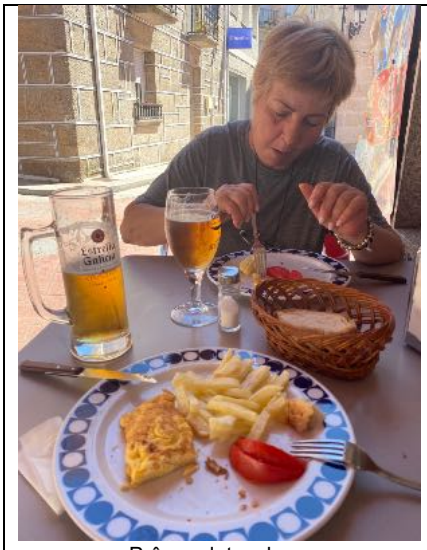

Prânz udat cu bere

Noi cu simpaticul Manolo

… și cină udată ce bere

Scorul zilei:
41143 pași
28,8 km
7,20 ore

Gata de drum

Misiunea lui “Ionică” constă, încă din copilărie, în a își forma o sumă de credințe care să îl facă să fie convins că în viață ”lucrurile stau într-un anume fel”. Deci “Ionică” trebuie să învețe anumite reguli și mai ales să învețe să se poziționeze într-un anumit fel într-o situație anume.

La naștere, “Ionică” începe procesul de evoluție personală în cadrul familiei, care își pune o amprentă decisivă în evoluția sa ulterioară. La acest proces participă mai mulți factori: părinții, anturajul, societatea, propria personalitate, etc. De fapt tot acest proces îl putem numi: educație.

Ei bine, de acolo, din copilărie, provine acest comportament al lui Ștefani și Peter. Se pare că au trăit și crescut într-un mediu care le-a insuflat sentimentul de ”unicitate”. Nu știu dacă amândoi sunt la fel, dar eu am convingerea că totul pleacă de la Peter.

Dar gata. Pentru noi a fost o experiență, cum de altfel a fost și pentru ei. Cred că toți au avut de învățat din această întâlnire. Pot spune, cu mâna pe inimă, că în toate călătoriile mele pe Camino, nu am avut parte de o asemenea experiență.

Cred că am folosit deja prea mult timp cu acest ”eveniment”, cu întâlnirea cu Ștefania și Peter. Am putut realiza că oamenii sunt diferiți și ca mentalitate, dar mai ales ca și comportament.

În 2017, când eram pe Camino Francez, am avut acel episod cu preotul polonez care a refuzat, la o Misa, să îmi dea împărtășania, spunându-mi că nu o merit căci nu eram de rit romano-catolic. Am făcut tărăboi, m-am certat în biserică cu el, l-am amenințat că îl voi reclama la papă. După 4 zile mă întâlnesc cu cei 2 preoți polonezi care se odihneau sprijiniți de balustrada unui pod. Prima reacție a mea a fost să întorc capul și să îi ignor. Am făcut 7 – 8 pași și am realizat că asta înseamnă să cobor la nivelul lor spiritual. M-am întors, mi-am cerut eu scuze pentru scandalul pe care l-am provocat. Aici vine minunea. Preotul care îmi refuzase împărtășania, scoate din rucsac o brioșă și mi-o oferă. La început am refuzat, dar în final am acceptat-o. Din acel moment, parcă s-a ridicat un văl dintre noi. Se pare că fiecare din noi a înțeles ce a greșit și asta a dus la o restabilire a statutului de pelerin.

Am povestit această întâmplare, în speranța că fiecare dintre noi va înțelege când și de ce a apărut această deteriorare a ”prieteniei” noastre din prima zi. Poate ne vom mai întâlni vreodată și vom fi capabili să mâncăm ”brioșa” împăcării.

Acum mă culc. Noapte bună.

24 august 2022

E răcoare. Avem un drum cam lung. Primul nostru gând se îndreaptă către Manolo și ”Vaticanul” lui, căci acolo putem onora americanele. Deci prima oprire e la O Vaticano. Aici, spre surprinderea soției lui Manolo, restituim furculița împrumutată aseară, asta pentru a avea posibilitatea ca să poată Carmen să își mănânce conserva cumpărată

La revedere Casa Manoso

La barul lui Manolo pentru americane

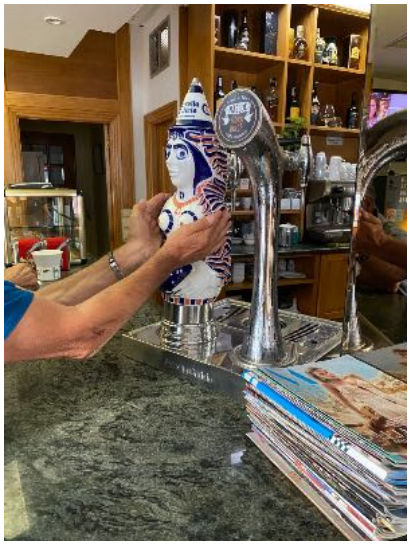

Nu mă pot abține

O pornim la drum

de la magazinul alimentar. Bem americanele și o pornim. Facem câteva poze cu turnul din piața centrală și cu primăria.

Drumul începe pe șosea, apoi intră în pădure. E încă răcoare, dar rezistăm ispitei de a pune pe noi jachetele.

După cca. 2 km intrăm în localitatea Cotelas. E o localitate ”supărător” de mică. Câteva case, câteva ruine și lipsă bar. Oricum e prea devreme pentru un popas, așa că decidem să ne continuăm drumul.

În scurt timp intrăm în O Pinor, o localitate mai ”răsărită”. Un panou cu informații legate de acest loc ne apare. Deschid telefonul, Google Translate și mă apuc de treabă.

Piñor este un municipiu din provincia Ourense, aparținând regiunii Carballiño. Conform IGE în 2014 avea 1237 de locuitori. Numele lui complet (vezi Galizionario) este „Piñorense”.

Există rămășițe ale culturii megalitice care arată că a existat deja o prezență umană în preistorie, precum diverse movile, deja menționate în Diccionario de Madoz (1847) când se vorbește despre parohia Desterro.

O cultură castro se păstrează lângă satul Guimarás, în parohia Canda. Așezarea nu a fost cercetată, dar a fost catalogată și explorată de Florentino López Cuevillas, care a inclus-o în „Catalogul forțelor din Terra do Carballiño” publicat în revista Nós sub numele Outeiro do Castro. Se vorbește aici despre un fort de dimensiuni reduse (64 m lungime pe 54 m lățime) situat pe malul râului Mirela (numit în această secțiune râul Castro), care servește drept apărare naturală.

Din vremea romanizării, tot după Florentino Cuevillas, trei conducte lungi de 60 cm din piatră și cărămizi au fost găsite la începutul secolului al XX-lea, la aproximativ 1 km de fortul Guimarás, în parohia Barrán. Potrivit autorului, ele erau posibil destinate conducerii apei și puteau face parte dintr-un sat roman.

Antonio Rodríguez Colmenero citează în lucrarea sa Galicia Meridional Romana că anumite toponime precum Barrán și Fontao ar putea sugera existența așezărilor romane, precum și a Grovas. În aceeași lucrare, toponimul A Canda este legat de mineritul roman, iar populațiile din Arenteiro și Arenteirino (Barrán) ar putea fi legate de exploatarea argintului, fie în timpul romanizării, fie într-o perioadă ulterioară.

Într-o altă lucrare a aceluiași autor, La red viaria romana del suoroeste de Galicia, se vorbește despre un drum roman care ar pleca din Portela do Home spre Carballiño, traversând râurile Homem și Limia și orașele Entrimo, Arnoia și Ribadavia. Odată ajuns în Carballiño, drumul putea fie să meargă spre drumul care a fost folosit pentru a construi actualul drum dintre Ourense și Santiago de Compostela, fie să traverseze municipalitatea Piñor pentru a trece prin Oseira și Confurco spre Lugo.
Autorul Miguel Romaní vorbește despre istoria municipiului în Evul Mediu în lucrările Colección diplomatica do Mosteiro de Oseira și

Relicve ce dăinuie încă

Ermita do Puxallos

Catalog del archivo Monacal de Osera din 1629. La acea vreme configurația parohială era oarecum diferită (cele lui Torcela și Barrán nu existau încă), iar podurile Mirela și Arenteiro erau deja menționate.

În lucrarea Los caminos medievales de Galicia, Elisa Ferreira Priegue menționează că erau mai multe drumuri care traversau zona, dintre care cel mai important era cel care făcea legătura între Ourense și Santiago de Compostela, care trecea prin Cudeiro, Tamallancos, Ponte Sobreira, Sobreira, Faramontaos, Viduedo, Casas Novas, Cea, Piñor, Ponte Arenteiro și Carballeda înainte de a continua spre regiunea Deza. Vicente Risco oferă mai multe date în Geografía del Reino de Galicia, subliniind că din Cea, poteca traversa Ponte Cotelas, Canda, Ponte Mirela, Barrán, Piñor și Carballeda. Pe acest drum s-au născut orașele Mirela, Senderiz și Piñor. Alte poteci, configurate pe baza drumului principal, au fost cele care traversa Canda prin Guimarás pentru a ajunge la Oseira, și cea care pornea de la podul Arenteiro spre Castro de Vence, urcând râul Arenteiro pe malul stâng.

Mănăstirea Oseira a dobândit terenuri și proprietăți în parohiile din Piñor, multe prin donații și achiziții, care au fost salvate în schimbul unui venit. Pentru a colecta aceste chirii și pentru a se asigura că pământul era bine lucrat, mănăstirea avea, conform vechiului Rotello, un tumbo din secolul al XIV-lea, cu o serie de majordom împărțiți între parohii. Cel mai cultivat produs a fost secara. În parohia Loeda a fost încurajată cultivarea viței de vie.

Dintre moștenirea religioasă a municipiului trebuie evidențiată biserica parohială San Mamede da Canda. Este o biserică simplă cu o singură navă cu fațadă cu ușă de intrare cu pilaștri pe laterale care susțin un fronton triunghiular ale cărui capete nu se unesc. Exteriorul capului bisericii este decorat de un crucifix magnific, dintr-o cruce. În interior se află un acoperiș de lemn și o mică capelă atestată documentar în anul 1668 la care se accesează un cadru semicircular pe care este sculptată stema domnilor conacului Reda, proprietarii capelei. Biserica are diverse tablouri în stil baroc, printre care se remarcă Fecioara Adormirii Maicii Domnului, și diferite obiecte de argint, precum o cruce parohială și o cupă renascentistă. Zidăria magnifică, este acoperită de o boltă cu contraforturi unghiulare. Are o fereastră mică, sub formă ovală.

În cadrul patrimoniului civil, merită evidențiat sediul asociației locuitorilor din San Mamede, inaugurat în 1931 și în curs de reabilitare. Această clădire este formată din două etaje în formă dreptunghiulară. Fațada principală are ca element dinamic un balcon proeminent cu balustradă metalică. Balcoanele și ușile sunt din fier forjat și au motive vegetale decorative. În incintă există o placă cu inscripția „Propiedad de la sociedad cultural Hijos de la Parroquia de San Mamed de la Canda en Buenos Aires”. Locuitorii au fost cei care au construit clădirea. La parter se afla casa profesorului iar la primul etaj cele două săli de clasă, pentru băieți și fete, unde se țineau cursurile. Afară era o bucată de pământ care era folosită ca și grădină de legume, unde elevii făceau practici agricole.

Descriere completă. Ce nu se spune e faptul că de aici începe un urcuș, care după hartă ar avea o diferență de nivel de cca. 300 m.

Mai avem 63,135 km până la Santiago

Ceață și frig

Intrăm în Puxallos

Case pricopsite în Puxallos

Cam neplăcută perspectivă. Ce să facem, așa au făcut primii pelerini, așa trebuie să facem și noi.

Bine că mai avem doar 63,135 km până să intrăm în posesia diplomelor de pelerini.

Urcușul se manifestă agresiv încă de la început, așa încât suntem nevoiți să turăm motoarele și să încetinim viteza. Bine că mergem prin pădure și nu ne arde soarele. Mai e un aspect pozitiv, drumul e pașnic, fără stânci și bolovani ”mișcători”.

Intrăm în Arenteiro, o localitate cu doar câteva case, nefiind dotată cu bar. După atâta urcuș, ar fi mers un juice, iar Carmen Cola. Fiind conștienți de lipsa barului, ne continuăm drumul, adică, ne continuăm urcușul. Așa ajungem la O Reino.

O Reino este situat de-a lungul drumului OU-154 (vechiul drum Ourense - Santiago de Compostela) și a N-525 la punctul kilometric 268. Se poate ajunge și prin autostrada AG-53, plecând la legătura 65. Prin O Reino trece Camino de Santiago numit Ruta de la Plata. Distanța până la capitala provinciei, Ourense, este de 30 km. Aproape de O Reino se află Cea la 7 km, O Carballiño la 16 km și Lalín la 21 km.

Este un oraș cu doar aproximativ 160 de ani de viață care a început să fie construit când a fost pusă în funcțiune prima autostradă N-525 de la Zamora la Santiago (aproximativ în 1860).

Primele clădiri au fost dedicate deservirii celor care au călătorit de-a lungul drumului. Deoarece existau mai multe hanuri, astfel a fost numit inițial „Hanurile Regatului”.

Scriitorul Dan. Camilo José Cela descrie cele de mai sus în lucrarea „Mazurca pentru doi morți” și în alte povești ale sale vorbește despre O Reino pentru că strămoșii săi erau din Moire, un oraș vecin.

Cum hanurile nu mai există, suntem nevoiți să ne continuăm urcușul. Astăzi parcă e cel mai greu de la Zamora încoace. Bine că degetul mic a acceptat situația creată, iar umblătorii cei noi a lui Carmen, se pare că își îndeplinesc cu brio menirea.

Intrăm în Carballede. Oare cât o mai fi până în vârf? Cum ne e foarte greu de aflat, nu ne rămâne decât să ne continuăm urcușul, și astfel intrăm în O Carballeda, o localitate specific montană.

La Carballeda este o localitate situată în nord-vestul provinciei Zamora, Castilla y León, vestul Spaniei. Suprafața sa este de 1.216,54 km².

În ciuda identității puternice a locuitorilor săi, această regiune istorică nu a reușit să obțină recunoașterea legală necesară dezvoltării sale administrative. Prin urmare, municipalitățile sale au recurs la organizarea în ”man comunidad”, singura formulă legală care a permis regiunii să-și gestioneze în mod semnificativ resursele publice municipale. Capitala provinciei este Mombuey, iar cel mai populat oraș

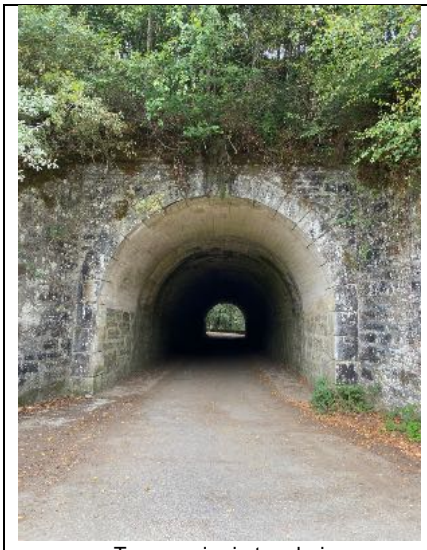

Trecem și prin tuneluri

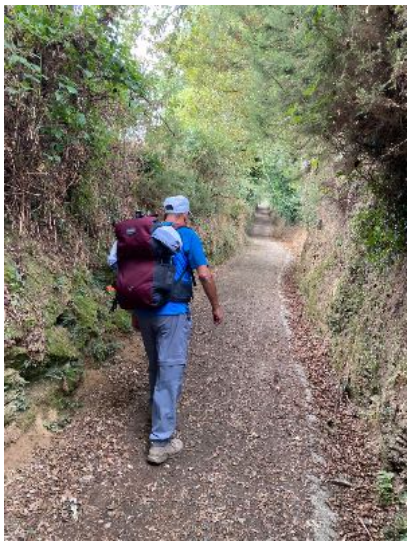

Iar pe teren accidentat …

este Villardeciervos, chiar dacă populația sa este de doar 491. Numele „La Carballeda” își are originea în numărul mare de stejari Quercus robur, cunoscuți local sub numele de carballos.

Lanțul muntos Sierra de la Culebra, este una dintre puținele zone din Europa de Vest cu o populație considerabilă de lupi sălbatici, fiind situată în sud-vestul regiunii.

Ieșim din pădure și urcăm pe o cărare cu stânci cam potrivnice nouă. Oare cât o mai dura ”chinul”. Încerc să îmi închipui cum au escaladat vechii pelerini muntele acesta încălțați în sandale. E logic să fi fost organizate numeroase spitale pentru pelerini.

Gata cu văicăreala, sunt doar recunoscut ca ”Speedy Gonzales”, așa că înainte spre noi victorii. Apropoo, unde or fi acum Ștefani și Peter? Dar nu vreau să reiau analiza reacției lor față de noi. În viața asta, sau într-o viață următoare ne vom întâlni cu siguranță.

Uraaaa. Am ajuns pe vârf. Teoretic, de aici ar trebui să coborâm, dar să vedem dacă există vreo legătură între teorie și practică în ceea ce privește munții Spaniei.

Într-adevăr, coborâm. Se pare că, pentru astăzi, greul a trecut. Coborâșul este relativ pașnic, bine că nu e abrupt. Ieșim din pădurea în care de abia intrasem și undeva jos se vede un pâlc de case. Pare o localitate destul de măricică.

Iuțim pasul, căci coborâm și cam într-o jumătate de oră intrăm în O Castro (Dozon). De aici am mai avea cam 12 km până să bem ”Berea de bun venit.

La peste 750 de metri deasupra nivelului mării, pe câmpiile care nivelau vechii munți ai Galiciei, se înalță un deal care găzduiește fortul Dozón, fiind geneza așezării localității, originea peisajului cultural al acestei părți a ținuturilor Galiției Centrale. Așezarea militară din San Salvador, numită pur și simplu „O Castro”, a fost folosită ca locație și simbolism de către creștinism, adăpostind sediul parohiei la poalele sale, chiar în satul O Castro. Locația, cu priveliști excelente, este ceva obișnuit printre aceste incinte fortificate și pe care o arată de obicei recurența toponimică în sine. Fortificația prezintă coroana centrală tipică, care ajunge la un hectar de întindere, parapetul și o structură într-un șanț care o protejează dinspre vest. Urbanizarea i-a estompat profilul și i-a modificat o parte din limitele ei, ocupând astfel spațiul construit de activitățile agricole actuale, folosind astfel o porțiune din extinderea sa inițială, făcând uz și de vechile terase care i-au generat atracția. Este evident însă că relieful era circular din topografia naturală a terenului, cu o întrerupere în partea de nord-est care trebuie să fi constituit cel mai important acces al acestuia. Satul este asociat și cu o zonă de cimitire preistorice despre care abia se păstrează cunoștințele ultimului său reprezentant: cairnul Coto da Mámoa.

O Castro este deci un loc din parohia Castro, în municipiul Pontevedra Dozón, în regiunea Deza. Potrivit INE, în 2008 avea 241 de locuitori (113 bărbați și 128 femei), cu 20 mai puțini decât în 2000. În 2018, erau 128 de locuitori, 59 bărbați și 69 femei, conform INE.

Fântâna pelerinului (fără apă)

Capela do Carme A Xesta

Cum se face că de fiecare dată, în această parte a Galiciei, femeile sunt majoritare? Mister total. Pentru că suntem în plină coborâre și țelul etapei este relativ aproape, nu mai căutăm un bar și ne continuăm călătoria spre Botos. Numele nu are absolut nici-o legătură cu ceea ce își injectează unele femei în buze. Nu vreau să deschid discuția despre acest subiect, deoarece eu le consider cam lipsite de stima de sine. Frumusețea unui om vine din interiorul lui, nu din exteriorul său. Dar asta e treaba fiecăruia.

Trecem prin Puxallos. Puxallos este un loc din parohia Catasós, în municipiul Pontevedra Lalín, în regiunea Deza. Potrivit IGE, în 2011 avea 29 de locuitori (13 bărbați și 16 femei), ceea ce reprezintă o scădere cu 3 locuitori față de anul 2000. Nu are rost să întrebăm de existența unui bar, mai ales că nu e nimeni pe stradă.

Acum va trebui să coborâm pe o potecă îngustă, la care am ajuns destul de greu din cauza pădurilor, dar am trecut cu bine, e drept că și cu ceva efort. În această secțiune trebuie să fii și atent pentru că sunt gropi care pot provoca căderi cu/sau fără accidentări. Cu puțină precauție vom trece fără probleme. Ne conectăm cu o altă potecă, și vom merge la stânga la vale. După doi kilometri ne conectăm cu o altă potecă și vom merge drept înainte. Puțin mai departe va fi o intersecție și vom merge drept înainte, lăsând celelalte ramuri care duc spre Sixto. Vom trece pe lângă un pârâu și vom continua până la ajunge la Pozo Negro. Ei ce ziceți de aptitudinile mele de ghid?

Pe un terasament pe partea stângă a viaductului Autostrăzii Naționale 525, vom ajunge la un pod peste râul Asneiro. Numele Pozo Negro este dat de faptul că apa râului arată total întunecată datorită adâncimii mari pe care trebuie să o aibă acest bazin al râului Asneiro. Mergem puțin de-a lungul drumului de pietriș care a fost deschis pentru o nouă captare a apei și ajungem la Vella Estrada. Mergem la dreapta și vom face aproximativ un kilometru pe asfalt. După aceea, luăm o potecă la stânga care trece spre Puxallos. Urcăm la început relativ ușor, dar urcușul devine foarte abrupt și trebuie să facem un efort mare pentru a-l urca.

Poteca în sus se leagă de un drum mic, iar noi vom face dreapta și vom urca de-a lungul ei, la umbra ”boa carballeira” (stejarilor bruni).

Încetul cu încetul vom trece pe la capela de San Roque în Puxallos. Există și o mică răscruce de drumuri și vom vedea și indicațiile Vía da Prata. O întoarcere la Lalín va urma pe acest traseu iacobean.

Am plecat din Puxallos de-a lungul Via da Prata, pe o potecă largă. Trecem pe lângă autostradă și mergem la dreapta urmând săgeata galbenă. Am coborât printr-o altă pădure de stejari. Mergem la stânga și trecem prin Ponte Noufe. Urmăm semnele Camiño de Santiago care duc printr-o pădure frumoasă din Barreiro.

Așa că următoarea localitate prin care vom trece, conform indicatorului rutier, este A Xesta. După nume nu pare să fie ”municipiu”, dar de multe ori numele înșeală, și asta nu numai în cazul localităților.

Ce case erau odată …

Viaducte peste viaducte

Am intrat în A Xesta

Din nou la cumpărat de pâine

San Fiz da Xesta este un sat și o parohie din regiunea Lalín, care se află în provincia Pontevedra, Galicia. În 2011 populația era de 252 de locuitori (127 de bărbați și 125 de femei), ceea ce era în scădere față de 1999 când avea 271 de locuitori.

Biserica locală São Fiz (São Félix) este principala atracție a satului, care este și locul de naștere al celebrului muzician Xan da Xesta. Sfântul patron al parohiei este São Pedro Félix, despre care localnicii spun „Festa por festa o Carme da Xesta”, adică este cel mai bun festival dintre toate festivalurile din jur.

Ne continuăm drumul, mai avem puțin. Ar mai fi cam 3 km, deci ce a fost mai greu a trecut. Drumul continuă să coboare, dar mai lent. La un moment dat intrăm în șoseaua care străbate localitatea. Aici stupoare, iar dăm de o mașină care claxonează fără motiv. Fără motiv rutier, dar anunță oamenii că a sosit pâinea. Într-o asemenea situație, care e reacția lui Carmen? Clar, se înfințează la ușa dubiței, și cumpără o pâinică. E plăcerea ei să rontăie pâine pe drum.

Gata de plecare când alt claxon tulbură liniștea localității. De data asta Carmen nu mai intervine. E dubița cu pește proaspăt. Localitatea pare pricopsită. Case frumoase și bine îngrijite. Într-o curte două statuete se sărută, în timp ce de la balcon le privesc două păpușici.

Trecem printre grădini, trecem pe lângă o cultură de porumb siloz, căci e prea des pentru a fi pentru știuleți. Interesant, rândul exterior al culturii, de jur împrejur, e vopsit cu var și o sperietoare veghează îndeaproape situația.

Întrebăm un localnic cam cât mai e până la Botos și ne arată cu mâna, în sensul că e departe. Nu cedăm nervos la informația primită. Intrăm într-o pădurice cam rară, dar străbătută de multe drumuri forestiere. E aerisită, dar, din păcate, nu e de eucalipți.

Ajungem la un pod peste calea ferată. Undeva jos, cam la 30 m, se vede terasamentul impecabil al căi ferate. După aspect pare că a fost pus în circulație azi dimineață. Totul e perfect realizat și perfect întreținut.

Continuăm să coborâm lejer prin pădurica ce străjuiește pajiști. La un moment dat, ieșim de pe drumul lateralnic și intrăm pe soseaua care duce la Botos. Dacă pe drumul pe care am venit nu era trafic, de data asta sunt tiruri ce trec cu viteză, ce îți zboară șapca dacă nu o ți cu mâna. Parcă era mai bine prin pădure.

În fața noastră apar primele case din oraș și o intersecție cu sens giratoriu.

San Xoán de Botos este o parohie din municipiul Lalín. În 2018 avea 524 de locuitori (296 bărbați și 296 femei), cu 132 mai puțini decât în 1999. Are 15 entități de populație.

Linia de cale ferată A Coruña-Madrid traversează parohia, iar pe ea se află gara Lalín. De asemenea, este străbătută de Autoestrada Central Galega și de linia de mare viteză Olmedo-Zamora-Galicia.

Stânga sau dreapta? Asta e întrebarea

Aici și statuetele se pupă

… în timp ce alți stau de pază

Din nou prin pădure

Botos păstrează două forturi mici, de fiecare parte a râului Deza. Fortul din Sestelo este compus dintr-o incintă circulară cu un sistem extins de apărare exterioară în sectorul de nord. Fortificația are o lungime de 75 m în interior și 110 m în exterior, pe axa nord-sud. Dacă se ține cont și de apărările exterioare, lungimea totală a fortului de-a lungul acestei axe este de 250 m. Pe axa est-vest, lungimea în interiorul coroanei este de 55 m, iar în exterior de 90 m. Incinta principală este înconjurată de un terasament cu o înălțime de 6 m până la 7 m în sectorul vestic al coroanei. Spre est și sud, terasamentul are continuitate cu căderea naturală a terenului. Are un parapet în sectoarele de sud-vest, vest și nord care atinge o înălțime de maxim 3 m în sectorul de nord-vest. În interiorul fortificației există o zonă mai înaltă în sectorul sudic cu o cădere de aproximativ 5 m spre nord-est. În această zonă se termină parapetul și se ajunge printr-o rampă curbă.

În biserica parohială se păstrează coperta modificată și cristelnița romanică. Are două tablouri pe laterale din secolul al XVIII-lea și o imagine a Fecioarei, care apare cu Pruncul Iisus în brațe. Lângă biserica parohială se află o cruce remarcabilă.

Pe vremuri era obișnuit ca consătenii să meargă înarmați la sărbătorile din sat care se terminau uneori cu lupte cu răniți și chiar morți. Pentru a pune capăt acestui prost obicei, Garda Civilă, ia măsuri și vizitează pe neașteptate Sărbătorile Botosului, încă din anul 1935.

„El pueblo gallego” la 27 august 1935, a publicat următoarea știre: „Sâmbătă, forțele de gardă civilă și de asalt din capitala provinciei (Pontevedra) și-au făcut apariția în orașul Lalín. Primii au fost comandați de căpitanul Hernandez și al doilea de locotenentul domnul Puig Vilar. Aceste forțe li s-au alăturat cele din Lalín, cu comandantul de linie al acestei zone, demnul locotenent domnul Rivera Balado”.

Scopul unei vizite atât de surprinzătoare nu a fost altul decât de „a merge” la pelerinajul care a avut loc în parohia Botos din municipiul Lalín. În mod neașteptat, la căderea nopții și când petrecerea era în plină desfășurare, gardienii au înconjurat pelerinajul și au trecut la percheziție, înainte de a despărți „femeile și copiii de o parte și bărbații de cealaltă parte”. Surpriza a fost enormă și fiecare, cu viteza pe care o cere cazul, a scăpat de toate armele, aruncându-le. Rezultatul a fost că de pe pământ au fost strânse peste paisprezece pistoale și o grămadă bună de cuțite de toate felurile și mărimile, cuțite de măcelar și alte câteva instrumente de luptă. Erau doi deținuți ale căror arme au fost strânse. Cu armele strânse, forțele au plecat de aici.

Aceste măsuri nu ar putea fi mai precise în fața barbariei care se înregistrează atât de frecvent la aceste petreceri. Este necesar să o repeți mereu în toate pelerinajele și la toate alegerile. Cu aceste „raiduri” sănătoase se termină această agresiune sătească, care pare nevoită să fie încă un număr în programul petrecerilor noastre. Ei bine, bătăușii din sat o știu deja». Fantastic, deci și ei, se pare, aveau ”bombardierii” lor.
Deci nu deținem noi patentul luptelor între clanuri. M-am liniștit acum. Am pierdut șansa de a fi și noi primi la ceva, chiar dacă e ceva regretabil.

E clar, la stânga e drumul

Suntem pe drumul bun

Mai avem 57,6 km

În Galicia nu te poți rătăci

Mai avem 3,4 km până la destinație

Și … berea de bun venit

Mergem spre sensul giratoriu și deodată în față, la o distanță de cca. 200 m, apare o reclamă: ”A Taberna de Vento”. E ceea ce căutăm noi, deci am reușit să învingem ”monstrul” montan și să finalizăm cu succes și această etapă.

Schimbăm vitezele și trecem la modul ”plimbare”. Acum nu mai avem de ce să ne grăbim. Parcă și văd halbele de bere cum ne întâmpină. Intrăm în barul – restaurant. Cele două ospătărițe nu știu o boabă de engleză, dar ne recomandă să luăm legătura cu barmanul.

Acceptăm recomandarea și avem succes. Băiatul vorbește destul de bine engleza, așa că putem iniția un dialog. La auzul că avem rezervare, barmanul face săpături adânci în arhivă și descoperă că ceea ce susținusem eu are un temei. După formalitățile de rigoare ne înmânează o cheie și ne comunică faptul că trebuie să o luăm înapoi până la sensul giratoriu, să traversăm șoseaua și să intrăm pe o ușă care teoretic nu are nici-un alt indiciu.

Fericiți de rezultatul convorbirii, ne așezăm la o masă pe terasă și în scurt timp poposește pe masa noastră ceea ce este ”Berea de bun venit”. Bem agale. Deabia acum încep să simt oboseala. Deabia acum realizez distanța ”uriașă” parcursă azi, dar mai ales peisajele extraordinare ce s-au perindat prin fața ochilor noștri.

Stând așa, relaxat, îmi pun în sinea mea, întrebarea: ”știind cât de greu a fost drumul, m-aș mai aventura odată să îl parcurg?” Și tot eu îmi răspund: ”cu siguranță, da”.

Vedeți, Camino este o sursă infinită de emoții ce, practic, nu pot fi simțite decât trăindu-le. Asta m-a făcut ca începând cu ”istoricul”, pentru mine, an 2017 să pot spune că mi-am descoperit dragostea care cu toate că a existat tot timpul, nu am văzut-o.

Acest punct important de pe agendă atins, ne retragem să ne cazăm și să trecem la ținuta de ”oraș”. Echipați corespunzător, ne întoarcem la bar pentru a servi masa. De data asta nu mai riscăm să fim neînțeleși, așa că ne adresăm direct barmanului.

Primul fel este, așa cum e normal în Galicia, supă de legume galiciană. E ”infernal” de delicioasă. A se considera ”infernal” drept o nouă metaforă al cărui patent îl dețin. Ni se aduce un castron plin cu supă, din care să ne servim. Acum nu știu bine care e motivul, suntem flămânzi sau supa e delicioasă, dar golim castronul. Carmen si-a umplut farfuria de 3 ori, eu de 2 ori.

La felul doi, Carmen decide să testeze o ”scăricică” de porc, parcă așa le zice la bietele coaste, la care se adaugă cartofi prăjiți. Practic nu e o ”scăricică”, ci e ditamai scara. Eu mă mulțumesc cu clasicile ochiuri cu cartofi prăjiți.

Începem să ne simțim și noi mai ”acasă”. În jurul nostru sunt pelerini. Un grup de pelerini spanioli, fac un tărăboi mare. Se pare că fac parte, nu vreau să greșesc, din categoria celor veniți pe Camino pentru că e cool. Schimbăm câteva cuvinte cu ei. Un lucru constatat. Pelerinii spanioli nu prea sunt comunicativi cu pelerinii străini. Dacă îmi aduc

Săracul, a fost plin initial, se vede …

Unii trec la adevărate scări de porc

Bun de să îți lingi degetele

Înapoi la culcare. În zare e pensiunea

Scorul zilei:
12720 pași
8,9 km
2,3 ore

aminte, aceeași impresie am avut-o și atunci când am întâlnit mama aceea mai în vârstă însoțită de fiul ei. Nu știu motivul, dar pare oarecum nepotrivit pentru un pelerin. Oricum, fiecare se comportă cum e pregătit să se comporte la un anumit moment.

Mâncarea e delicioasă. E adevărat un lucru, cartofi prăjiți ca anul acesta, mai ales în Galicia, nu țin minte să fi mâncat. Trecem la desert, deja clasicul ”cremă de zahăr ars”. Îl știm, l-am testat, așa că rămânem loiali acestui desert.

Intrăm în vorbă cu o doamnă din grupul de pelerini de la masa alăturată nouă. Sunt din Barcelona și au venit pe o variantă a Via de la Plata, apropiată de Camino Portughez. Sunt un grup mai mare. Ei vor încerca să ajungă poimâine la Santiago de Compostela, deoarece concediul lor e pe sfârșite.

Bineînțeles că nu întreb de Ștefania și Peter, căci nu cred că au interacționat. Nu vreau să greșesc, dar după cât sunt de vioi, nu cred că au parcurs în întregime traseul pe jos.

Doamna se scuză căci e chemată de grup. De fapt nici eu nu prea mai aveam subiecte de discutat cu ea. Bem ultimele guri de bere, și o pornim agale spre pensiunea de la sensul giratoriu.

Carmen se apucă de bagaje, iar eu de așternutul impresilor în jurnal. A fost o zi plină, din toate punctele de vedere. Acum practic oboseala pălește în fața trăirilor. Parcă urcușul nu mai e atât de ”fioros”, iar drumul parcă nu a fost chiar atât de lung.

Singurul lucru care îmi lasă un gust ”amărui” în gură, este faptul că suntem la vreo 30 km de Santiago de Compostela, finalul traseului de anul acesta.

Convoc o celulă de criză și aduc în discuție faptul dacă e bine sau nu să mergem din nou la bar pentru cină. Argumentele pentru a nu da curs acestei acțiuni sunt multiple: trebuie din nou să parcurgem cei 200 m dus și 200 m întors, și, cel mai important argument e că la prânz am mâncat atât de mult, încât acum nu ne e foame. Așa că în urma votului, respingem în unanimitate ideia de a cina.

Continui deci să scriu, liniștit că tot ce era pe ordinea de zi, e bifat cu succes.

Mă așed în pat și parcă retrăiesc fiecare moment din drumul de azi. A fost totul, cum spun eu, ”suprt perfecto”, spun asta fără să greșesc.

Noapte bună.

25 august 2022

O noapte de coșmar. A fost ziua localității și până la ora 4 a fost dată muzica la maximum. Geamurile trepidau de decibelii ce veneau de afară. A fost groaznic.

Gata de plecare

Americanele au dat semnalul de plecare

Case pricopsite

Stație de autobuz unde nu se mai circulă

Suntem pe drumul bun

Obosiți, ne sculăm la ora 8. Carmen face bagajul și plecăm. Marcajul e chiar în fața barului, așa că luăm cap compas barul. Aici întâlnim barmanul de aseară îmbrăcat civil. De la el aflăm că bairamul nu fusese azi noapte la bar, ci undeva în cealaltă parte a orașului. Cum orașul e mic, tot tărăboiul s-a propagat peste întreaga localitate. A fost ziua orașului.

A început să burnițeze un pic. Rezistăm și nu apelăm la pelerine. Sper ca burnița să înceteze repede. Pe cer sunt nori, dar sunt convins de puterea de convingere a soarelui, care îi va pune la respect. Deci un nu hotărât pelerinelor.

De data asta am ratat petrecerea. Carnavalul medieval și Carnavalul la care am participat au fost ”mici copii” pe lângă ceea ce a fost aici. Oricum, la bar mai erau câțiva pelerini. Sunt cu ochii încă lipiți de somn. E clar că nu au ratat deslănțuirea muzicală. Bine că nu au cântat manele, căci eram în stare să fac tărăboi, similar cu ce tărăboi făcusem atunci când preotul polonez îmi refuzase împărtășania.

Ne așezăm la o masă și onorăm americanele. Etapa de azi e scurtă, așa că nu ne grăbim. Schimbăm câteva vorbe cu doamna cu care vorbisem aseară. Grupul ei va încerca să ajungă la Santiago de Compostela. Ambițioasă decizie. Camino nu e o competiție, Camino e un pelerinaj spiritual, un mod de a te reconcilia cu tine însuți, dar asta e o altă discuție.

Traversăm șoseaua și coborâm până dăm în traseul marcat cu săgeată galbenă. Mergem pe la periferia orășelului, asta ca să evităm șoseaua care deja are un trafic intens.

Ieșim din Botos și începem să urcăm. Undeva în stânga, dincolo de calea ferată, organizatorii festivității își strâng recuzita. De aici se auzea azi noapte muzica. Cam departe. Îmi închipui ce zgomot era aici, dacă la noi la pensiune trepidau geamurile.

Bine că suntem apți de mers, așa că intrăm într-o periferie a Botos, un sătuc, Baxan. Baxán este un loc din parohia Botos, din municipiul Dezao Lalín. Potrivit IGE, populația sa în 2011 era de 58 de persoane (25 bărbați și 33 femei). E clar că sunt mai multe femei, asta explică curățenia și bogăția de flori cu care sunt împodobite casele.

E interesant faptul că nu văd prea multe ruine, ceea ce denotă faptul că este o așezare de dată recentă, oricum case pricopsite, un fel de zonă rezidențială a Botos. Fiecare casă are palmieri și gazon ”englezesc”, chiar dacă suntem în Spania.

Sătucul e dotat și cu o biserică, Santa Mariña de Cangas.
Cum era și normal, e închisă. În jurul bisericii e un cimitir deosebit de bine îngrijit, cu destul de multe morminte, ceea ce mă face să cred că au fost mulți care au ales să își ducă somnul de veci aici. Fiind atât de aproape de Botos, ar fi posibil ca printre cei decedați să fie și locuitori din Botos.

Ne ajung din urmă o parte din cei cu care vorbisem azi dimineață la bar. După viteza cu care merg, ar fi posibil să ajungă la Santiago, dar

Unde te întorci, numai viaducte

Intrăm în Baxan

Iglesia Santa Mariña de Cangas

La capătul drumului e Santiago

Și ruinele au frumusețea lor

Tot noi suntem, Speedy Gonzales & Co

nu vor mai avea chef să viziteze orașul, deoarece atunci când vor ajunge, vor fi frânți de oboseală.

Trecem pe lângă o fostă stație de autobuz, intactă, gata oricând să primească din nou locuitori care să aștepte autobuzul, chiar dacă de mult acesta nu mai trecea pe aici. Interesant e că totul e intact, inclusiv băncile de așteptare, nimic nu dispăruse. Asta e în Galicia, departe de meleagurile în care au poposit cu mult timp în urmă, popoarele nomade de origine hindusă.

Urcăm moderat. Vremea e în continuare rece. Parcă prin pădure e mai acceptabil, oricum nu renunțăm încă la scurte. Intrăm în A Bouza. Bouza este un loc din parohia Botos, din municipiul Lalín. Potrivit IGE, populația sa în 2011 era de 15 persoane (6 bărbați și 9 femei).

Sătucul e lipsit atât de bar, cât și de biserică. Distanța dintre A Bouza și Baxan nu e mai mare de 1,5 km, așa că la o asemenea populație nu se putea construi o biserică, căci preoții nu aveau cum să acopere costul construcției din ”zeciuiala” strânsă de la populație.

Începem din nou să urcăm. Este un urcuș acceptabil. Intrăm într-o pădure de-a dreptul ca de basm. Coroanele copacilor s-au unit peste potecă formând parcă o boltă verde. Încep să apară, pe ici pe colo, bolovănași, care ne fac să deschidem bine ochii pe unde călcăm.

Începe coborârea. Tot cu scurtele pe noi, intrăm în Donsion. Santa Baia de Donsión este o parohie situată în municipiul Lalín, în regiunea Deza. Conform IGE în 2011 avea 224 de locuitori (115 femei și 109 bărbați), repartizați în 7 entități de populație, ceea ce reprezintă o scădere față de anul 1999 când avea 237 de locuitori.

Lipsă bar, dar o biserică frumoasă. Biserica sa primitivă a fost înlocuită în secolul al XVIII-lea cu actualul templu în stil baroc. A fost ordonat să fie construit în 1731 de către Cayetano Gil Taboada, episcop de Lugo și arhiepiscop de Santiago, îndeplinind astfel mandatul testamentar al unchiului său, Felipe Antonio Gil Taboada. Acesta din urmă, născut în această parohie, în special în Pazo de Bergazos, a fost guvernator regal împreună cu Felipe al V-lea, precum și Episcop de Osma și Arhiepiscop de Sevilla.

Construcția templului a fost realizată de maeștri ai barocului compostelan. Este o clădire care atrage atenția pentru dimensiunile sale remarcabile. Turnul-clopotniță este împărțit în două etaje, pătratul inferior și octogonalul superior terminat în cupolă.

În interiorul bisericii se află un frumos tablou realizat de cioplitorul lui Chapa, Silvestre Colmeiro, precum și mormintele soților Gil Taboada, cu armele lor, care apar și pe alte morminte din apropierea zidurilor bisericii. Trecem pe lângă un fost bar, ceva antic, ce fusese, se pare, nostim la vremea când era funcțional.

Ieșim din Donsion. Intrăm din nou în pădure. Trecem pe un podeț așezat peste un pârâu voios ce vine din munte. Mă uit atent, nu sunt pești în apă. Nu că sunt un pescar înrăit, căci în calitate de vegetarian

Drumul e superb

Nimic nu ne oprește din mers

E clar, o luăm la dreapta

Semne ale creștinismului timpuriu

convins, nu sacrific pești pentru hrană, ci doar din pură curiozitate. Nici urmă de pește.
Nu mergem nici măcar 2 km și dăm de o altă localitate: A Laxe. A Laxe este un loc din parohia Bendoiro, în municipiul Pontevedra Lalín, în regiunea Deza. Potrivit IGE, în 2011 avea 61 de locuitori (31 bărbați și 30 femei), cu unsprezece mai puțin decât în 2000.

Prin sat trece drumul de iarnă, spre Camino de Santiago, și există un cămin de pelerini. Suntem vară, așa că alegem să ne continuăm drumul pe Via de la Plata. Pe o placă aflăm că în A Laxe ar fi și un albergue municipal pentru pelerini. Cum însă informația nu prezintă interes pentru noi, trecem mai departe.

De aici am mai avea de mers cam 1,5 km, dar nu întotdeauna km spanioli sunt egali cu km standard. Ieșim din pădure, traversăm șoseaua națională și urmăm marcajul, care de data asta ne duce pe străduțe întortochiate, pentru a evita șoseaua pe care e drept, e un trafic intens.

Cu toate întortochelile intrăm în Bendoiro de Abaixo, o localitate înșiruită pe o parte și alta a șoselei.

San Miguel de Bendoiro este o parohie situată în municipiul Lalín. Potrivit IGE, în 2011 avea 294 de locuitori (156 femei și 138 bărbați), repartizați în 10 entități de populație, ceea ce reprezintă o scădere față de anul 1999 când avea 331 de locuitori.

În această parohie s-a format Banda de música de Bendoiro și s-a născut sindicalistul Luís Frade. În această localitate se poate vorbi de două fortificații: Castro do Castriño și Fortul Bendoiro.

Castro do Castriño este alcătuit dintr-o incintă circulară. Păstrează un parapet în sectorul S-SE, de aproximativ 100 m lungime, cu un șanț care să îi completeze apărarea spre sud. Un al doilea șanț poate fi văzut la est și sud-est. Între anii 2006 și 2008 a făcut obiectul unor lucrări arheologice care au inclus săpături, din cauza lucrărilor de construcție a liniei feroviare. Sectorul de nord al acestei incinte ar fi fost distrus – conform datelor din intervenția arheologică – din cauza activităților agricole și silvice.

Fortul Bendoiro are o singură incintă, cu o formă ușor ovală. Incinta are dimensiuni, în axa NE-SE, de 85 m (interior) pe 110 m (exterior). Pe axa NE-SE, măsurătorile sunt de 65 m (interior) și 105 m (exterior). Dacă se iau în considerare elementele de apărare din exteriorul incintei măsurile sunt: pe axa NE-SV circa 145 m si axa NE-SE de 120 m. În sectorul vestic se distinge clar o zonă terasată cu un mic parapet de pământ cu aranjare sud-nord. Incinta este apărată pe tot perimetrul, de un terasament cu o mare dezvoltare spre nord. Laturile de sud, est și sud-vest ale incintei sunt apărate cu un parapet de pământ care nu se vede în sectoarele de vest și de nord. Mai multe zone stâncoase pot fi văzute în interiorul incintei.

Biserica parohială San Miguel de Bendoiro este în stil renascentist pe vechea structură romanică, și găzduiește capela sepulcrală a familiei Taboada. În apropiere de biserică este Capela Santa Lucia, care este

Da, cârciumă ”tipică”, dar închisă de mult

Iglesia Santa Baia de Donsion

Drumul e superb

O luăm totuși la dreapta

un schit de piatră în care iese în evidență turnul clopotnița cu un singur arc în vârf cu un Agnus Dei, sub care se află o nișă. Un celebru pelerinaj are loc acolo pe 25 decembrie.

În arhitectura civilă, se remarcă palatul Bendoiro de Abaixo, locul unde vom înopta. Traversăm șoseaua și ne oprim la barul Ma Jose. În fața barului era parcată o motocicletă. Pe șa dormea un somn profund motociclistul. Reușise să se ghemuiască destul de comfortabil pe șa.

Intrăm în bar. Acum merge o Cola (Carmen) și un juice proaspăt de portocale (eu). Intru în vorbă cu ospătărița. Încerc să aflu unde e Hotel Pazo de Bendoiro. Aflăm, după spusele ospătăriței, că am mai avea cam 500 m. Interesant, cât o fi în realitate?

Ne bem Cola și juice-ul și pornim pe itinerarul indicat de ospătăriță. De fapt poteca trece chiar pe lângă bar. Lăsăm motociclistul să își continue somnul liniștit, ne luăm rucsacurile în spate și abordăm cei 500 m prognozați de ospătăriță.

Mergem practic 1,5 km pe o potecă ce ocolește localitatea. E nostim, dar parcă cei 500 m sunt de elastic. Într-un final, ajungem într-un loc de vis, e drept că la 150 m de traseul Camino, nu față de bar.

Hotelul e amenajat într-un vechi conac boieresc, ”palat spaniol”, cum ne spune recepționista.

Clădirea își are originile în secolul al XVI-lea, deși proeminența sa datează din secolul al XVIII-lea legată de mari familii nobiliare din regiunea Deza precum Taboada, Arias, Camba sau Churruchao.

Vicisitudinile suferite de-a lungul istoriei, marcate de procese și compartimentări precum și de acțiuni arhitecturale nu prea reușite, au făcut ca această construcție reprezentativă a nobilimii dezane să ajungă într-o situație de ruină, despărțită de stilul și nobilimea pe care le-a avut în altă vreme.

Cu toate acestea, acum și datorită angajamentului familiei Montoto, restaurarea sa a permis să restituie conacului o mare parte din acel bun gust care a caracterizat aceste clădiri nobile. Pazo de Bendoiro este prezentat ca o unitate modernă și de calitate pentru a primi un turist din ce în ce mai exigent. În actul inaugural prezidat de Manuel Fraga, acesta a descris casa de țară drept „o unitate turistică modernă, cu toate serviciile necesare pentru a fi considerată o cazare de primă clasă”. La rândul său, primarul orașului Lalín, Xosé Crespo, a felicitat familia Montoto pentru inițiativa lor. „Datorită acestei familii, am recuperat această casă în toată splendoarea ei, fiind restaurată cu mult gust”, a spus Crespo. Xosé Manuel Montoto a afirmat în discursul său că acesta contribuie cu „o suprafață sau un sector mare de turism, deficitar în regiunea noastră”.

Încă de la intrare, trecem pe lângă o capelă, parte componentă a clădirii. La recepție, după epuizarea formalităților, primim cheia, dar o mică descriere îmi atrage atenția. Apelez, ca de obicei la Google Translate și aflu că:

Intrăm în Bendoiro

Nu ne oprim la albergue că e închis

Bar Ma Jose

Și motocicliști mai dorm din când în când

… iar pelerinii se odihnesc și ei uneori

”Pazo de Bendoiro de Abaixo este un palat din Galicia situat în parohia Lalinense Bendoiro, pe partea dreaptă al drumului N-525 când se trece de Prado.

A fost construită la sfârșitul secolului al XVIII-lea, după cum se citește în capelă în 1773. Are un soare mare, un horn de mari proporții și un scut mare peste poarta de intrare în care sunt reprezentate armele Arias, López de Lemos, Churruchaos, Taboada și Arias. Arhitectura este zidită.

Manuel Saco Taboada Feijoo, un deținător al casei, a fost judecător al turnului-cetate din Lalín.

Acolo s-a născut și Maria Antonia Taboada Bueno, soția lui José María Moscoso de Altamira, primul conte de Fontao, Moscoso și Altamira, și fost ministru de Interne și președinte al Senatului pe vremea lui Isabel a II-a.

La recepție am întrebat dacă se poate servi mâncare vegetariană. Răspunsul a venit prompt: DA. Cu această curiozitate satisfăcută, urcăm în cameră. Deschidem ușa și ... lux, lux, lux. Asta e înăuntru.

Deschidem fereastra. De la nivelul camerei se desfășoară o priveliște de poveste. Jos e o terasă, un parc cu gazonul bine întreținut și nu departe cu o piscină acoperită. Peste tot e o curățenie de îți e milă să calci pe jos.

Facem un duș, și decidem în unanimitate să coborâm jos la restaurant să luăm prânzul. Intrăm în restaurant. De la intrare, ospătărița ne ia în primire: ”sunteți de la camera 103?”. Cum răspunsul a fost afirmtiv, ni se comunică faptul că ni s-a pregătit un meniu vegetarian. Trecuse doar o oră de când întrebasem la recepție dacă se poate servi mâncare vegetariană, și iată, toți știau că suntem vegetarieni și se pregătiseră să ne servească un meniu special pentru noi. Au fost specialități de mare rafinament, servite ca la Capșa.

De exemplu mie, pe o farfurie mi s-a adus o cremă de avogado peste care s-a pus un fel de mâncare cu roși și dovlecel, ce mai, ceva sofisticat. Sofisticat ca sofisticat, dar delicios. După acest antre, a urmat o mâncare cu cartofi copți super delicioasă. Masa s-a încheiat cu desert, cremă de zahăr ars.

După acest prânz la care totul a fost superlativ, ne retragem în cameră. Ca să ajungem în cameră, trecem printr-o ”sufragerie” cu bibliotecă și șemineu.

Carmen se apucă de bagaje. Termenul ”se apucă de bagaje” presupune scoaterea a tot ce conțin rucsacurile și punerea lor la loc în exact aceeași ordine în care au fost scoase.

Eu îmi iau jurnalul, ies în ”sufragerie” și mă așed la o măsuță dotată cu un fotoliu în care mă afund de tot. Încerc să scriu, dar gândurile merg undeva cu vre-o 100 de ani în urmă, în perioada în care conacul era locuit de stăpânii lui inițiali.

Am ajuns se pare

Da, aici e pensiunea

… are și capelă proprie

O orchestra inedita ne întâmpină

Tot luxul în care trăiau se datora dărilor pe care bieții săteni erau obligați să îl plătească. Dar stau și mă întreb, oare luxul e ceea ce ne bucură, ne creează fericire, sau există alte lucruri mult mai prețioase decât luxul?

Îmi amintesc că nu de mult am încercat să definesc fericirea. Ce legătură are fericirea cu faptul că stau comod într-un fotoliu și îmi propun să consemnez impresile zilei de azi în jurnal? Aparent nu ar exista nici-o legătură, dar ... totuși există. Legătura e dată de faptul că în viață trebuie să găsim în orice ne înconjoară, o sursă de bucurie, iar dacă bucuria există, fericirea e următorul lucru care apare inevitabil.

Dar să ne reîntoarcem la mine și la fotoliul în care stau atât de comfortabil. După cum ați observat, în loc să mă bucur de acest moment, gândul mi-a fugit la bieții săteni care, prin sudoarea frunții lor, au contribuit ca eu azi să stau comod în sufrageria conacului și să scriu.

Vedeți, această greșeală o fac și eu uneori, dar și cei mai mulți dintre noi. Nu vreau să par cinic, dar fiecare etapă prin care au trecut societățile lumești, s-a caracterizat de o anumită frecvență vibrațională, care a permis comunităților să ”învețe” ceva, să acumuleze experiențe care să contribuie la evoluția lor.

În epoca în care s-a construit conacul, energile trebuiau să creeze condițiile ca fiecare categorie socială să poată evalua. Bogații trebuiau să realizeze că între evoluție și îmbogățire, nu există compatibilitate, în timp ce cei săraci trebuiau să învețe deasemenea că între bogăție și fericire nu există semnul egal.

Important e să înțelegem că, ca și atunci, fiecare dintre noi trăim momentul clipei de azi și mai ales acum. În momentul în care atingi un moment de armonie, și gândul, căci el e cel vinovat, te poartă spre alte evenimente petrecute, bucuria clipei e compromisă.

Acum stau în fotoliu și scriu, acum sunt în armonie cu energia momentului, deci, pasul următor este apariția fericirii că am avut oportunitatea de a fi aici, acum. Asta e important, faptul că boierul era un tiran hapsân, că țăranii de multe ori nu aveau ce mânca din cauza boierului sunt adevăruri, dar nu sunt în acord cu vibrația momentului.

Bucuria și fericirea sunt ambele emoții în care o persoană are sentimente de mulțumire sau de satisfacție. Însă ambele sentimente pot diferi unele de altele, bazate pe motivele care provoacă sentimentul și natura sentimentului.

Cu toții vrem să ne simțim fericiți și împliniți în viața noastră, dar ce înseamnă asta? Bucuria și fericirea nu sunt aceleași lucruri. Mulți oameni amestecă cuvintele „bucurie” și „fericire”, crezând că au același sens, dar există o diferență crucială între cele două. Definiția bucuriei este „un sentiment care este evocat prin bunăstare sau noroc”, în timp ce fericirea este definită ca o „stare de bine”, ceea ce implică în mod necesar că bucuria apare pentru o perioadă scurtă de timp definită, în timp ce fericirea este o stare a fi, care este, în cea mai mare parte, continuă. Există o mulțime de moduri de a privi bucuria și

Iată-ne și la ”Berea de bun venit”

Meniu special pentru vegetarieni

Am ajuns și la desert

Terasă, pomi, verdeață, lux 8 stele

Scorul zilei:
29920 pași
21,20 km
5,3 ore

fericirea, dar cea mai importantă distincție de reținut este că fericirea este de lungă durată, în timp ce bucuria este mai mult un sentiment trecător.

Ce înseamnă asta? Mă bucur că șed comod în fotoliu, e clar că acest lucru îmi creează o bucurie, dar în momentul în care mă gândesc la bieții țărani, bucuria pălește. Dacă rămân ancorat în armonia momentului, se va instala o fericire că sunt aici și acum. Acest lucru îl facem de cele mai multe ori greșit. Ne bucurăm de ceva, dar în clipa următoare gândul zboară în altă parte. Rezultatul evident va fi imposibilitatea apariției fericirii.

Ca ființe umane, căutăm lucruri care să aducă bucurie sau fericire durabilă, dar pentru mulți dintre noi este nevoie de o muncă pentru a determina ce ne conduce să fim cu adevărat fericiți. Este posibil să fi auzit oameni spunând că „fericirea vine din interior” și există o mulțime de adevăr în această afirmație.

Problema este: cât de ”curat” este acel interior? Curățenia de care vorbesc se referă la o deconectare totală, dacă se poate, de trecut. Am fost învățați să ne raportăm tot timpul la trecut. Nu de puține ori ați auzit: ”tatăl tău nu făcea asta”, ”eu nu te-am învățat asta”, etc. Ce efect în timp au aceste fraze? Păi acestea duc la crearea unor credințe limitative.

Ei bine, tocmai aceste credințe limitative fac ca momentele de bucurie pe care le percepem să fie anihilate. În concluzie. Pare complicat, însă în fapt este foarte simplu: secretul pentru a trăi în prezent este să ne împăcăm cu trecutul și să învățăm să ne transformăm în arhitecți ai propriului nostru viitor. Numai atunci devenim centrați, și direcția clară a vieții se deschide în fața noastră.

Dragi prieteni, pot spune că acum sunt fericit că am putut împărtăși cu voi bucuria de a avea oportunitatea de a sta în ”sufrageria” conacului, tolănit într-un fotoliu comod și se vă povestesc ce simt aici și acum.

Trăiește fericirea aici și acum, într-un prezent continuu! Nu există trecut, nu există viitor, nu există nici măcar prezent! Tot ceea ce există este conștientizare, iar clipele nu sunt decât un etalon conceptual. Atâta tot!

Închei comsemnarea emoților pe care ziua de azi mi le-a oferit și mă retrag tiptil în cameră. Poate Carmen doarme deja.

Noapte bună.

26 august 2022

Comfort super, cameră super, țânțari super. Pe la ora 2 noaptea nu am mai rezistat asaltului susținut al țânțarilor. Se pare că erau vorbiți cu Putin. Carmen a fost toată noaptea de ”planton”.

Ne sculăm pe la ora 7,30, Carmen ”reface” bagajele făcute aseară și la ora 8,03 ridicăm ancora. Pare să fie răcoare, așa că preventiv apelăm la servicile scurtelor.

Vedere de la fereastră la ora 2 noaptea

Aproape gata de plecare

Suntem prinzonieri

Răcoare, dar prin pădure e superb

Ieșim în șosea

Coborâm să predăm cheia și stupoare. Nu e nimeni și peste asta, toate ușile sunt încuiate. Încercăm toate, toate e un fel a spune, căci nu sunt decât două.

Mă așed pe canapeaua de la recepție. Frumos început de etapă, început cu o porție de ”odihnă”.

La un moment dat apare un individ. Îi explic că vrem să plecăm. Cu un gest ce trebuia să însemne ”nu intra în panică, pune mâna pe telefonul lui mobil, marca Samsung model cu taste, și sună pe cineva, acel cineva având numele ”Lucian”. Îi comunică că sunt doi ce vor să plece, și îl întreabă ce să facă. I se răspunde că cei doi pot pleca, așa că insul ne face semn într-o galiciană pură, să îl urmăm. Descuie ușa și iată-ne liberi. Se pare că insul nu știa dacă am plătit și nu voia să ne scape.

Ne întoarcem pe șoseaua pe care venisem 150 m, conform indicaților Gronze.com și intrăm pe calea marcată ce trebuia să ne ducă la Santiago.

Drumul e mai mult o potecă ce trece printre grădinile de legume ale localnicilor. Intrăm în Prado, localitate mică dar plină de frumusețe. La un moment dat ne depășește un pelerin ce pare oarecum ”rătăcit” pe meleagurile astea.

Parohia Prado este situată la capătul vestic al municipiului Lalín, la aproximativ 5 km de capitala municipalității. Prin satul Prado, se traversează drumul N-525 care leagă Santiago de Ourense. Orașul este la poalele drumului, dar biserica este situată la sud, la aproximativ 400 m de case. Pe moșia casei vecine conacului Liñares se află vestigile romanice ale bisericii; deși sunt la aproximativ 500 m, pentru a ajunge acolo trebuie să cotim mai departe pe N-525 în direcția Gresande sau Cristimil, iar pe acest drum local trebuie să cotim pe o mică potecă care duce la palat. Ce să facem? Atacăm cei 400 m până la biserică.

În 1167 a fost făcută prima mențiune documentară a bisericii San Martiño de Prado. Aceasta este donația de către Gontina Núñez a unei douăsprezece părți a bisericii fiului ei Fernán Pérez, călugăr de la mănăstirea Carboeiro (Silleda).

Istoriografia a indicat că prezența rămășițelor romanice s-a limitat la cele opt rozacee introduse în peretele altarului, după reconstruirea clădirii în perioada romanică.

Recent, lucrările de arheologie arhitecturală ale lui Feijoo Martínez cu Rúa Carril și Fernández Mier au arătat că reforma nu a afectat structural atât de mult pe cât se considerase și că o parte din ziduri sunt preromanice.

Pereții laterali corespund în cea mai mare parte caracteristicilor tehnico-construcționale preromanice ale zidurilor neperfect pătrate, dispuse acum aleatoriu.

E încă răcoare, noroc cu scurtele

Intrăm în Silleda

Suntem în Silleda

O americană în Silleda

Fiecare piatră reprezintă mărimea orașului

În romanic, bisericuța anterioară a fost modificată, crescând ușor înălțimea și s-au deschis două deschideri pe fiecare fațadă laterală. Creșterea înălțimii a avut două cursuri. Deasupra chidurilor preromanice s-a așezat un rând de chisuri mai regulate și mai netede cu scopul de a crea o suprafață omogenă pe care să se așeze al doilea rând cu corbelele tradiționale. Odată cu includerea unei linii de cornișă cu corbele, biserica s-a transformat dintr-o clădire preromanică la una total în concordanță cu gusturile decorative romanice. Pe pereți se mai vede înălțimea inițială a streașinii romanice, în alternanța ciudată a stropilor, unele lungi și altele excesiv de scurte, care stau mărturia corbelelor care par să fi fost ciobite până se încadrau cu restul zidul.

În ceea ce privește absida, reforma romanică trebuie să fi modificat total precedentul, judecând după prezența, în apropierea ușii de sud, a unei fâșii verticale de zid romanic cu zidări regulate care marchează limita de est a naosului romanic. Este imposibil să se determine planul antetului fără a efectua un sondaj arheologic. Ca o consecință a reformei moderne, lățimea prezbiteriului a fost mărită până la egalarea cu cea a naosului, dar romanicul va fi substanțial mai îngust și mai jos decât linia cornișă a naosului. Pe exteriorul actualei abside, pe ambele ferestre deschise din pereții de nord și de sud, sunt patru rozacee. Florile, înscrise în cercuri, au opt petale ascuțite, cu excepția uneia care are nouă, și sunt organizate în jurul unui punct central. Ele corespund metopelor care continuă arhetipul început în streașina fațadei.

Interesantă istorie, așa că ne întoarcem pe cei 400 m până la drumul marcat și intrăm pe traseu. Drumul e plăcut, cu toate că e cam răcoare. Intrăm în minuscula localitate A Ponte Taboada.

A Ponte Taboada este un loc al parohiei Taboada din consiliul Pontevedra din Silleda. În 2007 avea 6 locuitori, dintre care 2 bărbați și 4 femei. Aceasta presupune o creștere a numărului de locuitori față de anul 2000. Ce viață trebuie să fi fost aici.

Localitatea își ia numele de la un pod medieval care servește drept pasaj între Prado (Lalín) și Taboada peste râul Deza, situat la câțiva metri de loc.

Trecem podul și începe un mic urcuș. Ce bine că degețelul meu mic de la picior și-a găsit liniștea. Nici pe Carmen nu am mai auzit-o să mai reclame umblătorii. Cu toată voioșia intrăm în Carral (Taboada).

Carral este un loc din parohia Taboada din municipiul Pontevedra Silleda. În 2007 avea 31 de locuitori, dintre care 11 bărbați și 20 femei. Aceasta reprezintă o creștere a numărului de locuitori față de anul 2000. Matriarhat nu glumă. Săraci bărbați.

Nu bar, nu biserică, așa că nu prea avem motive să ne oprim aici. Și cum călătorului îi șade bine cu drumul, o pornim și noi spre destinația etapei de azi, Bandeira (în traducere liberă: steag).

Dar până la Bandeira, intrăm în Silleda, un adevărat oraș, cu bar și bineînțeles cu biserică.

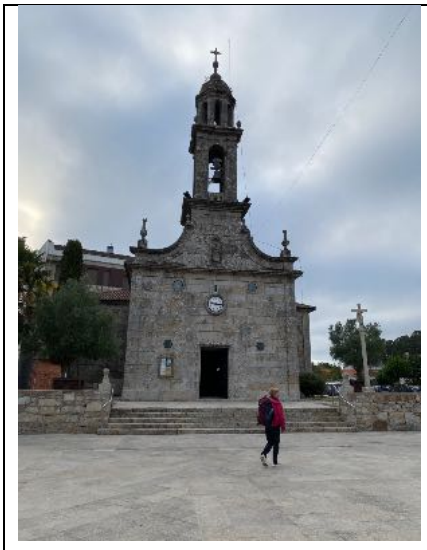

Iglesia Santa Exilieta de Silleda

Și primăria

Din nou la drum

Silleda este un municipiu din provincia Pontevedra aparținând regiunii Deza. Ocupă 169 km², iar conform IGE în 2019 avea 8.687 de locuitori, repartizați în 33 de parohii și 250 de locuri. Municipiul Silleda este cunoscut și sub numele de Trasdeza. Numele lui (vezi Galizionario) este „Silledense”.

În Silleda, își are sediul Târgul Internațional din Galicia, unde anual este sărbătorită Săptămâna Verde a Galiției.

Silleda este situată în apropierea centrului geografic al Galiției, în nordul provinciei Pontevedra. Cei 169 km² sunt delimitați de Serra do Candán și San Sebastián de Meda, care o separă la vest și la sud de municipiile Forcarei și A Estrada; râul Ulla în nord-vest, care desparte Silleda de Boqueixón; și râul Deza, care se învecinează cu Vila de Cruces la nord și Lalín la est. Acest ultim fluviu a dat ținuturilor Silledei numele de Trasdeza.

Denumirea Trasdeza este menționată deja în Evul Mediu timpuriu și parohia Santa María de Cortegada din Trasdeza apare în documente.

În secolul al XVII-lea, protopopul de Trasdeza este menționat ca fiind dependent de arhidiaconatul Deza, din eparhia de Lugo. Trasdeza apare, așadar, ca o confesiune bisericească care în 1645 îl desemnează pe protopop cu acel nume.

Majoritatea acestor parohii par să facă parte din jurisdicția Trasdeza, în secolul al XVII-lea, care aparținea provinciei Santiago. Din această jurisdicție erau douăzeci și cinci dintre parohiile actuale; celelalte aparțineau jurisdicțiilor Cira, Carboeiro și Camanzo; cea de la Parada, fostă parohie, la jurisdicția Deza și cea de la Refoxos la Couto de Acibeiro.

Pe teritoriul actual al municipiului existau, la începutul secolului al XIX-lea, opt municipii constituționale. Odată cu împărțirea municipală din 1835, actualul consiliu s-a numit Chapa, stabilindu-se, din acel moment, o luptă cu Silleda pentru capitală și denumirea consiliului. Această luptă s-a încheiat în 1853 când a fost adoptat numele definitiv de Silleda.

E momentul pentru niște americane, așa că intrăm în barul Toxa. E un bar al vânătorilor după aspectul interior. Animale împăiate, trofee de vânătoare, poze cu grupuri de inși pentru care a ucide un animal e un ”sport”. Să îi văd eu dacă ar mai fi fost sport, dacă și animalul ar fi avut pușcă cu glonț pe țeavă. Intrăm și ne așezăm la o masă. Ospătărița se uită la noi, și atât. Stăm cam 5 minute și ea mai trage din când în când cu ochiul la noi. Într-un final înțeleg. Trebuie să îmi ridic fundul de pe scaun și să merg la tejghea pentru a comanda. Așa o fi ritualul printre vânători. Mă ridic disciplinat și comand două americane și doi croisant. Serviciu prompt. Mi se pun pe bar americanele și croisanturile, de transportul lor la masă, trebuie să mă îngrijesc eu. E greu să trăiești printre vânători. Noroc cu Carmen care văzând că nu mă pot descurca cu 2 cafele și 2 croisante simultan, îmi sare în ajutor.

Savurăm în liniște americanele, mâncăm croisanturile și ieșim satisfăcuți că am evitat o interacțiune cu aprigii vânători. Încercăm să

Palmierii sunt superbi

Aici unii oameni au fost fericiți, poate

Albergue Camino Real, acum închis

Refacerea rezervei strategice de apă

O Foxo, Căminul Cultural

reintrăm pe traseu, când, în partea stângă observăm existența unei piețe mari, flancată de o biserică. Nu putem rata ocazia, așa că abandonăm pentru moment traseul și ne îndreptăm spre biserică. Într-o donație a episcopului de Lugo Pelaio în anul 998, apare biserica parohială numită Exilieta, nume care apare și în testamentul Teresa Sánchez de Gres din anul 1395.

În 1853, capitala municipiului a fost mutată din Chapa în satul Silleda, luând tot acest nume drept municipiu. Tot acolo a avut loc un târg în zilele de 6 și 23 ale fiecărei luni, fapt care a dat naștere sediului actual al Târgului Internațional din Galicia.

Este de remarcat faptul că în această parohie s-au născut antropologul José María Blanco Gerpe, medicul José María Fernández Colmeiro, actrița Marisa Soto și sculptorul și pictorul Fernando Rodríguez García.

Se remarcă biserica parohială, sub hramul Santa Baia. În locul Trasfontao, găsim Pazo de Trasfontao, construit în secolul al XVIII-lea, iar în vecinătatea locului Toiriz se remarcă Castro de Toiriz, cunoscut și sub numele de Eira dos Mooros. În orașul Silleda se remarcă, printre altele, casele Tábora sau „da Confeitaría” și cea din Fuentes.

În luna iulie are loc Festa do Lacón, care marchează începutul festivităților de vară ale acestei parohii.

Intrăm în biserică, fantastic, ușa e deschisă și are și ștampile, așa că uzăm de oportunitate și îmbogățin credențialele noastre cu încă o ștampilă, semn clar, că am trecut pe aici.

În fața bisericii e o piață. Una din atracții sunt niște blocuri de beton de diferite înălțimi. Pe fiecare bloc e înscris un nume de oraș din zonă. Mărimea blocului e corespunzătoare numărului populației care trăiește în acel oraș. Bine că nu s-au gândit să marcheze și ponderea femeilor în locurile respective.

Reintrăm în traseu și ne continuăm drumul către Bandeira, finalul etapei de azi. Am scăpat teferi de vânători, afară s-a mai încălzit, așa că putem renunța la scurte.

Trecem pe lângă o ”parcare” cam ciudată, unde mașinile sunt parcate una peste alta. Așa o fi moda aici. Economie de spațiu? Ne apropiem. E un atelier de dezmembrat mașini. Cam multe își așteaptă rândul.

Drumul e bun, fără urcușuri (deocamdată), fără poteci prin pădure, cu un soare blând cu pelerinii. În această atmosferă plăcută, intrăm în O Foxo, o localitate măricică. Ce e mai important (pentru mine) are un panou cu informații pe care un pelerin adevărat, nu poate să le ignore. Activez Google Translate și mă apuc de treabă.

Foxo este un loc din parohia Silleda din municipiul Pontevedra Silleda. Conform IGE în 2011 avea 56 de locuitori, dintre care 27 bărbați și 29 femei. Aceasta reprezintă o scădere față de anul 1999 când avea 65 de locuitori.

San Fiz de Margaride

Nu ai cum să te rătăcești în Galicia

Printr-o pădure de poveste

Înainte spre noi victorii

Parcaj interesant

O Foxo și-a trăit epoca de aur între secolul al XVI-lea și prima treime a secolului al XIX-lea. A aparținut vechii provincii Santiago și jurisdicției Trasdeza, fiind capitala civilă a districtului cu același nume. Este deja menționată într-una dintre primele cartografii care se păstrează ale Galiției, harta regatului Galiției de Fenando de Ojea din anul 1612.

Foarte neglijată astăzi, diverse surse îi evidențiază importanța ca răscruce de importante drumuri medievale, pasaj obligatoriu pentru mulieri, arteră care mergea spre Compostela și traseu religios pentru cei care din sudul peninsulei și nord-estul Portugaliei au făcut pelerinajul către catedrala din Santiago.

Trecerea forțată a pelerinilor de diferite confesiuni a marcat viața acestui sat și a generat serviciile și așezările care erau solicitate, precum poștă, fierar, farmacie, poștă, tutungerie, vameși și cărăuși, fântâni, spălătorie, capelă. slujbe religioase, judecător și administrator regal.

Chiar și astăzi, în O Foxo se pot vedea rămășițe ale diferitelor tipuri de clădiri, remarcându-se, prin dimensiunile lor, clădiri precum Casa de Martínez din 1793, Casa da Botica, Casa Cuartel, care era Primăria și înaintea Casei de Administrație, cu poștă și tutun, aproape imposibil de distins acum din cauza iederei.

Deci localitate vitală atât pentru negustori, cât și pentru pelerini. Cu aceste considerente o pornim din nou la drum. E deja călduț, numai bine de mers.

După mumai 2 km intrăm în Riocalvo. Riocalvo este un loc din parohia Negreiros din municipiul Pontevedra Silleda. În 2007 avea 29 de locuitori, 15 bărbați și 14 femei; ceea ce reprezintă o pierdere de locuitori faţă de anul 2000. Nu e de mine aici, bar nu, femei mai puține, așa că ne continuăm drumul.

Urcuș ușor, coborâș și mai ușor. E plăcut afară, mai ales că am mai avea cam 4 km până la Berea de bun venit. Începe un urcuș mai pronunțat. Ieșim din pădure și mergem pe coastă. Pâlcuri de case răspândite pe dealuri.

Trecem peste râul Toxa. O apă cam neagră, unde nici măcar peștii nu văd să înoate. Nu e poluată, e neagră pentru că din loc în loc are adâncimi mari. Oricum adâncimea nu ne afectează pe noi, căci trecem peste un pod și intrăm în localitatea Toxa.

Toxa este un loc din parohia Silleda din municipiul Pontevedra Silleda. În 2007 avea 27 de locuitori, dintre care 14 bărbați și 13 femei. Aceasta reprezintă o scădere a numărului de locuitori față de anul 2000.

Își datorează numele apropierii de râul Toxa. În acest loc s-a născut doctorul și politicianul José María Fernández Colmeiro. Nici aici nu pare a fi un bun loc de popas, mai ales că la numărul de 27 de locuitori, chiar dacă bărbații sunt majoritari, nu există bar, dar nici biserică.

Și în stânga și în dreapta Rio Toxa

Nu suntem singuri

Mai avem 33 km până la Santiago

Intrăm în Bandeira

Am ajuns în Bandeira, Hostal Conde Rey

Mai avem puțin până la Bandeira. Drumul coboară și traversăm șoseaua județeană, și ea perfect întreținută, dar fără trafic. Urcăm un pic, trecem pe lângă câteva ferme de vaci, atenție, de lapte și intrăm în sfârșit în Bandeira.

A Bandeira este un oraș din parohia Manduas din municipiul Pontevedra Silleda. Potrivit IGE, în 2015 avea 757 de locuitori (381 de bărbați și 376 de femei), ceea ce reprezintă o creștere față de anul 2007, când avea 694 de locuitori. Este cel mai populat loc din întreaga parohie.

Este al doilea cel mai important centru urban după Silleda, așa că are un centru de sănătate, o școală publică, un centru cultural, un centru sportiv, piscine publice, un teren de fotbal, un teren de petanque, un centru social pentru bătrâni și chiar un auditorium

La Bandeira este renumită pentru târgul său care se desfășoară în zilele de 14 și 29 ale fiecărei luni, care obișnuia să atragă oameni din toată regiunea Deza și din parohiile învecinate ale municipiului Estrada. În ultimele decenii, de asemenea, pentru Festa da Empanada care se sărbătorește în al treilea weekend din august. Carnavalul său cu Alto dos Generalis este cea mai veche tradiție de carnaval din municipiul Silleda împreună cu cele din zona Lamela și Dornelas.

În acest loc s-au născut profesorul Víctor Fraiz Villanueva și primarul orașului Silleda Manuel Cuíña Fernández.

Centrul Cultural Vista Alegre este una dintre cele mai emblematice clădiri din Bandeira. Construită de emigranții din Buenos Aires organizați în Sociedad Pro-Escuelas en Bandeira, a început ca școală și bibliotecă. Astăzi, pe lângă faptul că are biblioteca - redeschisă în democrație după ce fondurile de carte au fost arse în 1936 de către fasciști - este locul social pentru o gamă largă de asociații diferite care își desfășoară o bună parte din activitățile acolo.

Localitatea e practic organizată în jurul străzi principale prin care trece șoseaua, cu trafic de data asta. Magazine pe stânga și pe dreapta străzii. La o intersecție cu o stradă lăturalnică, dovadă că e un oraș serios, întâlnim un fel de avizier cu o amplă descriere a istoricului orașului. E clar, cu toate vociferările lui Carmen, mă opresc să citesc (corect mă opresc să traduc).

Bandeira este un oraș mic situat în municipiul Silleda, provincia Pontevedra și în centrul Galiciei. Capitala municipiului (Silleda) este urmată ca importanță de nucleul Bandeira-Manduas, datorită structurii sale urbane, ofertei sale comerciale și de servicii și diverselor sale funcții ca centru al unui grup de parohii cu o bună creștere a animalelor și economie forestieră.

Mulți vorbesc despre parohia Bandeira, totuși Bandeira nu este o parohie, deși din punct de vedere religios funcționează ca atare. Numele parohiei este San Tirso de Mánduas (trebuie spus Mándoas) cu treisprezece entități minore sau locuri minore de populație.

Berea de bun venit. Servit ca boierii

Dragoste la prima vedere

Biserică ultra modernă

Noi cu Pili barmanița

Locuitorii din Bandeira l-au adoptat pe San Antonio de Padua drept patronul lor local, fără a uita principalul sfânt patron, San Tirso. Întreaga parohie este situată pe un deal ușor erodat între râul Toxa la est și Cervañiña la nord-vest, cu o înălțime medie deasupra nivelului mării de mai puțin de 300 m. Bandeira se află pe o câmpie în jurul unui hub de comunicații pentru toate părțile și în apropierea stației feroviare.

Tot acest teren păstrează vestigii ale culturii neolitice, una a celei celtice, fiind foarte timpuriu romanizat, după cum se vede în metalurgie, în construcții și în ceramică. După epoca șvabă a aparținut vechiului județ Decens. A fost creștinat devreme împreună cu alte parohii din regiune.

În secolul al XII-lea în anul 1171, vechea biserică parohială a fost înlocuită cu cea a lui Abades și Dornelas. Din acea biserică parohială primitivă, a mai rămas doar portalul principal din Mánduas, două frumoase retaule baroc și cristelnița din casa lui Elías de Marrás.

În secolul al XVII-lea, casa Neira de Ferrozos a donat ferme bisericii și a devenit reprezentanți ai parohiei la Conciliul Vatican II, care ulterior le-a desființat. Ultimul paroh prezentat a fost Casimiro Rodríguez Abades, constructorul noii biserici parohiale.

Entitatea populației din Bandeira este relativ recentă. În secolul al XVII-lea avea vreo șase locuitori și nu se numea Bandeira, ci „0 Fortín”, cu clădiri foarte sărace lângă actuala răscruce de drumuri. Numele ei face aluzie la o casă tare, cu pereți foarte groși și un etaj înalt cu ferestre mici de apărat ușor. Această casă puternică a servit ca depozit sau tulla pentru a colecta venituri din cereale din casa Torre de Cervaña, trecând ulterior la Marchizatul Santa Cruz. În ultimul timp până în anul 1950 era cunoscută din același motiv ca „A Tulla”.

Această casă puternică care a dat numele locului (0 Fortín) are foarte mult de-a face cu târgul care se ținea acolo încă din Evul Mediu. Era cunoscută sub numele de „Feira da Pomba” iar amplasamentul său, timp de secole, a fost situat în ceea ce se numește acum Finca de Valladares (Finca da Pomba) de către ultimul său proprietar care locuiește în prezent în Vigo. Această familie a descoperit multe monede vechi în timp ce lucra vechiul lot.

Bandeira era o răscruce de drumuri, iar prin ea traversa drumul către Santiago (Drumul Argintului) pe o parte și drumul de la Caldas la Lugo pe de altă parte. Populația rurală a împrejurimilor a început deja în Evul Mediu să simtă nevoia să se întâlnească în târgurile incipiente unde schimbau produse din cereale, fructe, piei, lână, fier pentru uneltele necesare, unde se transmiteau știrile religioase ale domnilor și luptele lor. Menestrelii își făceau malatrapismosul și își cântau cupletele în limba galică din acele vremuri etc.

M-am liniștit, știu acum principalele informații legate de Bandeira, așa că ne continuăm drumul pe strada mare, în căutarea Hostal Conde Rey. Nu a fost o misiune grea, căci locația se află chiar în centru.

Felul 1

Felul 2 (Carmen)

Tot felul 2 (eu)

… și culcarea

Scorul zilei:
20258 pași
14,20 km
3,6 ore

Intrăm și răsuflăm ușurați. Fata de la bar o rupe pe engleză, așa că ne poate fi un interlocutor de bază. Aflăm câteva lucruri importante: putem bea berea aici, mâncare nu se servește înainte de ora 14 și, cel mai important, ni se înmânează cheia fără nici-un ceremonial special, doar înregistrarea pașapoartelor. Pili, căci ea e barmanița cu care comunicăm, ne urează bun venit, adică: ” bienvenidos”, urare ușor de tradus în română și ne dă indicații prețioase legate de cum livrăm a doua zi cheia și pe unde ieșim căci barul va fi închis la ora la care se presupune că vom pleca.

Urcăm sus cu liftul, trecem în ținuta lejeră de oraș și coborâm la bar să ne bem berea. ”Bucătăria” încă nu se deschisese, așa că ieșim în oraș să ne plimbăm. Plimbarea a fost cu multiple hopuri, deoarece Carmen trebuia să se oprească în fața absolut fiecărei vitrime, inclusiv dacă vindeau papiote de ață.

La un moment dat văd un indicator ce ne spunea că dacă îl urmăm vom ajunge la o biserică. Așa și este, doar că biserica e închisă și e de un modernism copleșitor. O clădire care dacă nu ar fi scris că e o biserică, aș fi jurat că e sediul unei echipe de fotbal din divizia B.

Asta e, ne întoarcem la bar, poate s-a deschis bucătăria. Într-adevăr, se putea servi masa. Prânzul e superb. Pili ne servește la felul 1 o salată extraordinară. Are de toate, și condimentată și mai ales e multă. Urmează felul 2. Aici apare diferența. Eu rămân consecvent la ochiuri cu cartofi prăjiți, în timp ce Carmen abordează o flecă imensă, tot cu cartofi prăjiți. Prânzul se încheie cu o prăjitură (Chec de Santiago), dar care nu e chec, e prăjitură. Bineînțeles că totul e puternic îmbibat cu bere.

Ne întoarcem în cameră. Nu prea îmi vine să fac duș acum, dar cedez fără să condiționez răzgândirea, căci nu ai nici-o șansă atunci când Carmen își pune ceva în gând. Deci, fără tragere de inimă fac duș și mă arunc în pat, înainte ca să îi vină altă ideie lui Carmen.

Dormim cam 2 ore, observ că acest interval de timp a devenit repetitiv, după care coborâm jos la bar ca să scriu în jurnal. De cină nu poate fi vorba, căci prânzul a fost atât de bun și mult, că nu mai ”intră” în stomac nimic. Totuși, ca să o onorăm pe Pili, comandăm bere și 2 prăjituri.

Urcăm în cameră, invariabil, Carmen pregătește pentru mâine rucsacii, rucsaci pe care mâine îi va ”aranja” din nou. Ne culcăm. Mâine am avea după ghid doar 13 km.

Noapte bună.

27 august 2022

Ne-am trezit odihniți. Nu țânțari, nu muzică tare, nu voci stridente. Pace și liniște. La ora 8,01 ridicăm ancora. E răcoare. Carmen nu față față ispitei și pune pe ea scurta.

Pe un perete văd un afiș. Se pare că dorința de independență a devenit o nouă formă de epidemie. Acum, sincer vorbind, Galicia prin

Gata de plecare cu rucsacii ”rearanjați”

Na, și galezi vor independență

Dumnezeu să îl odihnească în pace

structura ei, dar mai ales prin oamenii săi, este cam diferită de restul spaniolilor. De fapt Galiția nu a aparținut Spaniei la început.

Regatul Galiției și Portugaliei a fost format în 1065 după ce comitatul Portugaliei și-a declarat independența după moartea lui Ferdinand I de León. Contele Portugaliei, Nuno Mendes, a profitat de tensiunea internă cauzată de războiul civil dintre fiii lui Ferdinand pentru a se rupe în cele din urmă de Spania și a se declara conducător independent. Cu toate acestea, în 1071 regele Garcia al II-lea l-a învins și l-a ucis în bătălia de la Pedroso și și-a anexat teritoriul, adăugând titlul de rege al Portugaliei celor anterioare. În 1072, regele Garcia al II-lea însuși a fost învins de fratele său Sancho al II-lea al Castiliei și a fugit. În același an, după uciderea lui Sancho, Alfonso al VI-lea a devenit rege al Castiliei și Leónului; l-a închis pe Garcia pe viață, proclamându-se și rege al Galiției și Portugaliei, reunind astfel regatul tatălui său. Din acel moment, Galiția a rămas parte a regatului Castilia și León, deși sub diferite grade de autoguvernare.

În 1095, Portugalia s-a separat aproape definitiv de Regatul Galiției, ambele sub stăpânirea Regatului León, la fel ca și Castilia (Burgos). Teritoriile sale formate în mare parte din munți, mlaștini și păduri, erau mărginite la nord de Minho, la sud de Mondego.

Se explică astfel mișcarea de ”independență” a Galiciei și formarea ”Republicii Socialiste Galega”, republică independentă, cu steag propriu și imn. Îmi e teamă să nu pățească ceva similar cu ce au pățit Catalani.

Pe zidul unei case vedem un anunț nostim. Un ins cu un câine în lesă și o pungă în mână în care bănuiesc că se află produse livrate de câine, este invitat să le arunce în coșul de gunoi aflat sub anunț: ” Por unha silleda mais limpa. Nas nosasruas os cans non deixan pegada”, adică, în traducere liberă: ” Pentru o localitate mai curată. Câinii să nu lase urme pe străzile noastre”. Mobilizator, nu?

Trecem pe lângă o piatră comemorativă în amintirea pelerinului Jose Espino mort în Bandeira în 2009. Dumnezeu să îl odihnească în pace. Eu cred că e de datoria noastră a celor care trec pe lângă aceste semne de prețuire, să păstrăm un moment de reculegere în memoria celor care înaintea noastră au pășit pe drumul spre Santiago de Compostela, dar care nu au mai ajuns. Cel puțin așa să le ducem memoria cu noi acolo unde și-au dorit.

Urmează un coborâș destul de abrupt. Trecem pe lângă pâlcuri de 2 – 3 case mari și splendide. Nu îmi dau seama ce venituri trebuie să aibă oamenii aceștia de și-au permis să construiască și să întrețină acesta adevărate ”palate” (asta e doar o semi metaforă).

Începe un coborâș ușor. Vremea a început să se încălzească. O bancă ne îndeamnă să ne oprim, dar suntem de abia la începutul drumului, așa că nu se simte încă nevoia de odihnă.

Intrăm într-o adevărată metropolă, intrăm în O Souto. O Souto este un loc din parohia Lamela din municipiul Silleda, provincia Pontevedra. În 2007 avea 8 locuitori, 3 bărbați și 5 femei. Da, o adevărată metropolă

Încă nu e timp de odihnă

Atenție posesori de câini

Unii dintre noi mai moțăie încă

Mai avem 33,451 km pe Camino

Eucalipto terapie

matriarhală unde cele 5 femei conduc, din umbră, pe cei 3 bărbați la vedere. Vai de capul celor 3 bărbați.

Ne continuăm drumul. Încă coborâm. Mai avem 33,451 km până la destinația finală. Păcat că totul a trecut atât de repede. Ne continuăm drumul. Începe parcă să se mai încălzească. Trecem pe lângă o casă frumoasă, cu un portocal lângă gard. Pomul e plin de portocale coapte, care, unele, au început să cadă pe jos. Păcat de ele. Pomul e destul de departe ca să îl pot ajunge, așa că ne continuăm drumul.

Drumul ne scoate în șosea. Nu e trafic, dar nici pelerini. Șoseaua e perfectă, chiar dacă trece prin pădure. Totul e curat, iar marcajul e impecabil.

Pădurea de ambele laturi ale șoselei e de eucalipți, așa că nu ratăm ocazia de a beneficia de o ”eucalipto aromo-terapie”. Adevărul este că mirosul degajat de acești arbori e extraordinar de liniștitor.

Ne continuăm drumul mângâiați de mireasma eucalipților. La un momend dat văd în față o bifurcație. În stânga se urcă, în dreapta se coboară. Marcajul e departe, așa că nu văd în ce direcție ni se indică să o luăm. Sper să fie varianta de coborâre. Ne apropiem. Acum disting perfect sensul săgeții galbene. Ghinion, cum zice sasu, marcajul ne avertizează că drumul corect este cel care urcă. Asta e, nu avem ce face, mai avem puțin și ajungem la finalul etapei de astăzi.

Ne supunem deciziei celor care au realizat acest marcaj. Datorită lui avem certitudinea că vom ajunge la Santiago de Compostela, deci, înainte spre noi victorii.

Soarele nu prea e hotărât dacă să își intre în atribuțiuni sau nu. Trimite câteva raze mai nerăbdătoare, care dau celor câțiva norișori o culoare portocalie, semn că e acolo, dar nu prea îi vine să își facă apariția.

Traversăm o șosea locală bine întreținută, dar fără trafic. Ieșim din pădure și intrăm în localitatea Dornelas. Întâlnim o bătrânică. E parcă rătăcită într-o localitate pustie. O întreb de existența unui bar, dar cum limbile vorbite de noi nu reverberează în urechile noastre cu ceva cunoscut, sunt nevoit să ascult întreaga poveste a bătrânicii. Google Translate nu îmi e de această dată de nici-un folos. Îmi arată o tribună pe care se văd încă resturi de sticle goale. Brusc simt o străfulgerare și rostesc ”festa”. Chipul bătrinici se luminează brusc și începe o pleiadă de ”si”, semn că am pus degetul pe ”i”. Da, se pare că aseară a fost aici ziua localității cu mâncare, băutură și muzică cât cuprinde.

San Martiño de Dornelas este o parohie situată în municipiul Silleda. Conform registrului municipal din 2011, avea 144 de locuitori (77 femei și 67 bărbați), repartizați în 8 entități de populație, ceea ce reprezintă o scădere față de anul 1999 când avea 179 de locuitori.

Împreună cu parohia Cira, a depins întotdeauna de arhiepiscopia Santiago de Compostela. Prin Dornelas, traversează Via da Prata spre Santiago de Compostela.

Ieșim în șosea

Soarele e încă nehotărât

Noroc cu pâinea …

Hotărât la mers

Iglesia Dornelas

În această parohie s-au născut frații Adolfo și José María Calveiro Couto.

Biserica San Martiño de Dornelas este romanică. Absida semicirculară este unică și este considerată distinctă de romanica compostelă. Zidarii formați în atelierul maestrului Mateo, care în acea vreme a condus lucrările catedralei, au lucrat și la construcția acesteia.

Această biserică este formată dintr-o singură navă cu absidă semicirculară. La ușă are o arhivolta dublă și două laturi. Are și contraforturi, seteiras și canzorro, printre altele, elemente care definesc romanicul rural al secolului al XII-lea. Pe unul dintre pereții laterali se poate citi data 1171, posibilă dată de construcție.

Ce e interesant este faptul că pe turla bisericii sunt arborate 2 steaguri: cel al Spaniei și cel al Galiciei, ca stat independent. Lipsește steagul UE, deoarece se pare că UE nu are o semnificație prea mare printre localnici.

Ieșim din Dornelas. Carmen atacă rezerva ei strategică de pâine și începe să rontăie. E și asta o soluție. Intrăm din nou în pădure. De data asta mergem pe un drum forestier. Bine că sunt tot eucalipți. Începe un urcuș moderat.

La un moment dat se schimbă peisajul. Fără nici-un motiv, eucalipți sunt înlocuiți cu foioase. Trunchiurile au forme bizare, ca și când Baba Cloanța s-ar fi apucat de modelism. Trunchiuri strâmbe, scorburi și cioturi de trunchi ne întâmpină.

Într-o scorbură găsim un adevărat ”altar” făcut de pelerini. Aici poți găsi bilețele, bănuiesc cu dorințe, fotografii, și tot felul de amintiri pe care pelerinii le-au pus pentru ca cei care vor trece să știe că înaintea lor au trecut alții. Mie mi se pare ceva minunat, atâta timp cât acest lucru nu îmbracă haina habotnicismului.

Lăsăm altarul în urmă. Lângă altar, pe partea cealaltă a drumului e amenajat un loc de odihnă. Din două motive uzez și eu de acest refugiu: din respect pentru cei care au trecut pe aici înainte, și pentru a mă odihni puțin. Carmen, cu pâinea în mână e mai înainte.

Îmi aduc aminte de băbuța fericită că ne-a fost de folos și ne continuăm drumul. Vedeți, pe Camino și în special oamenii din Galicia sunt deosebiți de amabili și săritori.

E un lucru cert, galicienii sunt total diferiți față de restul spaniolilor. Asta e posibil să se datorească și faptului că au rădăcini celtice. Galicicienii sunt săritori la nevoile semenilor, sunt binevoitori și mai ales îi acceptă fără ezitare pe străini. Acum, ca să mă laud, sunt un fel de ardeleni.

Intrăm din nou în pădure. Din spate se aude zgomotul făcut de un tractor. Ne uităm în jur, nu prea avem unde să ne ferim din calea lui. Oricum, refuz total ideia de a mă urca într-un copac ca să îl las să treacă. Ne lipim de malul destul de înalt al drumului forestier.

Din nou prin pădure

Amintiri, amintiri …

Se mai întâmplă

E recomfortant drumul prin pădure

Îndemn spre bar, bănuiesc

Stând așa, aproape fără să suflăm, căci s-ar umfla pieptul și s-ar micșora astfel lățimea drumului, așteptăm cuminți să treacă atelajul.

De noi se apropie un tractor măricel, care tracta o remorcă plină cu bușteni. Nu știu dacă asistăm la tăieri ilegale sau nu. Oricum, chiar dacă ar fi ilegale, tot nu putem face nimic, așa că ne mulțumim să privim lung în urma lui.

Ne continuăm mersul pe drumul forestier. Păcat că pădurea e de foioase, au dispărut eucalipții. La un moment dat, în fața noastră apare tractorul cu remorca. În cabină nu era nimeni. S-o fi dus tractoristul să se ușureze, dar ajungând în fața lui vedem că roata dreapta spate e căzută practic sub el. Ăsta da ghinion. Ce o fi căutat tractorul prin pădure încărcat cu bușteni mari? E clar că nu erau lemne de foc.

Frământat de această enigmă îmi continui drumul. Carmen se pare că a trecut mai ușor peste acest eveniment, ea fiind concentrată pe ultimul colț de pâine ce trebuia făcut să dispară.

Ce căuta prin pădure ne vom lămuri în scurt timp. La nici 500 m de locul incidentului, la ieșirea din pădure, dăm de un gater în plină activitate. Aici se pare că ar fi trebuit să ajungă încărcătura. Eu stau și mă întreb, cum vor putea ridica tractorul ca să îi poată pune la loc roata? Loc de o macara nu este, drumul forestier e prea îngust, iar să ridice matahala cu cricul e practic imposibil. Oricum, asta e problema lor.

Un indicator ne face să ne tresalte inima de bucurie. La numai 100 m e ceva unde poți bea ceva cald și mânca tot așa, ceva cald. Ce poate fi decât un bar. Se cam simte nevoia de așa ceva.

Parcurgem cei 100 m și ajungem la locul cu reclama. Ei bine, nu e bar, e doar un automat de unde bagi moneda și obții ce îți alegi din meniu. Ne desumflăm instantaneu. E o mare cacialma indicatorul.

Lăsăm în urmă pseudo bar-ul și intrăm într-o localitate plină de case care mai de care mai arătoase. Un pelerim din ghips, cu față tristă șade lângă o poartă. Se pare că și el se păcălise cu ex-barul. Mă opresc câteva clipe și încerc să îi risipesc tristețea. Încearcă și Carmen, dar degeaba. Cu un ușor regret ne continuăm drumul, lăsându-l pe sărmanul pelerin să aștepte ”mângâierea”. Oricum, chiar dacă e din ghips, tot pelerin e.

Trecem pe lângă o casă ce practic în loc de gard avea hortensi albe. Gard se pare că avea, dar florile crescuseră de practic îl acopereau. Evident, Carmen se oprește să miroase florile. Ea e îndrăgostită de hortensii, cum sunt eu îndrăgostit de palmieri, așa că trebuie să ne oprim să facem poze. După câteva case apare un palmier superb, așa că, în contra partidă, îmi fac și eu o poză cu palmierul.

Continuăm drumul pe șosea. În scurt timp ne depășesc patru pelerini care, după viteza lor e posibil ca azi dimineață, în loc de americane, să fi băut kerosen. Puțin dezamăgiți intrăm în A Carballeira. Carballeira este un loc din parohia Cira din municipiul Silleda, provincia Pontevedra din regiunea Deza. În anul 2007 nu avea

Pentru asta era îndemnul

Sărmanul, cum să îl ajutăm?

În sfârșit, nu mai suntem singuri

Ermida das Angustias

locuitori. Ei da, o enigmă, nu avea locuitori, dar primar avea? Da preot avea? Cum nu primim nici-un răspuns pertinent la legitimele noastre întrebări, ne continuăm drumul. Ar mai fi vre-o 4 km pentru azi.

În față se deschide o priveliște îmbietoare. Un pâlc de case ne dă speranța că vom da de un bar unde să putem da jos rucsacele și să bem o Cola (Carmen) și un juice proaspăt de portocale (eu).

Trecem pe lângă Capela da las Angustias, o capelă cam veche, practic aproape o ruină. Nici măcar o ferestruică nu are, pentru a arunca o privire înăuntru. Dau ocol ermitei în speranța că voi găsi o cât de mică istorioară despre ea. Nimic, așa că dezamăgit plecăm mai departe.

După nici măcar 2 km intrăm în San Miguel de Castro, o localitate deosebit de frumoasă prin coloritul florilor care pavoazează fiecare casă.

San Miguel de Castro este o parohie situată în municipiul Estrada. Conform IGE în 2011 avea 268 de locuitori (138 femei și 130 bărbați), cu 51 mai puțini decât în 1999. Are treisprezece centre de populație.

Biserica sa este de origine romanică, din moment ce se știe că a fost în picioare înainte de 1115. De atunci se păstrează planul dreptunghiular, arcul de triumf și stăreția dreptunghiulară, în care, sub straturi groase de var, se pot vedea picturi romanice. În această biserică există cultul lui San Miguel (sfântul patron), San Roque și A Nosa señora do Perpetuo Socorrro. În plus, în biserică există sculpturi ale sfinților precum Sfântul Iosif sau Sfânta Maria.

Biserica este situată în locul San Miguel, care poartă numele patronului. În jurul bisericii se poate vedea de vechiul cimitir, alte două cimitire au fost adăugate ulterior.

O altă capelă situată anterior pe locul căminului și numită Capela Santiago, a fost un cămin de pelerini. Ulterior a fost transferat în locația din Seixo unde se află în prezent. Acolo sunt venerati Sfântul Albert, Maica Domnului și Sfântul Franco.

În locul lui Castro se află un deal de aproape 300 de metri înălțime unde a fost odată situat un fort. Nu se păstrează rămășițe, dar este unul dintre cele mai bune puncte de belvedere din regiune, cu priveliști spre Pico Sacro și valea Ulla.

Această parohie este străbătută de cinci pâraie principale, care au numeroase mori precum Louzao sau Reimóndez.

Numit și Vía da Prata, traseul vine din sud-vestul țării și intră în parohie prin locul Carballeira, trecând prin locurile Prado, Seixo, Castro și plecând prin Gundián, care aparține deja de Ulla, pentru a traversa râul Ulla Ulla.

Situat în zona Prado, există un hambar (unul dintre singurele din Bisbarra).

Casa Garcia 11

Din nou viaducte și tuneluri

Trecem podul roman … și am ajuns

În spate e Ponte Ulla

Santa Maria Magdalena de Puente Ulla

San Miguel de Castro este străbătut de un lanț muntos, derivat din Pico Sacro, cu vârfurile principale Couto de Castro (287 m), la 172 m o mică altitudine unde se află biserica parohială, și Serra da Bugalleira, cu trei vârfuri principale. de 275, 268 și 273 de metri înălțime. Se află în centrul parohiei, cel mai mare munte cu 317 m.

Nu pot spune că locuitorii acestei localități nu au simț artistic și imaginație. Trecem pe lângă o casă ce are inscripționată adresa într-un mod inedit: ”Casa Garcia 11”, totul înglobat în blocurile de piatră din care e confecționat gardul.

Se pare că am mai avea doar 3 km până la Ponte Ulla. Ieșim din San Miguel de Castro și drumul ne scoate pe un platou ce ne oferă o priveliște de vis. Se vede că suntem la înălțime din toate punctele de vedere. Undeva în vale se vede un viaduct ce unește două tuneluri. E un viaduct pentru tren. Îmi aduc aminte de cele 40 de văduve și jucăriile copiilor puse în fața intrării caselor de pe strada principală din Portocamba în amintirea taților care au pierit datorită lucrului în tunelul feroviar din apropiere.

Coborâm și asta e bine. Ne depășesc două grupuri de pelerini. Par din categoria celor ”cool” și/sau sportivi. Oricum sunt vioi și tare mi-e teamă că și-au propus să ajungă azi la Santiago.

În fața noastră apare un pod roman de o măreție demnă de invidiat. Intrăm în Ponte Ulla.

De îndată ce picioarele noastre pășesc în orașul Ponte Ulla, putem vedea și Podul Gundián, datând din 1930 și finalizat în anii cincizeci, ce are aproximativ 170 de metri lungime și a fost construit ca o linie de cale ferată de la Pico Sacro la Paso de A Cova. Astăzi acest traseu este încă activ și este unul dintre cele mai cunoscute poduri din Galicia pentru bungee jumping.

În față apare un indicator care ne îndeamnă să trecem pragul Centrului de informare turistică, centru, care sub toate așteptările e deschis. Înăuntru o fată ce vorbește curent engleza, ne întâmpină. Punem ștampilele pe credențiale, și bineînțeles întrebăm de A Taberna de Gundian. Fata noastră, puțin mirată poate de lipsa noastră de observație, cu un semn gingaș de mână ne spune într-o galiciană pură ” aí está”, adică în traducere liberă: ”acolo e”. Da, are dreptate, chiar peste drum e pensiunea căutată de noi.

Traversăm și nu putem să rezistăm ispitei de a intra în biserica care se află exact lângă pensiune. Intrăm, facem poze și ieșim repede căci e o biserică ”rece”. Nu pentru că nu aveam scurtele pe noi era rece, ci datorită unei energi neprimitoare care te copleșea dacă stăteai mai mult timp în interior. Oricum am trecut pe pod râul Ulla și suntem în orășel.

Ulla (río Ulla în galică și spaniolă) este un râu din Galicia. Sursa sa este uneori numită Antas de Ulla după numele municipalității vecine Monterroso. Ulla curge spre Ría de Arosa. Bazinul său este cel mai mare din Galiția după râul Minho. Printre afluenți se numără râurile Deza și Arnego.

Am ajuns în sfârșit

Și … Berea de bun venit

Cameră super

Centrul Ponte Ulla

Mai sunt 20 km până la destinația finală

Râul este apreciat și de arheologi datorită numărului mare de artefacte, care datează încă din neolitic, descoperite aici. Ieșirea râului Ulla și gura estuarului, numită Ría de Arousa, sunt cele două situri în care arheologii au descoperit rămășițe în mod constant. Aici au fost descoperite sculpturi în stâncă. Râul Ulla este, de asemenea, important deoarece este râul din nord-vestul Peninsulei Iberice pentru că strânge un număr mare de izvoare, care au fost descoperite în cursul său inferior și în gura sa.

Râul Ulla din municipiul Vedra formează granița dintre provinciile A Coruña și Pontevedra. Parohia Santa María de Magadelena de Ponte Ulla găzduiește mai multe poduri de diferite stiluri. De la poduri romanice, prin magnificul pod de cale ferată (Puente Gundián) de la mijlocul secolului trecut până la podul modern feroviar. Se spune că prin acest consiliu treceau căi importante de comunicație din vremuri îndepărtate. Dovadă a acestei istorii este prezența bisericii romanice din Ponte Ulla.

Această biserică de diferite stiluri este înconjurată de poduri din perioade diferite, deoarece satul era odată cunoscut pentru importanta sa legătură feroviară. Stilul predominant este barocul din Galicia, cu detalii care încă supraviețuiesc dintr-un stil antic romanic. In plus, merită mentionat frumosul ansamblu arhitectural care înconjoară templul și îți oferă o priveliște frumoasă asupra întregi zone.

Din romanic doar absida se mai păstrează, un corbel original. În rest, iese în evidență sobrietatea barocului galician, ceea ce este demonstrat de fațada cu lipsa elementelor decorative. În ea există doar o ușă plată cu rămășițe ale unui vechi arc original și deasupra ei un ocul. O clopotniță cu un singur corp și clopot dublu încununează fațada. Se evidențiază frumosul stil arhitectural păstrat în împrejurimile bisericii, mai ales lângă podul rutier care traversează Ulla, ceea ce demonstrează importanța acestui pas provincial.

Despre această biserică se spune că datează din secolul al VIII-lea. Are elemente tipic romanice (absida semicirculară, garguile...) deși are și exemple de stil ogival (partea de sud a clădirii). Biserica Santa María Magdalena este situată în Ponte Ulla, o parohie din municipiul Vedra din A Coruña. Se spune că are o cruce care a aparținut Mosteiro de San Xoán de Cova.

Intrăm în barul pensiunii. Aici ne împrietenim practic instantaneu cu Ana, barmaniță și recepționeră. Bem, cum era și normal, berea de bun venit, primim cheia și urcăm în camera care are geamul chiar deasupra intrării.

Trecem la pantaloni scurți și sandale și coborâm să servim prânzul. Corect e să spun să mâncăm prânzul, căci de servit se ocupă Ana. Mâncarea e superbă și mai ales multă.

Începem cu o salată mixtă superbă, cum numai Ana știe să o facă, apoi unii dintre noi (Carmen) atacă 3 fleici imense de carne însoțite de cartofi prăjiți, în timp ce eu, mai modest, rămân la salată mixtă cu ouă fierte. Desertul e o cremă de zahăr ars superbă și totul într-o ambianță creată de multă bere.

Aici a fost odată o școală

Noi cu Ana, prietena noastră de la bar

Prânz pe cinste

Scorul zilei:
17721 pași
12,40 km
3,1 ore

Sătui ne întoarcem în cameră unde servim un somn de 3 ore bine meritat. Carmen face un duș, în timp ce eu, din spirit de solidaritate trec și eu sub duș. Atenție, nu facem duș în doi cum sunt indicațile UE prin vocea elveților. În general nu reacționez la idioții, căci nici măcar ca o glumă nu poate fi luată.

Îmbăiați, sătui și odihniți, ieșim la plimbare prin oraș. Aflăm că ieri a fost petrecere mare, trecem pe lângă o fostă școală și ne oprim în fața unui conac superb.

Înconjurat de camelie, acest conac din secolul al XVI-lea este una dintre principalele atracții ale zonei. Deși nu se află chiar pe Ponte Ulla, este la doar câțiva kilometri distanță, este un loc care merită văzut. Fântâna sa La Coca, datând din perioada barocului din Compostela, și grădinile sale florale alcătuiesc una dintre cele mai emblematice vederi ale zonei înconjurătoare.

De formă dreptunghiulară și înconjurat de o grădină de arbuști, acest conac din secolul al XVI-lea a găzduit locuitori atât de iluștri precum familia lui Ortega y Gasset, care urma să devină cel mai mare filosof al țării. Dintr-o familie ilustră, Eduardo Ortega y Gasset, unchiul filosofului, fondatorul unui ziar, poet, jurnalist și om politic, a fost cel mai ilustru locuitor al acestor ziduri.

Ne întoarcem cei practic 1,5 km până în oraș. A fost o plimbare plăcută după un prânz atât de bogat.

Intrăm din nou în bar. Barul s-a umplut practic de pelerini. De unde or fi apărut? Un gând cam neplăcut îmi încolțește în minte. După cât sunt de vioi, să vezi ce chef o să tragă la noapte, iar geamurile camerei noastre sunt chiar deasupra intrării. Ok, să nu intru în panică, poate mă înșel.

Îmi iau jurnalul și coborâm amândoi ca să scriu și să ”sondez” terenul. Voia bună e în toi. Toți vorbesc simultan, așa că trebuie să ridice glasul ca să se audă.

Dumnezeu să fie cu ei, eu mă concentrez pe scris și pe studiat harta cu traseul de mâine. Vom avea cam 13 km dar urcuș continu. Va trebui să urcăm o diferență de nivel de 300 m, ceea ce nu prea e nostim. Cu speranța că va fi la noapte liniște, urcăm în cameră și pentru orice eventualitate, închidem geamurile.

Noapte bună.

28 august 2022

O noapte de vis. Fără muzică, fără țânțari, fără aer condiționat, totul, cum spun eu, super perfecto.

La ora 7,38 suntem gata de plecare. E răcoare, așa că abuzăm de scurte. Încă de la primi pași după ieșirea din orășel, începe un urcuș cam neprietenos cu cineva proaspăt sculat. Zic orășel, deoarece trecem pe lângă un Carrefour și chiar o farmacie, deci o localitate pricopsită.

Suntem gata de drum

Stânga sau dreapta?

A fost dreapta …

Toți ne urează ”Buen Camino”

Urcăm abrupt prin pădurea de eucalipt, așa că nimic nu ne împiedică să facem eucalipto terapie gratis. Peisajul e splendid.

Urcăm, urcăm, urcăm, parcă nu se mai termină urcușul. În Spania am învățat ”regula de aur”, care spune: urci până în vârf după care, dacă ești norocos, cobori, asta deoarece este riscul să ajungi în vârf și să urmeze un mic platou, după care să trebuiască să urci din nou.

Urcușul are loc pe o potecă cam îngustă, situată la marginea unor case. E o potecă cam improvizată. Lipsesc marcajele, dar de fapt nici nu ai pe unde să o iei, decât înainte.

Poteca trece pe sub un pod privat, căci proprietarul are două proprietăți, de o parte și alta a potecii. Cum proprietățile sunt cam la o înălțime de cca. 10 m față de potecă, care e într-un fel de vale, omul s-a văzut nevoit să își construiască un pod pentru a trece de pe o parte pe alta. Adevărul e că omul a fost cam ghinionist, căci romanii nu s-au prins de nevoia omului și în consecință s-au rezumat la a construi doar podul de la intrarea în oraș. Oameni fără viziune romanii ăștia.

Trecem pe lângă o casă frumoasă și mai ales imensă. În fața intrării ne întâmpină un pelerin dotat cu tot harnașamentul specific, înlemnit în timp. ”Înlemnit” e una din metaforele mele, căci insul era din piatră, nu din lemn. Pe chipul lui parcă ar spune: ”Buen Camino”.

Parcă am ajuns în vârf, deocamdată. Poteca iese în șosea. E trafic mare aici, căci șoseaua duce la Santiago de Compostela. Un indicator marcat pe potecă indică ”Stop”, de parcă pe poteca de cca. 1 m lățime ar putea veni tiruri. Ce mă bucură e faptul că la vederea acestui semn, Carmen proaspăt posesor de permis auto, se oprește, se uită în stânga, apoi în dreapta, deci se asigură, și apoi traversează șoseaua. Când ajunge pe partea cealaltă strigă la mine ca să fiu atent la mașini. Fantastic, ce instructor auto o fi avut?

Și așa ieșim din Ponte Ulla. Ne continuăm drumul un timp pe marginea șoselei. Aici îi dau dreptate lui Carmen, dacă nu te sprijini sănătos de șapcă atunci când trec tiruri, ai toate șansele să fi obligat să alergi după ea. Fac un curent de aer ce chiar și mie îmi creează un ușor balans, de aceea mă și ”sprijin” de șapcă, ori de câte ori vine din sens opus un tir.

Soarele e pus pe șoti, când apare, când dispare. Nu sunt nori, dar sunt culmi muntoase în față, iar noi cum nu stăm pe loc îl vedem din unghiuri diferite. Oricum, e clar că e ferm hotărât să răsară.

Trecem pe lângă o casă. În fața casei e un lămâi. E plin de fructe coapte. Unele au căzut pe jos. Carmen, ca bun gospodar, se gândește să ia câteva lămâi, din a căror coajă să o folosească la prăjituri. O las în pace. Nu are rost să mă amestec. Cum cineva se poate gândi să care din Spania 5 lămâi ca să le folosească coaja la prăjituri?

Drumul ne poartă acum printr-o pădure de eucalipți. Ce se putea mai bine dimineața, după un urcuș devastator, decât o eucalipto terapie?

Drumul prin pădure a ajuns din drum forestier, o șosea locală. La un

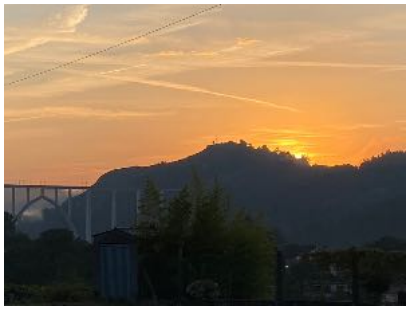
Și soarele e cu noi, dar și viaductul

La cules de lămâi

O dimineață superbă

Urcăm, trecem prin tuneluri și rezistăm

moment dat ne trezim la intrarea unui tunel. Noi pe dedesubt, el, trenul, pe deasupra. Se pare că e un tren local, deoarece se circulă doar pe un fir. Oricum, e tunel. Soarele își intră timid în atribuții. Asta e bine.

Suntem din nou la eucalipto terapie. Nimeni nu își poate închipui cât de plăcut e să mergi printr-o pădure de eucalipt. Însăși modul lui de a se dezvolta e misterios. Cred că e singurul arbore care ”năpârlește”. Ok, asta a învățat el de mic, asta face. Important este faptul că răspândește în jur un parfum de care Chanel ar fi invidios.

Trecem pe lângă o casă ruină, dar care are drum de acces întreținut. Am uitat să spun că în continuare urcăm prin aceeași pădure minunată de eucalipți. De fapt urcăm pe o șosea asfaltată fără trafic.

Trecem prin fața unei case. La poartă e prins un coș cu fructe gratis pentru pelerini. Vedeți, ăsta e spiritul galician, întrajutorarea și respectul față de cei ce merg să îl întâlnească pe Sfântul Iacob. Galezii, prin tradiția lor este un popor special. În genele lor au ceva ce îi face deosebiți de toți ceilalți spanioli. Să pui la poartă fructe pentru pelerinii care trec, e ceva de neconceput la noi în țară, și mai ales că toate sunt gratis. Pe de altă parte, nici pelerinii nu sunt hapsâni, fiecare ia doar un fruct, ca să rămână și pentru cei ce vin în urmă. Nu aș vrea să insist pe această teamă mai mult, dar și noi, chiar dacă venim de unde venim, tot doar un fruct luăm și ne continuăm urcușul.

Trecem printr-o zonă cu case fantastice. Gazon, palmieri și o imensitate de flori de toate culorile, definesc fiecare casă în parte. Gata, soarele și-a luat inima în dinți și s-a ridicat suveran peste coamele munților din jur.

Nu mai suntem singuri pe drum. Grupuri, grupuri de pelerini ne depășesc. Se pare că toți au ca țintă finală azi Santiago de Compostela. E interesant, toți sunt tineri și gălăgioși, ceea ce mă îndreptățește să cred că fac parte din generația ”cool” de pelerini. Profit de ocazie și rog o fată să ne facă o poză. Ne continuăm urcușul. Un indicator ne spune că putem merge la Santiago pe jos, cu bicicleta sau călare, acesta fiind traseu comun pentru cele trei moduri de deplasare. Alegem să rămânem loiali primului mod de a parcurge distanța pe jos, așa că iuțim pasul, asta ca să nu se simtă tinerii ce trec pe lângă noi să ne întrebe dacă totul e ok. După viteza lor de deplasare, nu cred că vreunul s-ar fi simțit obligat să ne bage în seamă. Acum, dacă stau și încerc să mă pun în locul lor, nici eu, la vârsta lor nu cred că aș fi procedat altfel. Aș fi fost și eu un ”cool” pelerin. Vezi, de aceea am făcut primul pelerinaj la 71 de ani.

Intrăm în San Pedro de Vilanova. O mică localitate, fără bar, deci drumul e cu noi. A crescut traficul de pelerini, semn că ne apropiem de Santiago de Compostela. Vorbind de tinerii pelerini, în primul meu pelerinaj, ajung în localitatea Santa Maria. Unde era să înoptez decât la albergue bisericii? După Misa, preotul strânge pe toți pelerinii ca să îi binecuvânteze. Ne strângem la altar, ne binecuvântează și urmează o discuție în care fiecare trebuia să spună care e scopul pentru care e pe Camino. Toți erau tineri, până în 25 de ani. Eu eram cel mai ”puriu”

Eucalipto terapie

Totul e de vis

Ajutor gratuit pentru pelerine

Priveliști minunate

Un grup de pelerini hotărât

dintre ei. În fine, fiecare spune ceva, și la un moment dat preotul întreabă ce înseamnă ”Compostela”? Ei bine, nimeni nu a știut faptul că Compostela înseamnă ”Câmpul de stele”. Atunci am înțeles faptul că în toată lumea, fără excepție, cultura generală a tinerilor e la pământ, practic e sub pământ. Se pare că asta se și dorește, pentru ca populația să devină doar roboți ghidonați de o mână de oameni. Nu am intervenit în discuție căci mă simțeam ca un ”măgar între oi”, să-mi fie iertată metafora. Cu această ocazie am înțeles ”structura” pelerinilor. Am identificat pelerinii ce merg pe Camino în vacanță căci e mai ieftin, cei care merg pentru că e ”cool” sau sportivii. O altă categorie sunt cei habotnici religioși, și cei ca mine, care stau deoparte deoarece Camino e o experiență spirituală.

Dar eu am convingerea că Universul nu va tolera acest plan, deoarece pentru o evoluție a entităților umane e nevoie de armonie și mai ales de posibilitatea de a nu ne îngrădi liberul nostru arbitru în așa fel încât să ne împiedice de a ne duce la bun sfârșit planul evolutiv pe care ni l-am asumat atunci când am ”preluat” acest corp material în care ne aflăm acum.

După cum încă se mai văd pavoazările, se pare că iar am ratat o zi festivă a localității. Trecem pe lângă Capela do Santiaguino. E o mică capelă care, așa cum se pare că e obiceiul, e închisă.

San Pedro de Vilanova este o parohie situată în estul municipiului Vedra din A Coruña, în regiunea Santiago. Potrivit IGE, în 2010 avea 325 de locuitori (167 femei și 158 bărbați) repartizați în 10 entități de populație, ceea ce reprezintă o scădere față de anul 1999 când avea 332 de locuitori. Când se vorbește de ”n entități de populație” se referă la cumulul de cătune și case răspândite ce aparțin organizatoric de o anumită structură administrativă. De asta m-am prins și eu destul de târziu.

În spatele capelei Santiaguiño și la poalele Camino de Santiago, se află o fântână construită în 1670. Pe ambele părți prezintă două figuri din ansamblul de piatră al lui Mestre Mateo, demontat în 1603-1604.

Fântâna din 1670 este construită lângă schitul Santiaguiño. Este realizată cu parament din stropi de granit cu țeavă centrală și bazin pătrat cu decorațiuni nervurate. Al doilea corp se termină în vârfuri la colțuri și fronton triunghiular cu surplis cu cruce în vârf. Într-un intrând apare figura apostolului pe un piedestal și cu un ornament în formă de scoică în partea de jos. Pe ambele părți ale apostolului, două figuri din corul de piatră al lui Mestre Mateo din catedrala din Santiago, demontat între 1603 și 1604 din ordinul arhiepiscopului Sanclemente pentru a fi înlocuit cu unul de lemn.

Pe frontispiciul capelei Santiaguiño (San Pedro de Vilanova, Vedra, A Coruña) există o inscripție. Inscripția consemnează legenda reginei Lupa și transferul trupului Apostolului într-o căruță trasă de doi boi sălbatici care, ca prin minune, s-au îmblânzit.

Bucuros de informațiile primite, ne continuăm drumul alături de grupuri din ce în ce mai numeroase de pelerini. Ajungem din urmă un ”bătrânel” (mai tânăr ca mine, cred că are vreo 65 de ani în total)

Suntem pe drumul bun

Se strâng rândurile

Liniște și armonie

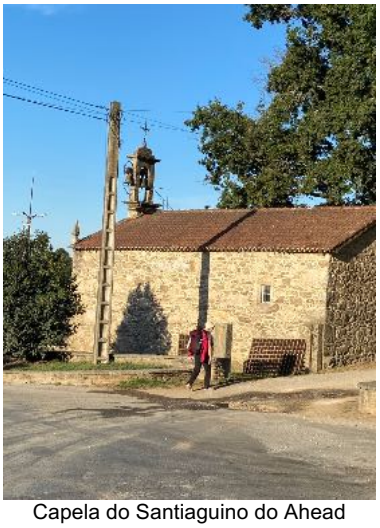
Capela do Santiaguino do Ahead

Apă pentru toată lumea

însoțit de nepoata lui. Fata vorbește engleza, în timp ce bătrânelul e calat doar pe galeză. Ne urăm drum bun și văd că ei o iau înainte voinicește. Sunt spanioli, așa că istoria locurilor, se pare, că nu prea îi interesează.

Pentru a continua drumul dinspre pârâul Monreal, trecem prin Trigás, Quenllas, Eiravedra, Famelga, Santo do Regueiro și Subregos, până ajungem la Outeiro. În acest loc este poziționat schitul Santiago, cu izvorul, ambele fiind mutate din Campa do Carballo sau Campa dos Romeiros în 1724.

Schitul are plan dreptunghiular și iese în evidență fațada sa simplă, precum și turnul-clopotniță cu arc semicircular înclinat și două clopote: unul în deschidere și altul atașat la exterior.

Intrăm în O Outeiro, o mică localitate. Dacă ne îndreptăm spre apus găsim o mică grădină cu transept din 1887, acoperită de freguesi, asta după inscripția găsită pe piedestal. Din acest capitel hexagonal și corintic cu frunze de acant și capete de înger, crucea prezintă sculpturi ale lui Hristos și ale Maicii Domnului, foarte atente și cu mișcare. Peste drum se află biserica parohială. În Casa Grande de Galegos (casa lui Cóengo) a locuit istoricul, arheologul și romancierul Antonio López Ferreiro care a murit în 1910, fiind autorul lucrării ”Istoria Sfintei Mitropolite Apostolice din Santiago de Compostela”, aceasta fiind cea mai importantă lucrare a sa.

Există în parohie un izvor de apă restaurat care poate fi văzut oferind apă și acum, izvor care face parte din ceea ce este cunoscut sub numele de Ruta de los Molinos.

Pentru a urma traseul Prata, de la schitul Santiago, continuăm spre Compostela prin Devesa, As Abelleiras și Campa do Carballo. Acesta a fost un loc de odihnă pentru pelerini și în prezent se păstrează copacii și pajiștile fertile aflate încă în jur.

Drumul ne poartă, în coborâre prin Lestedo. Santa María de Lestedo este o parohie situată în sudul municipiului Boqueixón din A Coruña, în regiunea Santiago. Conform registrului municipal (INE 2013) are 955 de locuitori (475 bărbați și 480 femei) repartizați în 11 entități de populație.

Biserica Santa María de Lestedo, a fost construită în secolul al XX-lea. Are o navă cu plan în cruce latină. Ferestrele iau forma unui arc ascuțit. Are o clopotniță pătrată, cu două corpuri culminate de o cupolă. În interior se află o cruce din prima treime a secolului al XVIII-lea, opera lui Domingo González.

Interesant e faptul că initial Ermita a avut un singur clopot. Ulterior, din necessitate acută, se pare, au mai adăugat unul. Cum în clopotniță nu era loc decât pentru unul, cel de al doilea clopot a fost montat în exteriorul clopotniței, dar pe același nivel cu cel initial. Nostimă găselniță.

Cea mai cunoscută sărbătoare a acestei parohii este pelerinajul de la Santiaguiño, sâmbăta dinaintea ultimei duminici a lunii august. De

Capela de Santiago

Dumnezeu să îl odihnească pe Riveiro

Sunt tot felul de pelerini

asemenea, merită menționate și sărbătorile San Pedro din iunie, primul weekend după data de 29 a acelei luni.

Ne integrăm în ”șuvoiul” de pelerini care s-a format brusc. Din câte remarc, 90% din ei sunt spanioli. După vioiciunea cu care au început pelerinajul nu vin de prea departe, așa că sunt pelerini clar ”cool”.

Informațiile despre traseul până la Santiago ne sunt prețioase, dar noi ne vom opri la Deseiro, asta deoarece vrem să intrăm odihniți în Santiago.

Drumul intră din nou în pădure. De data asta pădurea e un ”mix” de foioase și eucaliți, așa că oprim eucalipto terapia. Trec pe lângă noi din ce în ce mai mulți pelerini, semn clar că Santiago e aproape.

Poteca continuă de-a lungul versantului Pico Sacro, trecând prin fundul văii Coto da Cruz, care ajunge la răscrucea de drumuri Castrelo, deja în Lestedo (Boqueixón). În această traversare suntem orientați cu două inscripții „Vereda da Ulla” (pe fața de nord) și „Vereda de Sarandón” (fața de vest). Poteca ne duce prin Ardariz, Cusanca, Lestedo si A Picota, inapoi la Ponte Busacos.

Pico Sacro este o formațiune de cuarț de o relevanță geologică extraordinară, rezultată din mișcările tectonice. Această origine îi conferă o morfologie unică în formă de piramidă, care servește drept referință pentru pelerini, în special în cazul Vía de la Plata. De la vârf, se vede o mare parte din centrul Galiției fiind dominat de vârf, în special livada din valea Ulla.

Multiplele legende și povești legate de acest munte sacru se reflectă într-o moștenire excelentă de patrimoniu care include elemente intangibile (cântece, zicători, povești) și materiale precum Ermida de Santo Estevo sau peșteri precum Burato dos Mouros, unde, potrivit legendei, romanii căutau aur.

Cred că e bine să mă opresc un pic la acest munte care de-a lungul timpului a fost subiectul multor legende.

La puțin mai mult de 10 km de Santiago se înalță, imperturbabil, Pico Sacro. Acest con de munte este situat în Concello de Boqueixón și este perceptibil de la 30 km în jur. Se dovedește a fi una dintre atracțiile naturale ale municipiului rural prin al cărui teritoriu trece una dintre etapele Vía de la Plata a Drumului de Pelerinaj către Compostela.

Pico Sacro este un con de munte la 533 m deasupra nivelului mării, format dintr-un masiv de cuarț care evocă mister datorită reflectării luminii soarelui și a lunii. În plus, forța sa atrage ploile abundente de iarnă și dispersează furtunile puternice de primăvară.

De pe N-525 și la PK 328 - parohia Lestedo – un traseu bine semnalizat duce direct la parcarea Pico Sacro. De acolo, o potecă abruptă face loc unei scări mari din lemn în zig-zag care ajunge la principalele atracții de vizitat în importantul masiv geologic Pico Sacro. Merită menționată Capela San Sebastián, rămășițele unei grote săpate

Viță de vie cât vezi cu ochii

Acolo sus e casa proprietarului viei

Mai sunt 16,009 km

Intrăm în Ardaris

în stâncă, coridorul artificial cunoscut sub numele de „a rúa”, vârful geodezic al vârfului și incredibilul punct de vedere panoramic care face din Pico Sacro cel mai bun ”balcon” deasupra văi râului Ulla, de unde se disting turnurile Catedralei Santiago și Orașul Culturii, valea Mahía, vârfurile Barbanza, estuarul Arousa sau Serra do Faro și O Candán.

În anul 912, episcopul de Compostela Sisnando a întemeiat o mănăstire închinată Sfântului Sebastian pe vârful Pico Sacro, care a fost reglementată de domnia Sfântului Benedict bazată pe munca și rugăciunea călugărilor (ora et labora). Probabil că numele parohiei San Lorenzo de la Granja derivă din teritoriul de exploatare agricolă care se afla sub stăpânire monahală. Clădirea care există astăzi datează din secolul al XI-lea cu o remodelare ulterioară în secolul al XII-lea. Interiorul ei este modest, cu o arcadă care desparte prezbiteriul de zona credincioșilor. Pe laturile arcului se află două coloane cu capiteluri cu linii romanice. Altarul este dominat de o sculptură veche a Sfântului Sebastian, parte a unei vechi sculpturi din 1873.

Această capelă are o mare importanță religioasă datorită devotamentului față de Sfântul Sebastian. Festivalul în cinstea sa se sărbătorește pe 20 ianuarie și ultima duminică a lunii mai. Devotații merg la acest sfânt miraculos pentru a vindeca bolile oaselor și în special cele ale picioarelor. Pe lângă participarea la slujba tradițională, ritualul constă în trecerea unei ramuri aduse de pelerini peste imaginea sfântului și apoi pe picioarele sau o parte a corpului pe care credincioșii au nevoie să o vindece.

Conform celei mai răspândite tradiții, tocmai pe versanții Pico Sacro a avut loc a doua minune, produsă de discipolii Apostolului Teodoro și Atanasio și de regina Lupa, care în acele vremuri domina aceste meleaguri. În ciuda faptului că i-au împins într-o ambuscadă anterioară, adepții Apostolului Iacob – care îi luaseră rămășițele aduse cu barca în Galicia - s-ar fi întors la regină pentru a insista asupra necesității de a le putea îngropa în interiorul țării. Suverana, pe atunci încă păgână, îi pune din nou la încercare și îi trimite în Vârful Sacru cu pretextul că acolo vor putea găsi niște boi care erau proprietatea ei cu care să tragă căruța care avea să transporte rămășițe ale Apostolului în Compostela.

Regina Lupa știa că boii se luptau cu taurii. La atingerea vârfului legendar, Teodoro și Atanasio ar fi întâlnit taurii de luptă și, în plus, un dragon. În fața pericolului, au îngenuncheat și au făcut simbolul crucii. Apoi, balaurul a explodat în o mie de bucăți, taurii au fost îmblânziți și regina Lupa, surprinsă de minune, s-a convertit la creștinism. Rămășițele Apostolului au fost transferate pe Muntele Libredón unde au rămas ascunse timp de secole până la miracolul „Campus Stellae” din secolul al IX-lea.

Pe lângă această legendă foarte importantă, mai sunt și altele care se nasc direct din înțelepciunea populară și ai căror protagoniști sunt personaje mitologice din tradiția galică: maurii sau șerpii care trăiesc în peșterile misterioase din apropierea vârfului.

Ne apropiem de destinația etapei

Palat sau Unitate Militară?

Trenul deasupra, noi pe dedesubt

Toate semnele din lume

Albergue e aproape, dar și Berea …

Având în vedere locația sa, Pico Sacro a fost un loc de interes din cele mai vechi timpuri, dovadă fiind diversele vestigii arheologice din împrejurimi: petroglife și mámoas.

Cu toate acestea, silueta sa caracteristică a văzut construcția mănăstirii benedictine din San Sebastián în cursul secolului al IX-lea, deși condițiile dure de viață au determinat plecarea călugărilor benedictini. Pe parcursul Evului Mediu timpuriu a fost construit un bastion militar pentru a apăra Compostela.

Deși abia în secolul al XV-lea a fost construită pe Pico Sacro o cetate pe cât de abruptă, pe atât de inexpugnabilă, cunoscută sub numele de Montesagro, sub ordinul arhiepiscopului Alonso de Fonseca. Lucrarea a primit piatra necesară de la Castelul Rocha Forte din Santiago de Compostela și rămășițe ale lucrărilor anterioare. Se crede că Capela San Sebastián a făcut parte din această cetate ca o cămară. La scurt timp mai târziu, castelul și-a pierdut funcția defensivă în favoarea ordinelor religioase care erau dedicate apărării Drumului. Din acest motiv, a fost abandonat până când a fost uitat.

Dovadă sunt până astăzi vestigiile unde s-a întemeiat cetatea: adâncituri și proeminențe în stânci, scări sculptate, o cisterna mare, temnița sau pivnița.

Nu puteam trece fără să consemnez aceste legende, mai cu seamă că sunt legate de Sfântul către care ne îndreptăm. Sincer, nu știu câți cunosc aceste legende, dar parcă merita să zăbovesc câteva zeci de minute ca să le povestesc.

Drumul ocolește Pico Sacro. Pe dealurile care îl înconjoară sunt plantații imense de viță de vie. Dacă Isărescu le-ar vedea, ar muri de invidie. Bine că nu le vede, așa că va ajunge să fie mumificat la Banca Națională.

Podgoria se întinde pe 6 dealuri, de jur împrejurul muntelui. În vârf se văd siluetele a două clădiri. Curios, rog pe un pelerin ce părea oarecum de al casei, să-mi spună ce sunt clădirile. De una știam că e Capela San Sebastian, dar cealaltă? Cea de a doua părea mult mai mare decât o capelă, chiar dacă era a lui San Sebastian.

Răspunsul a fost de-a dreptul șocant. Acolo sus și-a construit proprietarul podgoriei un conac cu o cramă. Mulțumesc pentru explicații și citesc pe fața pelerinului un semn de nedumerire: ”Ce îl interesează pe ăsta de plantația omului”?

Îl las cu nedumerirea lui și încerc să îmi imaginez șocul avut de Teodoro și Atanasio, când a văzut muntele. Multă credință trebuie să fi avut, ca să se ”înhame” la o asemenea ascensiune.

Iar am rămas codaș. Toți trec pe lângă noi cu o dezinvoltură de admirat. Continuăm coborârea pe un drum local bine întreținut.

Ne continuăm coborârea și curând intrăm în localitatea Rubial. Rubial este un loc din parohia Lestedo din municipiul A Coruña Boqueixón, în regiunea Santiago. Conform registrului municipal (INE 2013) are 68 de

Am ajuns

… și Berea de bun venit

Eu cu Carmen 1 și Carmen 2

Așteptând deschiderea albergue

Restaurantul O Breixo unde vom mânca

locuitori (36 bărbați și 32 femei). Problema e dată de faptul că majoritatea fiind bărbați, nu au fost în stare să aibă și ei nici măcar un bar, indiferent cât de mic ar fi fost el, așa că nu avem încotro și ne continuăm drumul.

Ieșim victorioși din Rubial și ne blocăm în fața unei construcții caudate. O fi palat sau o Unitate Militară sub acoperire? Hai că pe asta nu o poate găsi Putin. E o clădire imensă. Dacă nu aș vedea-o pe pământ, aș jura că e un port avion din dotarea NATO. Are un gard securizat și o alee asfaltată până la intrare.

Începe un mic urcuș, dar ce să îi facem, au urcat ei Teodoro și Atanasio pe Pico Sacro, și nu ne descurcăm noi, mai ales că pe lângă noi trec grupuri, grupuri de tineri pelerini?

Evrika ar fi strigat Arhimede dacă ar fi fost în locul nostru. Pe un indicator, negru pe alb, scrie ”Albergue Reina Lupa”, adică exact ceea ce căutam. Parcă și văd berea cum e pusă la rece. Mai avem cca. 600 m de mers, floare la ureche pentru niște pelerini versați cum suntem noi.

Nu mai are rost să ne grăbim căci suntem ca și ajunși. Intrăm în localitatea Reina Lupa. Numele localității e strâns legat de numele Reginei Lupa.

Regina Lupa, în limba galică Raíña Lupa (cunoscută și sub numele de Reina Lopa, Reina Luparia, Reina Luca și Reina Loba), este un personaj din mitologia galică. Această regină convertită la creștinism are o mare însemnătate pentru zona în care ne aflăm.

Botezul Reginei Lupa de Santiago Apóstol, apare în Codex Calixtinus, care spune că odată ce rămășițele apostolului Santiago au aduse în Iria Flavia de către discipolii săi Teodoro și Atanasio, au fost aduse apoi pe proprietatea unei doamne pe nume Lupa. Ea îl trimite pe guvernatorul din Duio, cu intenția ca acesta să scape de ei. Dar guvernatorul nu numai că nu reușește să-i scoată de acolo, dar moare încercând să îi oprească. După ceva timp, ucenicii se întorc cu trupul Sfântului Iacob la Lupa care cu răutate, deoarece vrea să-i înșele pentru a doua oară îi trimite la Monte Ilicino (actualul Pico Sacro), ca să ia doi boi care să poarte materialul necesar pentru construcția mormântului. Pe Muntele Ilicino, este o peșteră care este intrarea în Iad, și unde există un dragon. Dar prezența unei cruci îl lovește, iar vitejii tauri conduși de ucenici devin în mod miraculos docili. Lupa, aflând că planul ei a eșuat, se convertește la creștinism și ajută la construirea mormântului apostolului. Se crede că Lupa ar putea fi reprezentarea unei zeițe precreștine, probabil versiunea feminină a lui Lug.

Ce mai, suntem pe locuri pline de istorie și misticism. Problema noastră este: când bem berea de bun venit? Urmăm indicațile prețioase ale indicatorului, chiar dacă acesta ne scoate din traseul marcat. Știe el ce știe.

Traversăm șoseaua ce duce la Santiago de Compostela, șosea cu un trafic demențial. Imediat peste drum e un bar. E barul Rosende.

Unii ochiuri

… alții hălci de carne

Și desertil, super lux

... și apoi siesta în natură

Intrăm, la o masa stau ”bătrânelul” cu nepoata. De data asta ei sunt ”Speedy Gonzales”, dar spre deosebire de nemți, schimbăm câteva cuvinte cu nepoata. La tejghea e o doamnă drăguță și nu numai atât, și simpatică. O cheamă Carmen. La solicitarea noastră de a intra în posesia unei beri, se execută aproape instantaneu. Drăguță, drăguță, dar și grijulie. Ne anunță că barul se închide la ora 14 și se deschide doar a doua zi. Deci, aviz amatorilor, mai vreți bere pentru după masă, luați acum. Ne executăm fără alte explicații. Carmen nu știe engleză, așa că o folosește pe nepoată pe post de translator, sarcină de care nepoata se achită cu brio. Aflăm totodată că albergue se deschide la ora 13, și că pentru a mânca, Carmen ne sfătuiește să mergem la restaurantul ce se află cam la 300 m, pe partea cealălaltă a șoselei.

Aceste fiind spuse, ne bem liniștiți berea, după care ne luăm bagajul și ne așezăm pe băncuța din fața albergue ca să se facă ora 12. La ora 12 fix, apare Carmen, descuie ușa și ne face instructajul necesar intrării și ieșirii din albergue, bineînțeles nu înainte de a face o poză de grup cu ea. Interesant, Carmen a fost deosebit de încântată de posibilitatea de a face o poză cu noi. E clar faptul că majoritatea clienților, că sunt pelerini sau nu, privesc ospătarul sau barmanul ca pe o persoană ce trebuie să servească și atât. Ei uită că acea persoană e în primul rând om, și ca om are sentimente și emoții. E drept că e pusă să servească clienții, dar nu e robot, e în primul rând om, și asta trebuie să primeze.

Intrăm în cameră. Lux și curățenie. Facem un duș, atenție, pe rând, și conform tradiției de a intra în Santiago total curați, Carmen, pelerina nu barmanița, pune totul la spălat. Dacă ar fi fost după Carmen, ar fi fost în stare să spele și rucsacii, noroc că nu încap în mașină.

Parcurgem cei 300 m, care în realitate au fost 400 m, și intrăm în restaurantul O Breixo. Restaurant mare, fițos, cu mai mulți ospătari decât clienți erau la ora aceea înăuntru.

Începem cu o bere, așa ca pentru acomodare. Eu mă rezum la clasicele ochiuri cu cartofi prăjiți, în timp ce Carmen luptă cu 4 hălci imense de carne la grătar, tot cu cartofi prăjiți alături. Bineînțeles că amândoi servim și o salată mixtă. A fost o masă boierească. Carmen s-a simțit ca acasă, folosind degetele pentru a prididi carnea.

După masă ne întoarcem la albergue. Barul lui Carmen e închis, se pare că avea dreptate să ne avertizeze cu berea de după masă.

Rufele s-au spălat, așa că vor fi întinse afară să se usuce. Acum putem intra complet curați în Santiago. ”Bătrânelul” cu nepota s-au cazat și ei la albergue.

Ne culcăm un pic. Un pic înseamnă 2 ore, dar a fost un somn plăcut și recomfortant. Ne trezim și ne aducem aminte de rufe, trebuie să fie uscate căci afară e un soare puternic și nici-un nor pe cer. Ce noroc am avut pe Camino de anul acesta că nu ne-a plouat aproape de loc.

Ieșim la o bere, la cele cumpărate de noi la îndemnul lui Carmen. Ne așezăm la o masa în fața barului închis și mă apuc să scriu în jurnal.

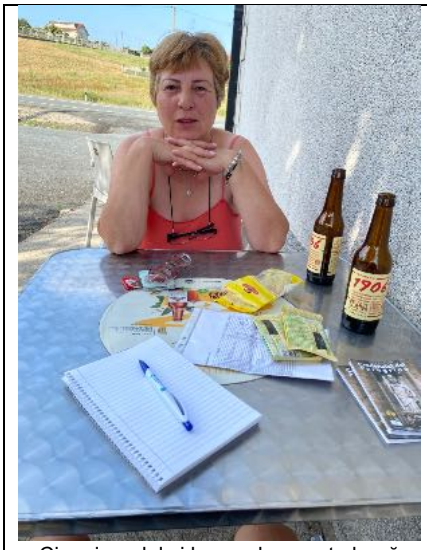

Cina, jurnalul și berea de noapte bună

Scorul zilei:
25609 pași
17,90 km
4,5 ore

Sculați cu noaptea în cap …

Un mic dejun la Carmen

Afară e o vreme superbă. Îți vine să lenevești. Peisajul din jur e superb.

Ne retragem în cameră. Mâine vom ataca Santiago de Compostela, ultima etapă a Camino de anul acesta.

Parcă mă încearcă o tristețe. Mâine vom încheia Camino de anul acesta, un Camino pe care l-am așteptat un an de zile. Iată cum așteptările atâtor zile de pregătire și vise, au trecut parcă într-o clipă. Acum încep să mă gândesc la următorul Camino. Anul viitor vom merge pe Camino Portughez de coastă. Noi practic am făcut Camino Portughez, dar de interior. Cu aceste gânduri adorm, imaginându-mi intrarea noastră trimfală de mâine în Santiago de Compostela.

Noapte bună.

29 august 2022

Ne sculăm odihniți. A fost o noapte liniștită, fără cântece sau țânțari. A fost doar o muscă sâcâitoare, care în scurt timp și-a dat obștescul sfârșit, cu ajutorul neprecupețit și mai ales dezinteresat al meu.

Mergem la barul lui Carmen pentru americane. Așteptăm cam 10 minute și barul se deschide. Ca niște clienți fideli, servim micul dejun, o îmbrățișăm pe Carmen (Carmen barmarița), ne luăm rămas bun de la ea și plecăm.

Avem 2 variante: să ne întoarcem cam 300 m și să intrăm în traseu, sau să urmăm șoseaua până se intersectează cu traseul. Bineînțeles că alegem cea de a doua variantă. Urmăm șoseaua și la un moment dat vedem marcajele Camino. Am economisit practic un urcuș.

Începe un urcuș lin și intrăm în O Outeiro de Marrozos. Aceasta e o mică localitate cu case frumoase în care florile și palmierii stau la loc de cinste. Numărul pelerinilor crește, semn că în curând ne vom închina la moaștele Sfântului Iacob.

În drum întâlnim mici localități, dar țelul nostru de azi se cheamă Santiago de Compostela. Așa că trecem prin A Canoteira de Marrozos și Aldrei. Nu zăbovim prea mult, căci vrem să avem timp destul pentru Santiago.

Intrăm bine dispuși în A Susana. A Susana este un loc din parohia Marrozos, în consiliul Coruña din Santiago de Compostela, în regiunea Santiago. Segundo sau IGE, avea în 2018 188 de locuitori (84 bărbați și 104 femei).

Trecem pe lângă un loc de repaos și odignă pentru pelerini. Nu suntem obosiți încă, așa că nu ne oprim, dar îl imortalizăm pe peliculă căci e nostim. Traversăm șoseaua pe dedesubt, printr-un tunel cu îndemnuri la independență scrise în interiorul lui și din acest punct, începe un urcuș similar cu urcușurile din vremurile bune. Începe urcușul, începe și gâfâiala. Cam neplăcut moment, dar asta e viața. Într-o mică poieniță înconjurată de pomi și flori, e amenajat un teren de fotbal. Stă stingher săracul căci nu am văzut tineri în preajmă.

Sătui, odihniți suntem gata de atac …

Soarele încă nu e hotărât să răsară

Intrăm în A Susana

Case de basm

Suntem clar pe Camino

Or fi și jucători prin preajmă, căci intrăm într-o mică localitate O Outeiro de Marrozos. Localitatea e mică, îngrijită, dar nu cred că din tot satul s-ar strânge de o echipă de fotbal, inclusiv cu cei de la azil.

La un moment dat dăm de o bifurcație. La dreapta se urcă, la stânga se urcă și aici, așa că indiferent unde ne va indica săgeata să mergem, tot trebuie să urcăm. Fie cum o fi, azi tot vom ajunge la Santiago.

Trecem, tot fără să oprim, prin A Canoteira de Marrozos. Nu oprim din mai multe motive, dintre care cel mai important este că nu are bar, așa că punem cap compas Santiago și ne continuăm ”marșul de apropiere”. Trecem pe un pod peste o cale ferată. Începe să mă deranjeze starea acestei infrastructuri. Totul arată de parcă acum o jumătate de oră a fost dată în circulație. Cum ei pot și noi nu? Mai ales că se pare că e vorba de un tren local ce circulă doar pe un fir.

Suntem într-o pădure. E de foioase. Pe o poieniță în mijlocul pădurii stă singuratic un brad, cam necăjit după aspectul lui exterior. Cum o fi ajuns singur aici printre foioase, care par total neprietenoase cu el. Așa e și în viață. Te trezești la un moment stingher, înconjurat de oameni ce te privesc cu compătimire, sau te ignoră. Cine e de vină? Cei care te ignoră sau te compătimesc? Nu, tu esti vinovatul deoarece tu ești cel care accepți o asemenea companie. Normal ar fi fost să părăsești imediat grupul respectiv și să cauți oameni compatibili cu energia ta. Dar vezi, uneori e mai simplu să accepți compătimirea altora, decât să iei decizii radicale. Pentru asta trebuie să ai încredere în tine și mai ales, să ai curaj. Dar lăsăm bradul să se descurce singur cu vecinii ”foioși” și ne continuăm drumul.

Am ieșit din pădure ”teferi” (atenție, asta e tot o metaforă de-a mea). De o parte și de alta a drumului, care a devenit un drum de țară cu pietriș mărunt pe jos, se întind culturi mari de porumb siloz. În zare se vede o pădurice și prin ea un luminiș. Nu e luminița de la capătul tunelului, este doar o deschidere către un îndepărtat și totuși aproape final de călătorie.

Surpriză, ne ajunge din urmă ”bătrânelul” (care continuă să fie mai tânăr ca mine) însoțit de nepoată. De la barul lui Carmen nu i-am mai văzut. Nu știu când au plecat, dar se pare că după noi, căci noi am fost ocupați cu pozele. Cum era și firesc, facem poze și cu ”bătrânelul” și cu nepoata și ei grăbesc pasul. Noi mergem agale, deoarece Raul de la Costa Azul numai la ora 13 deschide hostelul, asta ca să putem să ne schimbăm.

În sfârșit soarele a decis unilateral să iasă de după culmile împădurite ale munților din jur. Nostim, toată lumea de pe aici le spune munți, dar ei au, de fapt, între 300 și 700 m, înălțimi care la noi sunt incluse în categoria dealuri. Ei fac o mare deosebire dintre ”colinas” și ”montañas”. Colinas e ceva degradant pentru zona geografică ce definește Galicia. De fapt, de la intrarea în Galicia și până aici toate vârfurile au fost ”montañas”, nici unul nu a fost ”colinas”, așa că tot ce am urcat noi au fost cățărări pe munți, și sunt mândru de asta. Suntem în formație completă, ”bătrânelul”, nepoata, Carmen și cu mine, care îndeplinesc pe lângă funcția de pelerin și pe cea de pozar.

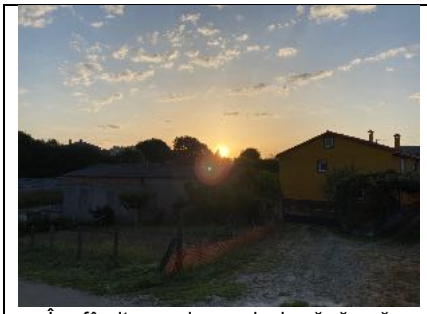

În sfârșit soarele s-a decis să răsară

Adăpost pentru pelerini

E răcoare, dar plăcut de mers

În ultima vreme numai bifurcații

Și brazii sunt uneori singuri

Intrăm în Aldrei, și brusc ne dăm seama că de fapt suntem în Vixoi. Cătunele sunt lipite unele de altele. Cred că de fapt granița dintre localități trece prin curtea unuia. Nu îmi dau seama cum fac cu primarii. De fapt Vixoi este un loc din parohia Vixoi din comuna A Coruña Bergondo din regiunea A Coruña. Avea 45 de locuitori în 2010 conform datelor INE, dintre care 20 bărbați și 25 femei.

Intrăm în final în Piñeiro. Piñeiro este o localitate din parohia Villestro din municipalitatea A Coruña din Santiago de Compostela, în regiunea Santiago. Conform registrului municipal (INE 2013) are 227 de locuitori (102 bărbați și 125 femei). Domnule, nu știu cum fac cei de pe aici de aproape întotdeauna femeile au un cuvânt mai greu de spus. Asta și explică faptul că nu toate localitățile sunt dotate cu baruri.

Aici dăm de o ingenioasă ideie. Un palmier bătrân a fost tranformat în ghiveci de flori. E clar că e opera unei femei. ”Ghiveciul” e atât de nostim că nu poți să treci pe lângă el fără să îl admiri. Nu mai e nici-o îndoială, că o femeie a avut ideia cu ghiveciul din palmier, iar unul din cei 102 de bărbați a trebuit să execute proiectul. Oricum e splendid și conceptul și realizarea.

Sunt uimit de frumusețea caselor pe lângă care trecem. Una dintre ele care mi-a atras atenția e superbă, cum era și firesc are palmieri în curte, dar are și un gard din fier forjat în care sunt prinse scoici din alamă. Efectul e superb.

Un indicator ne atrage atenția că mai avem doar 5 km până la Santiago de Compostela. Pe de-o parte mă bucur că în curând pot sărbătorii succesul în față cu berea de bun venit, dar pe de altă parte, mă încearcă o tristețe, căci Camino de anul acesta ia sfârșit și mă voi întoarce iar la problemele cotidiene. Aproape o lună am uitat de facturi, de botniță, de sasu & Co., am uitat de tot ce mi-a creat stresul de zi cu zi. Asta e. Nimic nu e fără sfârșit, totul e ciclic, inclusiv viața. Ok, mai am 5 km de libertate, hai să mă bucur de ea.

Începem să coborâm destul de abrupt. În zare se văd turlele Catedralei, deci informația e corectă. Trecem pa lângă Ermita Santa Lucia.

Schitul Santa Lucia Piñeiro Eixo Compostela Eixo face practic parte din San Cristovo do Eixo care este o parohie situată în municipiul Santiago de Compostela. Potrivit IGE, în 2012 avea 1.043 de locuitori (530 femei și 513 bărbați) repartizați în 11 entități de populație, ceea ce înseamnă o scădere față de anul 1999 când avea 1.060 de locuitori. Parohia este înconjurată de parohiile San Martiño de Aríns, Santa María de Marrozos, Cacheiras și Os Tilos. Râul Aríns curge prin el, iar când ajunge acolo își schimbă numele în râul Santa Lucía. Acest lucru se datorează faptului că albia lui curge pe lângă capela Santa Lucia, un reper parohial care unește varietatea culturală existentă cu crucile răspândite în tot orașul.

Este una dintre parohiile Compostela care suferă cel mai mult de pe urma dezvoltării infrastructurii, deoarece este înconjurată de autostrăzile AP-9, AP-53 și de linia de tren de mare viteză (AVE).

Nu e luminița de la capătul tunelului

Noi cu ”bătrânelul”

… dar și cu nepoata

Noi în formație completă

Ingenios ghiveci de flori

Dintre acestea din urmă, de remarcat este podul peste vale care atinge 95 de metri înălțime în partea sa cea mai înaltă, referindu-se la nivelul solului și astfel devine al doilea cel mai înalt pod din țară.

În fața ermitei se află o cruce din piatră. Documentele Sanctuarului consemnează data construcției sale: 1798, și este realizată din granit. Crucea are secțiune circulară și prezintă pe avers pe Hristos răstignit și pe revers pe Fecioara rugându-se.

Capitelul e decorat cu volute și motive vegetale pe ax neted cu secțiune octogonală. Soclul și platforma sunt patrulatere, iar aceasta din urmă are trei trepte.

Ca să nu existe nici-un dubiu, pe frontispiciul ermitei este trecut numărul ”63”, cu care se poate identifica în cadastru. Puteau și ei să treacă numărul pe ceva atașat clădiri, dar să ”pângărești” un templu religios și să îl cobori în materialul cotidian, la asta nu mă așteptam.

În consecință trecem peste Râul Aríns, lăsăm în urmă Ermita cu numărul de înmatriculare ”63” și începe urcușul. De data asta e mai greu, poate și datorită faptului că am început să obosesc. E posibil să fie mai greu și datorită faptului că pe jos e un pietriș mare, mobil și ce e mai trist, e că e acoperit cu frunze, de nu știi, practic, pe ce calci. La un moment dat ieșim din pădure și traversăm șoseaua ce duce la Santiago.

Numai mistere. Trecem pe sub o boltă cu viță de vie cu struguri pe rod. Par copți, dar sunt prea sus ca să ajung la ei. Oricum e interesant, bolta acoperă întregul drum. Cine o fi avut ideia, oricum bolta e pe domeniu public, nu privat.

Întrăm practic în periferia orașului Santiago de Compostela. Case pricopsite, dar cam înghesuite, semn că spațiul nu a fost prea generos cu localnicii. Dintr-un pom de la marginea unei case ne privește, oarecum amuzat, un marinar cu pipa în gură. Ce i s-o fi părut atât de amuzant la noi, nu știu. Oricum mă fac că nu observ ironia și trec mai departe. Cine l-o fi cocoțat în copac nu știu, oricum tot una din femeile în exces din zonă.

Intrăm din nou în pădure și din nou urcăm, căci Santiago e clădit pe un deal. Trecem pe sub viaductul care susține autostrada și ne trezim în fața unei crescătorii de cai. Sunt cel puțin 20, dar pentru că au mai văzut din ăștia ca noi, nici nu se sinchisesc când le facem semne de amiciție. Insensibile animale. Niște români să îi salute și ei să nici măcar să nu răspundă măcar cu un nechezat?

Trecem pe un pod peste calea ferată de mare viteză, protejată de plase metalice, asta ca să nu îți vină proasta ideie de a face ”jumping” de pe pod.

Pe partea dreaptă de mers pe pod, o plăcuță te roagă să mergi în liniște căci sunt agățate de plasa de protecție diferite amintiri menite să comemoreze pe cei care au plecat spre Santiago și nu au mai ajuns. Frumos gest. Mulți pelerini, nu din categoria celor ”cool” sau sportivi, au plecat din diverse colțuri ale Spaniei și nu au mai ajuns la

Eu cu palmierii

Mai avem 5 km până la Santiago

Ermita Santa Lucia Xiro Grande, la nr. 63

Trecem ”fluviul” Rio Xiro Grande

destinație. Aceia au fost pelerini adevărați, iar comemorarea lor este un gest de pioșenie în fața lor. Pe o plăcuță scria: ” don't walk away In Silence”, adică ”Nu pleca în Tăcere”. Lucru pe care îl fac, cu gândul la cei plecați dintre noi.

Gata, suntem în oraș. Din sens opus vine o pelerină nemțoaică mai în vârstă. Cum îmi e firea în asemenea situații, îi atrag atenția că merge într-un sens greșit, Catedrala e exact în sensul din care vine. Mă privește cu îngăduință și îmi răspunde ” saber”, adică, ”știu”, crezând că suntem spanioli. Se pare că ”umorul” meu e mult prea negru ca să penetreze alte culturi. Rămân deci cu gluma mea ne gustată de nemțoaică și ne continuăm urcușul pe stradă. Acum fac legătura dintre această nemțoaică și Ștefania și Peter. Se pare că nu prea e compatibilă cultura română cu cea germană. Apropoo, pe unde o mai fi Ștefania și Peter?

Intrăm în oraș pe un drum cu pietriș, oare li s-o fi terminat asfaltul? Doar nu au importat asfalt din Ucraina. Ajungem la un pod roman. Frumos pod, dar blocat treceri pe el. Noroc că alături e un pod mai recent pe care se circulă.

Acum începe urcușul adevărat. Stau și mă întreb cum reușesc localnicii să urce și să coboare zilnic această stradă? Asta e. Oprim o fată și o întrebăm cum ajungem la Catedrală deoarece sunt multe străzi adiacente? Se uită la noi, ne măsoară din cap până în picioare, și după o matură chibzuință, își îndreaptă mâna în sensul în care deja mergeam, fără să scoată o vorbă.

Îmbărbătați de gestul fetei, o luăm voinicește pe strada care urcă și urcă. La un moment dat trecem pe sub un pod. Niște muncitori făceau reparații la șosea și se circula pe un sens. De data asta nici unul nu oprește circulația ca să trecem noi, așa că vom depăși situația cu foarte mare atenție.

În sfârșit ajungem în deal. De aici începe dilema. Continuăm în sus, la dreapta sau la stânga. Dilemă profundă. Noroc cu un grup de copii însoțiți de o pedagoagă se pare. Fără să mai stea pe gânduri, aceasta ne încurajează să traversăm strada și să o luăm în sus.

Ascultăm orbește indicația și o luăm în sus. Trecem pe lângă Facultatea de Geografie ce avea arborat la intrare steagul spaniol alături de cel LGBT. Ce legătură o fi între geografie și LGBT, cine știe? Oare Sfântul Iacob știe de chestia asta și tolerează?

Încep să recunosc străzile. Este a 6-a oară când le străbat. Mă simt ca acasă, o ”acasă” ce în curând nu va mai fi a mea.
Străzile sunt pline de pelerini, dar și de turiști, unii dintre ei cu ochii alungiți. E clar că sunt turiști din asia, căci e greu de presupus că biserica catolică a ajuns și pe la ei.

Cred că o informare turistică despre Santiago de Compostela e bine venită acum la intrarea în orașul venerat de atâți de mulți pelerini. Am norocul să dau peste un panou documentarist ce ne introduce în atmosfera orașului și, mai ales, de asistența Google Translate, prietenul meu nedespărțit pe acest Camino.

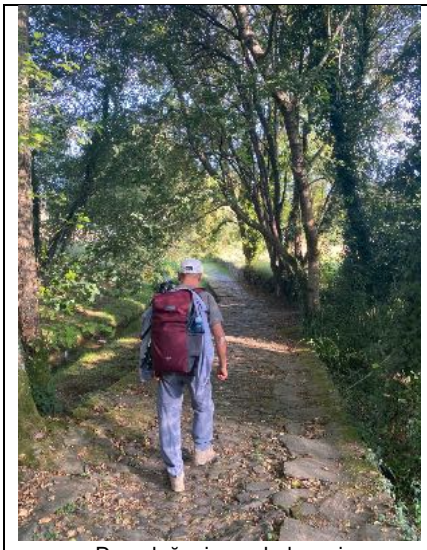

Da, o luăm iar pe bolovani

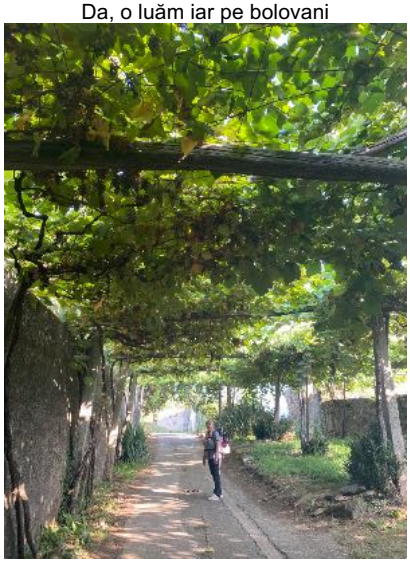

Trecem pe sub o boltă de viță de vie

Cum o fi ajuns marinarul ăsta pe aici?

Santiago în zare, vedere de sub viaduct

Santiago de Compostela[a] este capitala comunității autonome Galicia, în nord-vestul Spaniei. Orașul își are originea în altarul Sfântului Iacob cel Mare, acum Catedrala Santiago de Compostela, ca destinație a Drumului Sf. Iacob, un traseu de pelerinaj catolic important încă din secolul al IX-lea. În 1985, centrul vechi al orașului a fost desemnat un sit al Patrimoniului Mondial UNESCO.

Santiago de Compostela are o climă foarte blândă pentru latitudinea sa, cu ploi abundente de iarnă datorită apropierii sale de vânturile predominante din sistemele de joasă presiune din Atlantic.

Santiago este evoluția locală din Galicia a latinei vulgare Sanctus Iacobus „Saint James”. Conform legendei, Compostela derivă din latinescul Campus Stellae (adică „câmpul stelei”); pare puțin probabil, totuși, această frază ar fi putut produce Compostela modernă în evoluția normală de la latină la galiciană medievală.

Alte etimologii derivă denumirea din latinescul compositum, din latină locală vulgară Composita Tella, înseamnă „mormânt”, sau pur și simplu din latină compositella, care înseamnă „cel bine compus”. Alte site-uri din Galicia împărtășesc acest toponim, asemănător cu Compostilla din provincia León.

Catedrala se învecinează cu piața principală a orașului vechi și bine conservat. Conform legendei medievale, rămășițele apostolului Iacob au fost aduse în Galicia pentru înmormântare în anul 813, când lumina unei stele strălucitoare a condus un cioban care își păștea turma noaptea la locul de înmormântare din Santiago de Compostela.

Acest site a fost numit inițial Muntele Libredon și topografia sa fizică duce la o asemănare cu vântul marin ce curăță cerul de nori imediat deasupra capului (citare din arhive). Păstorul a raportat rapid descoperirea sa episcopului Iriei, episcopul Teodomiro. Episcopul a declarat că rămășițele sunt cele ale apostolului Iacob și l-a anunțat imediat pe regele Alfonso al II-lea la Oviedo. Pentru a-l onora pe Sfântul Iacob, catedrala a fost construită pe locul unde se spunea că ar fi fost găsite rămășițele sale. Legenda, care a inclus numeroase evenimente miraculoase, a permis credincioșilor catolici să susțină sprijinul pentru fortăreața lor din nordul Spaniei în timpul cruciadelor creștine împotriva maurilor, dar a dus și la creșterea și dezvoltarea orașului.

De-a lungul laturii de vest a Praza do Obradoiro se află elegantul Pazo de Raxoi, din secolul al XVIII-lea, acum primărie, iar în dreapta de la treptele catedralei se află Hostal dos Reis Católicos, fondat în 1492 de către regii catolici, Isabela de Castilia și Ferdinand al II-lea de Aragon, ca un ospiciu de pelerini (acum Parador). Fațada Obradoiro a catedralei, cea mai cunoscută, este reprezentată pe monedele euro spaniole de 1 cent, 2 cenți și 5 cenți.

Santiago este sediul Universității din Santiago de Compostela, înființată la începutul secolului al XVI-lea. Campusul principal poate fi văzut cel mai bine dintr-un alcov din marele parc municipal din centrul orașului.

Un moment de reculegere pentru cei morți

Am intrat în periferia orașului

Și la Santiago sunt poduri romane

Suntem aproape de țintă

Universitate e, sper că nu e LGBT

În orașul vechi există multe străzi înguste și pline de clădiri istorice. Orașul nou din jurul său are un mai puțin caracter turistic, deși unele dintre părțile mai vechi ale orașului nou au câteva apartamente mari în ele.

Santiago de Compostela are o viață de noapte substanțială. Atât în orașul nou (”a zona nova” în limba galică, la zona nueva în spaniolă sau ensanche), cât și în orașul vechi (”a zona vella” în limba galică sau la zona vieja în spaniolă, marcă comercială ca zonă monumentală), unde un amestec de rezidenții în vârstă și studenții mai tineri mențin o prezență plină de viață până la primele ore ale dimineții.

Radiază din centrul orașului, catedrala istorică care este înconjurată de străzi pavate din granit, ascunse în orașul vechi și separate de partea mai nouă a orașului de cel mai mare dintre multele parcuri din oraș, Parque da Alameda.

Santiago dă numele unuia dintre cele patru ordine militare ale Spaniei: Santiago, Calatrava, Alcántara și Montesa.

Unul dintre cele mai importante centre economice din Galicia, Santiago este sediul organizațiilor precum Asociația pentru Comerț Echitabil și Echitabil Pangaea.

Conform clasificării climatice Köppen, Santiago de Compostela are un climat oceanic temperat (Cfb) cu veri blânde până la calde și oarecum uscate și ierni blânde și umede. Vânturile predominante din Atlantic și din munții din jur se combină pentru a oferi lui Santiago unele dintre cele mai mari precipitații din Spania: aproximativ 1.800 de milimetri anual. Iernile sunt blânde, în ciuda faptului că sunt departe în interior și la o altitudine de 370 de metri, înghețurile sunt comune doar în decembrie, ianuarie și februarie, cu o medie de doar 13 zile pe an. Zăpada este neobișnuit de puțină, cu 2-3 zile cu zăpadă pe an. Temperaturile peste 35 °C sunt foarte excepționale.

Populația orașului în 2019 era de 96.260 de locuitori, în timp ce zona metropolitană ajunge la 178.695.

În 2010 locuiau în oraș 4.111 străini, reprezentând 4,3% din totalul populației. Principalele naționalități sunt brazilienii (11%), portughezii (8%) și columbienii (7%).

În funcție de limbă, conform datelor din 2008, 21,17% din populație vorbește întotdeauna în limba galică, 15% vorbește întotdeauna în spaniolă, 31% în cea mai mare parte în galleză și 32,17% în cea mai mare parte în spaniolă. Conform unui studiu de la Xunta de Galicia din 2010, 38,5% dintre elevii din învățământul primar și secundar din oraș aveau limba maternă galeza.

Zona Santiago de Compostela a fost un cimitir roman în secolul al IV-lea și a fost ocupată de suebi la începutul secolului al V-lea, când s-au stabilit în Galiția și Portugalia în timpul prăbușirii inițiale a Imperiului Roman. Zona a fost atribuită ulterior episcopiei Iriei Flavia în secolul al VI-lea, în despărțirea cunoscută de obicei sub numele de Parochiale Suevorum, comandată de regele Theodemar. În 585, așezarea a fost

În drum spre Catedrală

Am ajuns

El nu e pelerin, dar face o poză cu noi

... și nici el, chiar dacă pare

anexată împreună cu restul Regatului Suebi de către Leovigild ca a șasea provincie a Regatului vizigot.

În posibilul raid între 711 și 739 organizat de arabi, episcopia din Iria a fost încorporată în Regatul Asturiei în anul 750. La un moment dat, între 818 și 842, în timpul domniei lui Alfonso al II-lea al Asturiei, episcopul Theodemar de Iria (d. 847) a pretins că a găsit unele rămășițe care au fost atribuite Sfântului Iacob cel Mare. Această descoperire a fost acceptată în parte pentru că Papa Leon al III-lea și Carol cel Mare – care murise în 814 – recunoscuseră Asturias ca regat și Alfonso al II-lea ca rege și, de asemenea, au creat legături politice și ecleziastice strânse. În jurul locului descoperirii a apărut o nouă așezare și centru de pelerinaj, care era cunoscută de autorul Usuard în 865 și care se numea Compostella în secolul al X-lea.

Cultul Sfântului Iacob de Compostela a fost doar unul dintre multele care au apărut în nordul Iberiei în secolele al X-lea și al XI-lea, deoarece conducătorii și-au încurajat propriile culte specifice regiunii, cum ar fi Sfânta Eulalia în Oviedo și Sfântul Aemilian în Castilia. După ce centrul puterii politice asturiene s-a mutat de la Oviedo la León în 910, Compostela a devenit mai relevantă din punct de vedere politic, iar câțiva regi ai Galiției și ai Leónului au fost aclamați de nobilii galici și încoronați și unși de episcopul local la catedrală, printre ei și Ordoño IV în 958, Bermudo II în 982 și Alfonso VII în 1111, moment în care Compostela devenise capitala Regatului Galiciei. Mai târziu, regii din secolul al XII-lea au fost și ei înmormânți în catedrală, și anume Fernando al II-lea și Alfonso al IX-lea, ultimul dintre regii din León și Galicia înainte ca ambele regate să fie unite cu Regatul Castiliei.

În același secol al X-lea și în primii ani ai secolului al XI-lea, nomazii vikingi au încercat să asalteze orașul. Galicia este cunoscută în saga nordică ca Jackobsland sau Gallizaland, și episcopul Sisenand al II-lea, care a fost ucis în luptă împotriva lor în 968, a dispus construirea unei cetăți cu ziduri pentru a proteja locul sacru. În 997 Compostela a fost atacată și parțial distrusă de Ibn Abi Aamir (cunoscut sub numele de al-Mansur), liderul andaluz însoțit în raidul său de domnii creștini, care au primit toți o parte din pradă. Cu toate acestea, comandantul andaluz nu s-a arătat interesat de presupusele relicve ale Sfântului Iacob. Ca răspuns la aceste provocări episcopul Cresconio, la mijlocul secolului al XI-lea, a fortificat întregul oraș, construind ziduri și turnuri de apărare.

Potrivit unor autori, până la mijlocul secolului al XI-lea situl devenise deja un loc de peregrinare paneuropean, în timp ce alții susțin că, cultul Sfântului Iacob era înainte de secolele XI-XII o chestiune esențial galiciană, susținută de către regii asturieni și leonezi pentru a câștiga loialitățile galiciei slăbite. Santiago avea să devină în cursul secolului următor un sanctuar catolic principal, al doilea după Roma și Ierusalim. În secolul al XII-lea, sub impulsul episcopului Diego Gelmírez, Compostela a devenit arhiepiscopie, atrăgând o populație numeroasă și multinațională. Sub stăpânirea acestui prelat, orășenii s-au răzvrătit, în frunte cu consiliul local, demarând o tradiție seculară de confruntare a oamenilor orașului, care au luptat pentru autoguvernare împotriva episcopului local, domnul laic și jurisdicțional al orașului. și a feudei sale, semi-independentă Terra de Santiago („Țara Sfântului

Coadă imensă la intrarea în Catedrală

Berea de bun venit împreună cu Daniel

... și cu supa galiciană

La rând să ne luăm diplomele de pelerini

Iacob"). Momentul culminant al acestei confruntări a fost atins în secolul al XIV-lea, când noul prelat, francezul Bérenger de Landore, i-a executat cu perfidie pe consilierii orașului în castelul său de la A Rocha Forte („stânca puternică, castelul"), după ce i-a invitat la pentru discuții.

Santiago de Compostela a fost capturat și jefuit de francezi în timpul războaielor napoleoniene; ca urmare, rămășițele atribuite apostolului s-au pierdut aproape un secol, ascunse în interiorul unei casete din criptele catedralei orașului.

Săpăturile efectuate în catedrală în secolele al XIX-lea și al XX-lea au scos la iveală o "cella memoriae" sau "martyrium romană", în jurul căreia a crescut un mic cimitir pe vremea romanilor și suevilor, care mai târziu a fost abandonat. Acest martiriu, care dovedește existența unui vechi lăcaș sfânt creștin, a fost uneori atribuit lui Priscilian, deși fără alte dovezi.

Economia din Santiago, deși încă dependentă în mare măsură de administrația publică (adică fiind sediul guvernului autonom al Galiției), turismul cultural, industria și învățământul superior prin universitatea sa, devin din ce în ce mai diversificate. Au fost înființate noi industrii precum transformarea lemnului (FINSA), industria auto (UROVESA), precum și telecomunicațiile și electronicele (Blusens și Televés). Banco Gallego, o instituție bancară deținută de Novacaixagalicia, își are sediul în centrul orașului pe Rúa do Hórreo.

Turismul este foarte important datorită Drumului Sf. Iacob, în special în Anii Sfinți Compostelani (când 25 iulie cade duminică). În urma investițiilor considerabile ale Xunta și a campaniei publicitare de mare succes pentru Anul Sfânt din 1993, numărul pelerinilor care parcurg traseul a crescut constant. Peste 272.000 de pelerini au făcut călătoria pe parcursul Anului Sfânt 2010. După 2010, următorul An Sfânt va mai fi peste 11 ani când sărbătoarea Sfântului Iacob cade din nou într-o duminică. În afara Anilor Sfinți, orașul încă primește un număr remarcabil de pelerini. În 2013, 215.880 de persoane au finalizat pelerinajul. În 2014, erau 237.983 de persoane. În 2015, erau 262.513 persoane, iar în 2016 erau 277.854 persoane.

Editorial Compostela deține cotidianul El Correo Gallego, un TV local și un post de radio. Portalul de știri online în limba galeză, Galicia Hoxe, are, de asemenea, sediul în oraș. Televisión de Galicia, corporația de radiodifuziune publică din Galicia, își are sediul în Santiago.

Legenda conform căreia Sfântul Iacob și-a găsit drumul către Peninsula Iberică și a predicat acolo este una dintre numeroasele tradiții timpurii referitoare la activitățile misionare și locurile de odihnă finale ale apostolilor lui Isus. Deși Bula din 1884 a Papei Leon al XIII-lea Omnipotens Deus a acceptat autenticitatea relicvelor de la Compostela, Vaticanul rămâne fără angajament în ceea ce privește dacă moaștele sunt cele ale Sfântului Iacob cel Mare, continuând în același timp să promoveze beneficiile mai generale ale pelerinajului la acest sit. Papa Benedict al XVI-lea a întreprins un pelerinaj ceremonial la acest loc în timpul vizitei sale în Spania în 2010.

După diplome urmează cazarea

... unde ne întâmpină prietenul Raul

Și acum, la pas prin oraș

Grup de tineri cu tobe și cimpoaie

Conform unei tradiții care poate fi urmărită cel puțin din secolul al XII-lea, când a fost consemnată în Codex Calixtinus, Sfântul Iacob a decis să se întoarcă în Țara Sfântă după ce a predicat în Galiția. Acolo a fost decapitat, dar discipolii lui au dus trupul la Jaffa, unde au găsit o minunată corabie de piatră care i-a condus în mod miraculos pe ei și trupul apostolului la Iria Flavia, înapoi în Galiția. Acolo, discipolii i-au cerut reginei păgâne locale Loba („Lupoaica”) permisiunea de a îngropa trupul; ea, enervată, s-a hotărât să-i înșele, trimițându-i să ia o pereche de boi pe care ar fi avut-o lângă Pico Sacro, un munte sacru local unde locuia un dragon, în speranța că balaurul va ucide pe creștini, dar de îndată ce fiara a atacat ucenicii, la vederea crucii, balaurul a explodat. Apoi ucenicii au mers să adune boii, care erau de fapt tauri sălbatici pe care regina îi folosea pentru a-și pedepsi dușmanii, dar iarăși, la vederea crucii creștinului, taurii s-au liniștit și, după ce au fost puși în jug, au purtat trupul apostolului în locul unde se află acum Compostela. Legenda a fost din nou menționată cu mici modificări de către călătorul ceh Jaroslav Lev din Rožmitál, în secolul al XV-lea.

S-a spus că moaștele au fost redescoperite mai târziu în secolul al IX-lea de un pustnic pe nume Pelagius, care, după ce a observat lumini ciudate într-o pădure locală, a cerut ajutor episcopului local, Theodemar de Iria, în vestul Galiciei. Legenda afirmă că Theodemar a fost condus apoi la fața locului de o stea, bazându-se pe un element-mit familiar, de aceea „Compostela” a primit o etimologie ca o descendență a Campus Stellae, „Câmpul Stelelor”.

În secolul al XV-lea, steagul roșu care a călăuzit armatele galice la luptă este încă păstrat în Catedrala din Santiago de Compostela, în centru acest steag îl are pe Sfântul Iacob călare pe un cal alb și purtând o mantie albă, cu sabia în mână. Legenda intervenției armate miraculoase a Sfântului Iacob, deghizat în cavaler alb pentru a-i ajuta pe creștini în lupta cu musulmanii, a fost un mit recurent în timpul Înaltului Ev Mediu.

Pelerinajul vechi de 1.000 de ani la altarul Sf. Iacob din Catedrala din Santiago de Compostela este cunoscut în engleză drept Calea Sf. Iacob și în spaniolă ca Camino de Santiago. Peste 200.000 de pelerini călătoresc în oraș în fiecare an din puncte din toată Europa și din alte părți ale lumii. Pelerinajul a fost subiectul multor cărți, programe de televiziune și filme, în special The Naked Pilgrim de Brian Sewell, produs pentru canalul de televiziune britanic Channel 5 în colaborare cu Martin Sheen/Emilio Estevez The Way.

Fiind cel mai jos teren de pe acea porțiune de coastă, situl orașului a căpătat o importanță suplimentară. Legendele presupuse de origine celtică au făcut din el locul unde sufletele morților se adunau pentru a urma soarele peste mare. Cei nevrednici să meargă în Țara Morților bântuiau Galicia ca Santa Compaña sau Estadea.

Santiago de Compostela este prezentată în mod proeminent în romanul de ficțiune istorică din 1988 Sharpe's Rifles, de Bernard Cornwell, care are loc în timpul invaziei franceze a Galiciei, ianuarie 1809, în timpul războaielor napoleoniene.

Altă bere, altă relaxare

Salutăm doamnele ce nu s-au mișcat ...

Suntem la Misa în Catedrală

Și iată-l și pe Sfântul Iacob

Videoclipul pentru Una Cerveza, de Ráfaga, este plasat în zona istorică din Santiago de Compostela.

Un pelerinaj la Santiago de Compostela oferă cadrul narativ al filmului lui Luis Buñuel La Voie lactée (Calea Lactee).

Un pelerinaj mistic a fost descris și în autobiografia și romanul Pelerinajul ("O Diário de um Mago") al scriitorului brazilian Paulo Coelho, publicată în 1987.

Deci acum avem o vedere de ansamblu asupra a ceea ce înseamnă Santiago de Compostela, oraș în care eu pășesc pentru a 6-a oară. Ne continuăm deci ”plimbarea” prin oraș, cu țintă precisă ”Oficiul pentru pelerini”. Acesta este un centru în care poți primi două documente: diploma de pelerin și atestatul ce marchează distanța pe care ai parcurs-o pe Camino. În general e coadă mare, căci se strând aici pelerinii ce vin de pe toate trasele.

Ajungem la Oficiul pentru pelerini, trecând prin piața mare care e plină de pelerini ce se bucură de reușita lor. Șed direct pe pavaj sau stau întinși în bătaia razelor soarelui generos azi cu noi. E coadă, dar avem și un pic de noroc. Primim număr de ordine înaintea unui grup mărișor de tineri veniți la Santiago. Intrăm, primim diplomele și atestatul de distanță parcursă. Pe atestat sunt trecuți 435 km, dar practic au fost 476,10 km. Ei măsoară distanța în linie dreaptă, dar la urcușuri și coborâșuri distanța se mărește. Ok, asta e situația.

Bucuroși, cu diploma în mână, putem bea acum berea de bun venit. Decidem să mâncăm și o supă galiciană la barul unde de obicei savuram supa. Ghinion cum zice sasu, barul e închis. Acum nu știu dacă e închis pentru că e o oră nepotrivită, sau e închis de tot.

Nu e nici-o problemă, ne-am descurcat noi de la Zamora până aici, ne vom descurca și în continuare. Intrăm la barul de peste drum, Terasa Incerios, ce o fi însemnând asta e greu de spus, important e că se poate bea o bere. Un ospătar cu caracter galician, cu toate că e italian de origine, ne întâmpină. Când aude că suntem români se schimbă în bine la față. E Daniel, ospătarul care ne aduce cea mai superbă supă galiciană pe care am mâncat-o anul acesta. Cum e normal pe acest Camino, facem o poză cu Daniel care pare foarte măgulit de modul nostru de colaborare.

Nu e ora 13 încă, așa că hostalul nu e deschis. E destul de incomod să te plimbi în bocanci și cu un rucsac de 8 kg în spate, dar asta e situația. Trecem pe lângă un fel de ”Bulai USR-istul”, cel ce făcea pe statuia la Oslo pentru bani, o formă mascată de cerșit, de data asta, deghizat în pelerin e un ”Bulai” local. Contra 5 euro facem poze cu el.

Ajungem în fața intrării în Catedrală. E o coadă imensă. Decidem să revenim după ce ne cazăm și trecem în ținuta de oraș. Cu ocazia asta studiem programul slujbelor Misa, căci nu poate un pelerin care se respectă să nu participe la o Misa în Catedrala de la Santiago de Compostela. E la ora 19,30 deci avem timp să ne cazăm. Satisfăcuți de tratație, bere și supă, mă uit la ceas (altă metaforă, corect e ”mă uit la telefon”, căci alt ceas nu am). Deci luăm cap

Copii ce au cântat la Misa

... și iată-l și pe Peter neamțul

La Bocalino în așteptarea prânzului

Asta e doar pentru unii (Carmen)

compas Hostel Costa Azul. Sunăm la intrare și ușa ni se deschide. Bineînțeles că la interfon a trebuit să îmi spun numele. În capul scărilor stătea Raul și ne aștepta. Eu îl cunosc bine pe Raul, căci este pentru a 5-a oară când mă cazez aici. Primim aceeași cameră ca cea în care am stat anul trecut. O cameră superbă cu vedere spre Catedrală. Nu se putea altfel, facem deci o poză cu el, căci el este bunul meu prieten care îmi printează biletele de avion și comandă pentru mâine un taxi la ora 6 ca să ne ducă la aeroport, la fel ca în fiecare an.

În ținută lejeră, coborâm să facem o tură pe la băbuțele mele, să vedem dacă tot acolo mai sunt. Ajungem din nou în piața mare. De data asta privim ”de sus” pelerinii care încă nu s-au cazat. Cum e de fapt ”tradiția” o luăm pe străduțe cu gândul nedesimulat a lui Carmen de a vizita absolut toate magazinele, în special cele de artizanat și cele cu bijuterii.

Trec pe lângă noi un grup de copii, cu cravate la gât cântând. Nu sunt cravate de pionier, sunt ceva cu tentă religioasă, iar cântecele nu sunt legate de mărețele realizări, ci sunt dedicate Sf. Iacob.

Ne așezăm la o masă la o terasă pe care o onorasem și anul trecut. Un chelner semi amabil ne anunță că nu putem sta, decât dacă și mâncăm ceva. Ce să facem. Mă uit la telefon (expresie corect folosită) și constat că e ora prânzului, așa că acceptăm avertismentul.

Începem, cum era și firesc, cu o bere. Pentru că avertismentul fusese clar, Carmen comandă carne, tortila și cartofi prăjiți, în timp ce eu rămân la feblețea mea: salată mixtă fără tun. Bineînțeles că ospătarul uită că în salata mea să nu existe urmă de tun, așa că mă văd nevoit să transfer cantitatea de tun de pe salata mea, pe farfuria lui Carmen. Ce norocos sunt cu Carmen că mă salvează în momentele dificile de pe Camino.

După prânzul copios, decidem, mai ales eu, să mergem în parcul din apropiere ca să salutăm băbuțele. Sper să mai fie acolo, să nu le fi demolat cineva. Ca să ajungem în parc, trecem pe lângă o cofetărie unde se formase o coadă imensă la înghețată. Cum nu eram pasionat de înghețată și mai ales de statul la coadă, ne așezăm la o masă la terasa de peste drum. Aici, nu puteai ocupa un loc la o masă, dacă nu bei ceva.

Ce să facem, ne sacrificăm și comandăm tot o bere. E a treia pe ziua de azi, asta e, final apoteotic ce trebuie sărbătorit cum se cuvine.

Observăm că lângă terasă e un cărucior cu înghețată. De ce o fi stat lumea la coadă, când aici nu e nimeni. Decidem să facem o faptă bună și achiziționăm câte o înghețată de la omul cu căruciorul ce părea stingher. Ajungem în parc. Doamnele sunt la locul lor, îmbrăcate la fel ca anul trecut.

Ne întoarcem în piața mare. Coada la intrare e tot imensă și nu se intră. Prin minte îmi trece un plan diabolic. Mergem la paznicul ce nu dădea voie să se intre și rostesc magicul cuvânt: ”Misa”. Pe loc fața cerberului se luminează și ne face loc să intrăm. Înăuntru are loc o slujbă Misa la care participă toți acei copii pe care i-am întâlnit de

Iar asta e pentru noi (recte, eu)

Steagul Galiciei, a Santiago și a Spaniei

Și acum noapte bună

Gata de plecare la aeroport

dimineață. Slujba a fost frumoasă, copii au cântat, ce mai, a fost reușită, ca și ideia mea salvatoare. Trecem și pe la racla cu moaștele Sf. Iacob, deci toate punctele trecute pe ordinea de zi sunt atinse, deci un succes planetar.

La ieșire, pe scările Catedralei surprize, surprize. Eu cred că și Andrea Marin ar fi invidioasă pe situație. Cine ne salută prietenește? Peter, neamțul, care nu mi se mai adresează cu apelativul ”Speedy Gonzales”, ci cu Mircea. Inevitabil facem o poză în fața Catedralei. Ne spune că Ștefania e undeva sus pe scări și face poze cu grupul de copii în uniforme. Nu îl întreb cum de a ajuns tocmai azi la Santiago, dar m-a frapat faptul că mi-a zis Mircea. Fără să vreau îmi amintesc de reacția preotului care după ce l-am bălăcărit pentru că nu mi-a dat împărtășanie pe Camino din 2017, la trei zile mi-a oferit o brioșă.

Sunt fericit că am putut și anul acesta să îmi împlinesc dorința de a merge pe Camino. Ne întoarcem la hostel. Raul printează biletele de avion și comandă un taxi pentru mâine. Acum putem merge liniștiți în cameră.

Cum e regula, Carmen pregătește bagajele pentru mâine, în timp ce eu scriu jurnalul.

Privesc pe geam și în față apare silueta Catedralei. Încerc să rememorez ziua în care am pus piciorul în Zamora. Cât a trecut de atunci, și câte lucruri s-au întâmplat. E clar că preotul care, anul trecut, la o Misa, a spus că fiecare mers pe Camino este o experiență, serios că avea multă dreptate.

Așa că am mai adăugat încă o experiență la cele 5 pe care le aveam dinainte. Pot spune cu mâna pe inimă că fiecare Camino a adăugat ceva nou la existența mea.

Noapte bună.

30 august 2022

O noapte liniștită. Ne sculăm cu o oarecare grijă ca să nu pierdem avionul. E drept că avionul pleacă la ora 9,15 dar în general e coadă mare la check-in, căci mulți pelerini se întorc la casele lor.

Coborâm în fața hostelului în așteptarea taxiului. Cu 1 minut înaintea orei 6 apare taxiul. Șoferul e un om mai în vârstă, dar nu prea vorbăreț. Se pare că și el se sculase cu noaptea în cap.

Drumul până la aeropoert durează cam 30 de minute. Schimbăm doar câteva cuvinte cu șoferul care nu vorbește decât spaniola.

Intrăm în aeroport. Mai avem o groază de timp până pleacă avionul. Predăm bețele la bagaje de cală. Acum suntem liberi. Ne așezăm la o masă la singurul bar existent în aeroport și savurăm ultimele americane de pe Camino de anul acesta.

Trebuie să recunosc faptul că reîntoarcerea în țară nu îmi crează o bucurie debordantă. E mai bine spus o tristețe.

Americane în aeroport la Santiago

În avionun spre Madrid cu și fără botniță

Prânz în aeroportul din Madrid

Și iată-ne pe Otopeni

La ora 9 ne îmbarcăm în avion cu destinația Madrid. În avion trebuie să purtăm botniță atunci când stewardesele se apropie. Nu numai noi scoatem botnițele ci și ceilalți pasageri. E o operație continuă de ”scoate - pune” botnițele, funcție de circulația personalului de cabină.

La ora 10,30 aterizăm la Madrid. Suntem la Terminalul 1, așa că pentru a pleca la București, trebuie să ajungem la Terminalul 2, căci pentru România trebuiesc verificate pașapoartele, ca pentru cei din lumea a 5-a.

Ajungem la Terminalul de plecări 2. Avem de așteptat până la ora 16,25 când va decola avionul către București.

Aeroportul din Madrid e mare. Carmen inspectează magazinul din aeroport cu parfumuri. Chiar dacă sunt Tax Free, prețurile te amețesc numai privindu-le.

Ca să mai treacă timpul ne așezăm la un bar din aeroport și servim o bere la care adăugăm câte o salată. Salata e foarte bună, în timp ce berea mai estompează puțin din tristețea din sufletul meu.

La ora 16 ne îndreptăm spre gate pentru îmbarcare. Mulți români se întorc pentru concedii în țară. Printre ei noi suntem singurii pelerini.

O crainică anunță ceva în spaniolă și văd că toți o rup la fugă. Întreb și eu o doamnă și aflu că s-a schimbat gate-ul de îmbarcare. Noul gate e tocmai în celălalt capăt al terminalului.

Ce să facem, o rupem și noi la fugă cu rucsacele în spate. Ajungem la noul gate. Acolo e o îmbulzeală, cum numai românii sunt în stare de așa ceva. Ne așezăm la coadă, ne verifică biletele și urcăm în avion. Noi doi avem locuri diferite, așa că ne așezăm fiecare la locul nostru. Lângă Carmen e un loc liber, așa că încerc să mă mut acolo.

Un cerber de stewardwsă mi se pune în față și mă împinge să stau jos. Mă supun, dar observ că aceeași persoană începe să ”aranjeze” pasagerii. În scurt timp se crează un haos total.

Cu o întârziere de 30 de minute, avionul decolează în sfârșit. Cum lângă Carmen sunt acum 2 locuri libere, profit de neatenția cerberului, și mă mut. Mutarea mea rămâne neobservată, căci compatrioții mei circulă prin avion ca pe bulevard.

Carmen observă că zburăm peste apă, lucru practic imposibil pentru un zbor Madrid București. Devin atent și constat că practic trece peste 3 zone cu apă. Ne cam zgâlțâie avionul. Cred că a făcut un ocol ca să evite zone cu furtuni violente.

Aterizăm cu bine la Otopeni. Luăm trenul și apoi ultima cursă de metrou.

Așa se încheie experiența pe Camino de anul acesta.
Sigur va urma un alt Camino la anul.

Camino Sanabres v01

Ziua	Data	De la	La	Adăpost	Preț (€)	km	Rezervat	Plătit	Contactat
1	4 august 2022	București (21,35)	Madrid (00,35)	avion	214.00	-	x	x	
2	5 august 2022	Madrid T4 (7,51)	Zamora (12,15)	bus	56.00	-			
2	5 august 2022	Zamora	Zamora	Hotel Trefacio	60.00	-	x		
3	6 august 2022	Zamora	Montamarta	Vivienda Turistica El Asturiano	50.00	25.20	x	x	
4	7 august 2022	Montamarta	Granja de Moreruela	C/ Abadia de Moreruela #6, Granja de Moreruela	30.00	27.20	x	x	
5	8 august 2022	Granja de Moreruela	Tabara	Hotel El Roble	54.00	28.90	x	x	
7	9 august 2022	Tabara	Villanueva de las Peras	Albergue Alameda	24.00	16.70	x	x	
8	10 august 2022	Villanueva de las Peras	Camarzana de Tera	Hotel Juan Manuel	45.00	19.20	x	x	
9	11 august 2022	Camarzana de Tera	Rionegro del Puente	Albergue Virgen de la Carballeda	20.00	26.70	x	x	
10	12 august 2022	Rionegro del Puente	Triufe	Calma del Lago	90.00	34.10		x	
11	13 august 2022	Triufe	Puebla de Sanabria	Hotel Los Perales	60.00	13.10	x	x	
12	14 august 2022	Puebla de Sanabria	Pardornelo	Hotel Pardonelo	50.00	21.30	x	x	
13	15 august 2022	Pardornelo	Lublian	Casa rural Val dos Pigarros	70.00	12.30	x	x	
14	16 august 2022	Lublian	O Pereiro	Hotel Cazador	44.00	18.40	x	x	
15	17 august 2022	O Pereiro	A Gudina	Hotel Bruma	55.00	12.50	x	x	
16	18 august 2022	A Gudina	As Eiras	Casa Rural Terra Alma	64.00	29.30	x	x	
17	19 august 2022	As Eiras	A Laza	Pension Blanco Conde	46.00	11.10	x	x	
18	20 august 2022	A Laza	Alberguería	Albergue El Rincón del Peregrino	30.00	13.30	x	x	
19	21 august 2022	Alberguería	Xunqueira de Ambia	Albergue Casa Tomas	35.00	21.10	x	x	
20	22 august 2022	Xunqueira de Ambia	Ourense	Hotel Irixo	50.00	21.20	x	x	
21	23 august 2022	Ourense	Cea	Casa Manoso	55.00	21.10	x	x	
22	24 august 2022	Cea	Botos	Hostal A Taberna de Vento	35.00	28.80	x	x	
23	25 august 2022	Botos	Bendoiro de Abaixo	Hotel & Spa Pazo de Bendoiro	108.00	8.90	x	x	
24	26 august 2022	Bendoiro de Abaixo	Bandeira	Hostal Conde Rey	45.00	21.20	x	x	
25	27 august 2022	Bandeira	Ponte Ulla	Pensión A Taberna de Gundián	58.00	14.20	x	x	
26	28 august 2022	Ponte Ulla	Deseiro	Albergue Reina Lupa	45.00	12.40	x	x	
27	29 august 2022	Deseiro	Santiago de Compostela	Hostal Costa Azul	70.00	17.90	x	x	
28	30 august 2022	Santiago de Compostela (07,00)	Santiago Aeroport (07,30)	taxi	25.00			x	
28	30 august 2022	Santiago de Compostela (09,15)	Madrid (10,30)	avion	429.00			x	
28	30 august 2022	Madrid (16,25)	București (21,00)	avion					
				Total	**2017.00**	**476.10**			

Adrese albergue

Data	Localitatea	Albergue	Adresa	Tlf.
5 august 2022	Zamora	Hotel Trefacio	Alfonso de Castro, 7, 49014 Zamora, Spain	+34 980 509 104
6 august 2022	Montamarta	Vivienda Turistica El Asturiano	Ctra. N-630, km 261	+34 619 906 944
7 august 2022	Granja de Moreruela	C/ Abadia de Moreruela #6, Granja de Moreruela	C/ Abadia de Moreruela #6, Granja de Moreruela	+34 665 874 773
8 august 2022	Tabara	Hotel El Roble	Calle Prado, 3, Tábara, 49140	+34 980 590 300
9 august 2022	Villanueva de las Peras	Albergue Alameda	Calle Prado, 3, Tábara, 49140	+34 980 590 300
10 august 2022	Camarzana de Tera	Hotel Juan Manuel	C. Carretera, 2 Camarzana de Tera	+34 980 649 019
11 august 2022	Rionegro del Puente	Albergue Virgen de la Carballeda	C. de la Fuente, 44, Oliores de Tera	+34 980 644 767
12 august 2022	Triufe	Calma del Lago	C. Boticario Triufe, 10, 49320 Triufé	+34 649 506 778
13 august 2022	Puebla de Sanabria	Hotel Los Perales	Av. Galicia, 22, 49300 Puebla de Sanabria,	+34 980 620 025
14 august 2022	Requejo	Hostal Residencia Mar Rojo	CN525, 53, 49394 Requejo, Zamora	+34 980 62 24 46
15 august 2022	Lublian	Casa rural Val dos Pigarros	Av. Manuel Fábrega Coello, 52, Lublian	+34 980 624 068
16 august 2022	O Pereiro	Hotel Cazador	Ctra. N-525, km 123, O Pereiro Novo	+34 988 425 596
17 august 2022	A Gudina	Hotel Bruma	Rúa Beato Sebastián de Aparicio, 3 A Gudina	+34 988 421 121
18 august 2022	Campobecarros	Albergue da Rosario	Lugar Das Eiras, 1, As Eiras	+34 659 128 097
19 august 2022	A Laza	Pension Blanco Conde	Ctra. de Cerdedelo, 24 Laza	+34 609 787 178
20 august 2022	Alberguería	Albergue El Rincón del Peregrino	Alberguería, s/n	+34 616 846 298
21 august 2022	Xunqueira de Ambia	Albergue Casa Tomas	Pl. San Rosendo, 13, 32670 Xunqueira de Ambia	+34 637 580 772
22 august 2022	Ourense	Hotel Irixo	C. Hermanos Villar, 15 Ourense	+34 988 254 620
23 august 2022	Cea	Casa Manoso	Rúa Campo da Feira, 6 Cea	+34 988 282 652
24 august 2022	Botos	Hostal A Taberna de Vento	Estacion de Botos, 38	+34 629 306 679
25 august 2022	Bendoiro de Abaixo	Hotel & Spa Pazo de Bendoiro	Bendoiro de Abaixo	+34 986 794 289
26 august 2022	Bandeira	Hostal Conde Rey	Rúa Xeral 27 36570 Bandeira - Silleda	+34 986 585 861
27 august 2022	Ponte Ulla	Pensión A Taberna de Gundián	Ponte Ulla, 3 Ponte Ulla	+34 981 512 431
28 august 2022	Deseiro	Albergue Reina Lupa	Lugar de Deseiro-Sergude, Concello de Boqueixón 15881	+34 981 511 803
29 august 2022	Santiago de Compostela	Hostal Costa Azul	Rua das Galeras 18, 15705 Santiago de Compostela	+34 602 45 19 06